Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Schaldemose, Frederik.; [Med B. Ingemanns Portrait i Kobberst.].
Titel | Title:	Forglemmigei : Nyaarsgave for 1823
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Wahlske Boghandlings Forlag, [1823]
Fysiske størrelse | Physical extent:	210 s., 1 portræt.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

52,- 105

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 050338

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

W. 5625

Bernhard Ingemann

Forglemmigei.

Nyaarsgave for 1823

ved

Frederik Schaldemose.

Kjøbenhavn.

Paa den Wahlske Boghandlings Forlag.

Trykt i det Schultziske Officin.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Sangen om Klokken.

Vivos voco, mortuos plango, fulgura frango.

Haand paa Værket, vakkre Svende!
Fast i Jorden Formen staaer;
Froe vi skulle snart erkjende,
Hvad vor Kunst og Kraft formaaer.
Naar af Panden heed
Sveden strømmer ned,
Kommer Lønnen for vor Møie,
Held og Lykke fra det Høie.

Til det, med Alvor vi berede,
Et Alvorsord sig sømmer vel;
Naar Talen smukt kan Daaden lede,
Vil Værket skride frem med Held.
Thi lader os med Flid betragte,
Hvad Stort den svage Kraft formaaer;

Den sløve Sjæl man maae foragte,
Der ei sit Arbeids Id forstaaer;
Det er det jo, der Manden pryder,
Og dertil fik han Vid og Aand,
At i hans Indre klart det lyder,
Hvad selv han skaber med sin Haand.

Tager Ved af Fyrrens Stamme;
Dog ret tørt det være maa,
At den sammenpresde Flamme
Ind til Formens Bug kan slaae.
Massen kaager hvid;
Hurtigt Tinnet hid,
At tilhobe det kan syde,
Og den seie Malm maa flyde!

Hvad Haanden dybt i Grubens Indre,
Ved Ildens Hjælp, har bygt med Flid,
Det skal med mægtig Klang erindre
Fra Taarnet om vor fromme Id;
Det tone skal til fjærne Dage,
Og røre mangt et jordisk Bryst;
Med den Forsagte skal det klage,
Og blande sig med Andagts Røst.
Hvad Skjæbnens dunkle Vexel bringer

Paa skjulte Veie Støvets Søn,
Det slaaer mod Malmets Krands og klinger
Igjen herned med stærke Drøn.

Hvide Bobler seer jeg springe;
Herligt Malmen smælter alt.
Til at flyde snart vi tvinge
Masserne med Askesalt
Klar skal Mooſen staae;
Intet Skum derpaa!
At den rene Lyd vort Øre
Af et reent Metal maa høre.

Thi med sin glade Høitidssang
Det hilser mildt den kjære Spæde,
Ledsager fro hans første Gang
Fra Intets Slum til Livets Glæde;
Bag Tidens Slør hans Skjæbne staaer;
Ei Glæden kiender han, ei Sorgen;
Og ængstligt Moderhjertet slaaer,
Bevogtende hans gyldne Morgen.
Med Pilens Fart bortflye igjen
Hans skyldfrie Barndoms glade Dage;
I Verdens Larm han styrter hen,

Og fremmed vender han tilbage;
Men herlig staaer i Ungdoms Pragt
Et Englebilled fra det Høie,
Med tugtigt Blik med Uskylds Magt,
Den huldе Jomfrue for hans Øie.
En navnløs Veemod griber da
Hans Sjæl, og tusind' Længsler vækker,
Med vaade Blik han flygter fra
Hans muntre Brødres vilde Rækker;
I hendes Spor han troeligt gaaer;
Et Smil for ham er Livets Lykke;
Den bedste Blomst, i Engen staaer,
Han plukker, hendes Barm at smykke.
O milde Haab! o Kjærlighed!
O vore første søde Drømme,
Da i et Hav af Salighed,
De glædedrukne Hierter svømme!
O hvi bortile I saa fage,
Den unge Elskovs gyldne Dage!

Hvor de brune Piber gløde!
Rækker mig en Prøvestok;
Naar den dækkes af den røde
Hud af Glas, er Moosen nok.

Stokken op igjen!
Troligt viser den,
Om det blander sig derinde
Smukt det Haarde med det Linde.

Thi hvor det Milde med det Strænge,
Hvor Haardt med Blødt sig monne mænge,
Der giver det den rette Klang,
Thi prøve hvo sig evigt binder
Om Hjertet Vei til Hjertet finder;
Vor Ruus er kort, vor Anger lang.
Yndigt snoer om Brudens Lokker
Sig den friske Jomfruekrands,
Naar de klare Tempelklokker
Kalde lydt til Festens Glands;
Men den skjønne Dag bortkalder
Ogsaa Livets skjønne Vaar;
Bæltet løses, Sløret falder,
Og den søde Drøm forgaaer.
Snart Lysterne isne,
Dog Venskab maa blive;
O Blomsterne visne,
Og Frugterne drive;
Da styrter han ind

I Syslernes Larme,
Blandt Kummer og Harme,
Med sorrigfuldt Sind;
Maa søge og lede;
Maa stræbe og svede;
Vil vove og vinde,
For Lykken at finde;
Og til ham strømmer Velsignelsens Fylde;
Og Rigdom opdynges paa Loft og paa Hylde,
Og snævert ham tykkes det fædrene Huus.
Da raader derinde
Den huuslige Qvinde,
Den elskende Moder,
Og sysler med Lyst.
Snart Pigen hun lærer,
Snart Dyden hun nærer
I Ynglingens Bryst.
Det Bedste hun søger
Med ængstelig Flid,
Og Godset forøger
Med ordnende Id,
Og tænker alene, hvad Huset kan baade,
Og dreier om Tenen de snurrende Traade,
Og samler med Flid i det glindsende Skrin

Den snehvide Uld og den skinnende Lin;
Og stedse forstaaer hun, den huuslige Qvinde,
Det Yndiges Krands om det Gode at vinde.
Men med Glæden i Hjertet staaer
Manden, og overtæller sin Lykke;
Og, saa vidt som hans Øie naaer,
Skuer han Huse, som Rigdom opfylder,
Skuer han Træer, som Høsten forgylder,
Bugnende Lofter, og Lader, som dølge
Himlens Velsignelse, Agre, som bølge;
Og han raaber med pralende Mund:
Fast, som Jordens evige Grund,
Staaer mod Ulykkens Magt
Nu mit Huses Pragt.
Men et evigt Forbund foragter
Med de Dødlige Skjæbnens Magter,
Og med Il skrider Ulykken frem.

Nu kan Støbningen begynde;
Reen er Furen, glat og skjøn.
Men før vi det lade rinde,
Beder en andægtig Bøn:
"Huset vogte Gud!"
Støder Tappen ud!

Rygende den brune Lue
Strømmer gjennem Formens Bue.

Velgjørende er Ildens Magt,
Naar først den er i Lænker lagt;
Thi Alt, hvad Mandens Kunst formaaer,
Ved denne Himmelkraft han naaer.
Men grusomt er dens Raseri,
Naar den med Vold har sprængt sin Kjæde,
Og, som Naturens Datter, fri
I egne Spor den sees at træde.
Vee os, naar sit Fængsel den forlader,
Og igjennem folkopfyldte Gader
Vælter den uhyre Brand!
Thi, hvad Manden skabe kan,
Fiendske Elementer hader.
Høit fra Skyen
Strømmer Regn og Frugtbarhed;
Høit fra Skyen
Styrte Lynets Pile ned.
Hører I det hist i Taarnet knage?
Det er Stormene, som brage.
Blodig rød
Hvælver sig den dunkle Himmel;

Det er ikke Dagens Glød.
Hvilken Stimmel!
Over Spirets Top
Hvirvler Røgen op;
Over Gadens lange Rækker
Høit sig Ildcolonnen strækker,
Snel, som Vinden, frem den skyder,
Som af Ovnens Svælg det syder;
Luften gløder; rædsomt lyder
Glutters Jamren, Mødres Klage;
Stolper falde, Bjælker knage;
Under Gruset
Hyler Hunden sønderknuset;
Alting iler, frelser, flyer;
Klar, som Dagen, Natten brænder,
Og igjennem tusind' Hænder
Sprøiter Vand i Hvirvelskyer;
Og i mørkebrune Luer
Stormen tuder høit og vild
Griber den uhyre Ild,
Suser frem i mørke Bugter,
Falder i de tørre Frugter,
I den kornopfyldte Lo;
Og, som om den vilde true

At bortrive Jordens Vold,
Raser med utæmmet Vold
Den med Brag mod Himlens Bue.
Da forstummer Mandens Raab;
Uden Haab
Viger han for Skjæbnens Dom;
Kold og stum
Staaer han ørkesløs og skuer
Al sit Gods forgaae i Luer.

Dynger staae
Af Ruiner
Og i Gruset Stormen hviner;
I de øde Vindveshuler
Rædsel truer,
Og fra høien Himmel skuer
Skyen ind.
End et Blik
Sender Manden
Hen til Graven,
Hvor hans Gods i Røg forgik;
Da griber han til Vandringsstaven,
Og, i hvor tungt hans Lod end var,
En salig Trøst det dog skal være,

At, naar han tæller sine Kjære,
Af dem han ingen mistet har.

Alt i Jordens Skjød det flyder:
Nu er Formen fyldt med Flid.
Han kun veed, som hisset byder,
Om det lønne skal vor Id.
Brødre, o hvis nu
Formen gik itu!
Men maaskee har allerede
Tungt os truffet Himlens Vrede.

Hvad vi har skabt med Ild og Lue,
Vi Jordens dunkle Skjød betroe;
Til det betroer og Bonden fro
Sin Sæd, og haaber snart at skue
Velsignelsen af Støvet groe.
En bedre Sæd vi ofte dølge
Med Graad paa Kind i Gravens Fred,
Og haabe, at i Tidens Følge
Den spire maa til Salighed.
Høit fra Taarnet
Veemodsfuld
Toner Klokken

Over Muld,
For til Maalet at ledsage
Vandreren med stille Klage.
Ak! det er den huldе Qvinde,
Ak! det er den ømme Moder,
Som det strænge Orkus' Harme
River bort af Mandens Arme,
River fra de spæde Smaa,
Som hun fødte, som hun saae
Vore ved sit ømme Bryst,
Fuldt af salig Moderlyst.
Ak! de brast, de brast, de søde
Baand, som Elskov knyttet har,
Thi hun hviler blandt de Døde,
Hun, som Husets Moder var;
Ei hun sysler meer derinde;
Hendes Blik ei vaager meer,
Men en kold, en fremmed Qvinde
Glutterne med Mismod seer.

Medens Klokken kjøles, søger
Hvile fra det strænge Slid.
Frit, som Fugl paa Qvisten spøger,
Følge hver sin egen Id!

Vinker Stjerneglands,
Fro til Leeg og Dands
Skynder Svenden sig saa fage;
Mester maa sig evigt plage.

Munter fjærne Vandrer iler
Did, igjennem vilde Skove,
Hvor hans lune Bolig smiler.
Brægende til kjendte Hytte
Lammet søger;
Glatte Oxers tunge Skarer
Langsomt drage
Til den vante Stald tilbage.
Tungt man seer
Vognen svaie
Kornbelæsset;
Høit sig hæver,
Lystigt svæver
Broget Krands,
Og de muntre Høstfolk flyve
Fro til Dands.
Stille vorder Torv og Gade,
Rundt om Arnens muntre Lue
Husets Folk fortroeligt samles,

Og med Knagen Porten lukkes.
Mørket dækker
Jordens Flade,
Men den fromme Borger strækker
Natten ei,
Som den Onde grusomt vækker;
Lovens Øie vaager paa hans Vei.

Himlens Datter, hulde Orden!
Du hvis Haand har her paa Jorden
Baandet om vort Samfund vundet;
Stolte Stæder har du grundet,
Kaldt den Vilde først fra Skoven,
Lært hans Haand at føre Ploven;
Og hvor, Himmelske! du træder,
Blomstrer Fred og gode Sæder;
Ja! den ædle Ild du tænder,
Som for Fædrelandet brænder.

Flittigt røres tusind Hænder;
Hammer, Plov og Meisel gaaer;
I den travle Vrimmel kiender
Man, hvad samlet Kraft formaaer;
Svend og Mester stræbe trygge,

Hver ved egen Syssel fro;
Under Frihedstræets Skygge
Finder Kunsten gavnlig Ro.
Daad en Borgers Pryd bør være,
Velstand Lønnen for hans Slid;
Majestæt er Drottens Ære,
Bondens Hæder gavnlig Flid.

Fred, du hulde!
Søde Eendragt!
Svæver, svæver
Kjærligt over denne Stad!
Aldrig, aldrig Dagen komme,
Da de vilde Krigens Horder
Denne stille Dal betræde;
Da vor Himmel,
Hvor en venlig Aftenrøde
Straaler mild,
Skal i rædsomt Gjenskin gløde
Af betrængte Stæders Ild.

Formen vil vi sønderbryde,
Thi dens Hensigt er fuldbragt,
At vort Øie maa sig fryde
Ved det skjønne Billeds Pragt.

Hamrens tunge Fald
Knuse Lerets Skal,
Og af Gravens dunkle Rige
Vil forklaret Klokken stige.

Kun Mesteren kan Formen brække,
Til rette Tid, med kyndig Haand;
Men vee, naar selv i Flammebække
Ildmalmen sprænger sine Baand!
Blindt rasende med Tordenstemme
Sit snævre Huus den knuser vild,
Og som af Helvedssvælgets Gjemme
Udspyer den Rædsel, Død og Ild.
Hvor blinde Kræfter sammenstøde,
De skaber ei, men lægger øde;
Hvor Folket bryder sine Baand,
Bortviger Landets gode Aand.
O vee! naar midt i vore Stæder
En lønlig Oprørsgnist er lagt;
Da sprænger Folket sine Kjæder,
Og søger Hjælp i egen Magt.
I Hornet Oprørsaanden tuder,
Høit gjalder Klokken over Land,

Og den, som ellers Fred bebuder,
Bebuder Borgerkrigens Brand.

Frihed og Lighed! Alle raabe;
Den stille Borger drager Sværd;
Man samler sig i tætte Hobe,
Og rundt om gaaer en Morderhær.
Af Ulvens Grumhed Qvinden brænder,
Hun driver Spot med Død og Gru,
Og slider med Hyænens Tænder
Sin slagne Fiendes Bryst itu,
Ei noget helligt er paa Jorden;
Opløst' er alle fromme Baand;
Den Onde svinger Magtens Torden,
Og Lasten hæver høit sin Haand.
Den Dødsens er, som Løven vækker,
Af Tigrens Klo kan intet fri;
Men skrækkeligst af Alt, som skrækker,
Er Menneskет i Raseri.
Vee den, der Lysets Fakkel tænder
For Pøblen, som er evig blind,
Den lyser ei, den voldsomt brænder
Og Land og Stæder styrter ind.

See, hvor den metalne Kjerne
Frem af Skallen, blank og reen,
Straaler, som en gylden Stjerne,
Uden Brøst og uden Meen!
Mellem Hjælm og Krands,
Spiller Solens Glands,
Og det nette Skjold skal bære
Vidne til sin Kunstners Ære.

Herhen, herhen
I vakkre Svende! Slutter Hoben;
At vi kan vie den ved Daaben:
Concordia jeg nævner den.
Til stille Andagt skal den samle
I Fred de Unge med de Gamle.

Ja! dette være nu dit Kald,
Hvortil du blev, at høit du skal
Hen over lave Jordliv svæve
I Himlens rene Æther frem,
Hvor Tordner deres Stemmer hæve,
Og grændse nær til Stjerners Hjem.
En Røst du være fra det Høie
Saa reen, som klare Stjerners Klang,

Der deres Skabers Magt ophøie,
Og lede Aarets stille Gang!
Kun fromme Alvorsord vi høre,
O Klokke! fra din Sølvermund,
Og med dit Vingeslag berøre
Du Tidens Flugt fra Stund til Stund!
Selv manglende et følsomt Hjerte,
Du laane Skjæbnen dine Ord,
Og følge, gjennem Fryd og Smerte,
Vort Levnets Vexel her paa Jord!
Og som din Tunges Lyd bortrinder
For Øret og ei høres meer,
Du lære os, at alt forsvinder
Hvad under Solen Øiet seer.

Strammer Touget! Klokken stige
Frem til Lyset af sin Grav,
For at boe i Klangens Rige,
I det store Ætherhav!
Trækker nu med Magt!
See, det er fuldbragt!
Glæde i vor Stad den bære!
Fred dens første Tone være!

Sang.

For Fædrelandets Hæder brænder
I hver en Ædlings Bryst
En Ild, som selv Naturen tænder
Med Livets første Gnist.
Som Funke boer den i den Spæde,
Opflammer ham som Mand,
Og er den svage Oldings Glæde
Endog paa Gravens Rand.

Den funkled' herligt i de Mange,
Hvis Minde ei forgaaer,
Hvis Daad besjæler Skjaldens Sange,
Mens danske Hjerter slaaer.
Den lærte Tordenskjold at ramme;
Den styrked' Rantzaus Arm,
Og blussed' til en Guddomsflamme
I Hvitfelds Heltebarm.

Men ikke blot i Heltens Hjerte
Den funkler klar og skjøn,
Thi ofte ædel Daad den lærte
Den stille Fredens Søn;

Tit var den Ufkylds faste Støtte,
Opmuntred' gavnlig Daad,
Og iilde tit til Bondens Hytte
Med Trøst og vise Raad.

Og derfor skal det stedse være
Vor Hæder og vor Lyst,
Med Flid den ædle Ild at nære
I vore Brødres Bryst;
At ei vort Fødeland maa trænge
Til Mænd i Farens Stund,
Men frodigt groe og blomstre længe
Som fagrest Eeg i Lund.

Tordenveiret.

Lynet knittrer;
Tordnen ruller og den Svage sittrer,
Som ei kjender Herrens Mistundhed;
Som ei veed, at han, som Lynet tænder,
Selv mens Lynet flammer, naadigt sender
Sin Velsignelse til Jorden ned.

Kraftløs nikker
Lilljen paa sin Stilk, og Qvæget slikker
Efter Morgendug den nøgne Jord;
Herren ynkes; Tordenveiret bruser,
Regnen styrter ned af Himlens Sluser,
Og det læskes, som paa Jorden boer.

Ja, den samme
Er vor Gud, naar fulgt af Lynets Flamme,
Over os hans Torden ruller hen;
Og naar Solen venligt fra hans Himmel
Smiler Varme til den glade Vrimmel,
Der med rørte Hjerter hilser den.

Derfor prise
Du, min Sang! den Mægtige, den Vise,
Der Naturen sine Love gav,
Ham, som under Tordnens Jubelsange
Mætter med Velsignelse de Mange,
Der befolke Jord og Luft og Hav.

Den qvindelige Værdighed.

Evig bør Qvinderne Ære og Hæder!
Jorden de smykke med himmelske Glæder,
Flette os Kjærligheds hellige Baand.
Tugtig', som Gratien, veed de at nære
Flammen, som brænder for Dyd og for Ære,
Dybt i vor Barm med velgjørende Haand.

Mandens Kraft mod Sandheds Skranker
Stormer med utæmmet Vold;
Rastløst tumle sig hans Tanker,
Vilde Lidenskabers Bold.
Stedse tyer han til det Fjerne;
Aldrig slukkes Hjertets Brand;
Selv paa Himlens sidste Stjerne
Sine Ønsker søger han.

Men med fortryllende Blikke tilbage
Veed ham den yndige Qvinde at drage,
Løser Forførelsens hildende Garn;
Kjærligt opdraget i skyldløse Glæder
Er hun, med fromme, blufærdige Sæder,
Moder Natur! dit fortroligste Barn.

Frem med fiendtlig Stræben iler
Manden blindt paa Livets Vei;
Aldrig standser, aldrig hviler
Han, thi Ønsket hviler ei.
Hvad han skaber, han nedbryder;
Evig vexler Lyst og Harm,
Thi Begjærlighedens Hyder
Vaager stedse i hans Barm.

Mere tilfreds med de stillere Dyder
Roserne, medens de blomstre, hun bryder,
Pleier med moderlig Kjærlighed dem,
Friere i sit indskrænkede Rige,
Større, end han, der behersker tillige
Kundskabens Lande og Digtningens Hjem.

Stolt og tillidsfuld han smiler,
Aldrig i hans kolde Bryst,
Naar ved Hjerte Hjertet hviler,
Boer den rene Himmellyst.
Sjæles Vexel ei han kjender;
I hans Blik ei Taarer staaer;
Og fra Livets Kampe vender
Han tilbage dobbelt haard.

Men, som en Æolusharpe man hører
Selv naar den letteste Zephyr sig rører,
Sittrer og Qvinden ved Tanken om Qval,
Engstet af Sorgernes Billede bæver
Frytsomt det elskende Hjerte og hæver
Straalende Perler i Øiets Chrystal.

Der, hvor Manden hersker, gjælde
Ingen Love; Trods og Magt
Byde med forenet Vælde
Svaghed Lænker og Foragt.
Kæmpende foruden Hvile
Vilde Lyster tumle sig,
Og Chariterne bortile
For den grumme Eris' Skrig.

Men med henrivende Ynde regjerer
Qvinden i Sædernes Rige og lærer
Ilden at dæmpe, der blusser saa vildt;
Lærer de Kræfter, som hadefuldt gløde,
Sig i fortryllende Former at møde,
Og hun forener hvad fiendtligt er skilt.

Troskab.

Om Germaniens Scepter stred med Ludvig af Bayern
Fridrich af Habsburgs Æt, Keisere begge ved Valg;
Men den austriske Yngling sveeg Krigslykken; han faldt i
Fiendens Hænder, som ham tvang paa den blodige Mark.
Med sin Throne han kjøber sig løs; sit Ord maa han give:
For sin Fiende i Kamp mod sine Venner at gaae.
Men hvad fangen han lovede, kan han fri dog ei holde,
See, da iler paa Stand Fyrsten til Fængslet igjen.
Dybt bevæget omarmer ham nu hans Fiende; de verle
Daglig ved samme Bord Bægret med broderligt Sind;
Arm i Arm paa det samme Straa nu Heltene hvile,
Medens det blodige Had myrder det rasende Folk.
Bort mod Friderichs Hær maa Ludvig drage; sin Fiende
Beder han tillidsfuld vogte hans Fædrenearv.
Ja, det er saa! det er virkelig saa! Her staaer det i Brevet,
Raabde Bispen i Rom, da han det Budskab fornam.

Cytheres Billede.

Hvo har her med dristig Haand
Disse blanke Bølger kruset?

Hvilken ædel Kunstneraand
Har, af Kjærlighed beruset,
Malet alt det Skabtes Lyst,
Cypris, som paa Jorden byder,
Og som i Olympen gyder
Salighed i Guders Bryst?

Ei de trinde Lemmers Snee
For mit Blik en Kaabe dølger;
Men hvad Hiet ei bør see
Skjules af de dunkle Bølger.
Lig Apollons Svane hen
Paa det klare Speil hun svæver;
Snart hun dukker, snart hun hæver
Sig af Boverne igjen.

Og i salig Elskovslyst
Skummende en Bølge stiger,
Snoer sig om det fulde Bryst,
Sukker, kysser det og viger.
Men Cythere hviler huld,
Som en Lillje blandt Violer,
Paa det dunkle Hav, der straaler
Klart af Morgensolens Guld.

Og omkring paa Dybets Blaa
Lege dandsende Delphiner,
Spøge Amoretter smaae
Med de søde Uskyldsminer;
Og mens Amor skænker Vand
Paa de unge Nereider,
Smilende Gudinden glider
Til Cytheras grønne Strand.

Hyrden og hans Hjord.

(Gaade.)

Jeg seer en Eng, paa Engen vandre
Af hvide Lam en talrig Flok;
Som nu de græsse med hverandre,
Den ældste Gubbe saae dem og.

De ældes ei; de drikke Livet
Af samme evigfriske Vand;
En trofast Hyrde blev dem givet,
Og Sølverhornet hører han.

Og ud af gyldne Porte driver
Han dem hver Nat og tæller dem;
Men stedse samme Antal bliver
Saa tit han og dem fører hjem.

En vagtsom Hund ham hjælper lede;
Foran en munter Vædder gaaer.
Hvo gjætter, hvad den Hjord mon hedde,
Hvem Hyrden er, som blandt den staaer?

Naar jeg drikker.

Naar jeg drikker, aabner sig
Glædens Paradis;
Venligt hilser Musen mig;
Lyren klinger,
Milde Evan, Glædens Bringer!
Dig til Lov og Priis.

Naar jeg drikker, glemmer jeg
Tornene, som groer

Tusindfold paa Livets Vei.
Ingen Smerte
Nærmer sig det fromme Hjerte,
Hvor Lyæus boer.

Naar jeg drikker, lister sig
Amor i min Barm;
Fro til Dands jeg skynder mig;
Pigen smiler
Med sit huldе Blik og iler
I min aabne Arm.

Naar jeg drikker; tænker jeg,
Kort er Glædens Dag;
Staaer først Døden paa din Vei
Streng og truer,
Da farvel I søde Druer,
Kys og Favnetag!

De to Ravne.

Jeg gik mig udi Engen, et Træ i Engen stod,
Og derpaa sad to Ravne og tørsted' efter Blod;

Da hørde jeg den Ene, som til den Anden qvad:
Hvor stille vi vor Hunger? Hvor finde vi en Brad?

Gjensvared' nu den Anden: Jeg gjennem Luften foer,
Da saae jeg bag et Gjerde paa snebedækte Jord
En slagen Ridder ligge; ukjendt hans Skjæbne er,
Dog kjender den hans Dogge, hans Høg, hans Hustru kjær.

Hans Høg forfølger Duen udi den grønne Lund,
Og efter Hinden jager nu hans trofaste Hund;
Hans fagre Hustru fængsler en anden Kjærlighed,
Og derfor kan vi æde den lækkre Brad i Fred.

Affted! jeg piller Kjødet af hans snehvide Been;
Affted jeg vil udhakke den klare Diesteen;
Og af de gyldne Lokker, der flagre om hans Kind,
Vi bygge os en Rede høit i den grønne Lind.

Vel savnes han af Gammel, vel savnes han af Ung,
Men ingen skal det vide, hvor Skjæbnen var ham tung,
Naar Kjødet er afpillet, og Diets Grav er reen,
Skal Vinterstormen smuldre til Støv de nøgne Been.

En Ægtestandsscene.

Hun.

Evig Knurren, evig Kiv!
Daglig blier det værre.
Viid jeg er hans Ægtekiv,
Ei hans Trælqvind, Herre!

Han.

Een af To kun raade kan;
Tænk paa Skriftens Bud;
Qvinden lyde skal sin Mand!
Derfor lystre du!

Hun.

Lystre! Jh et deiligt Ord!
Men, min strenge Herre!
Skilles ad fra Seng og Bord,
Klinger det vel værre?

Han.

O, hvor du fortryller mig,
Engel af en Kiv!

Hvilken Fryd at miste dig!
Hvilket Himmelliv!

Hun.

Falske Blak! naar Sorgen har
Knust mit arme Hjerte,
Vil du, nedrige Barbar!
Døe af Nag og Smerte.

Han.

Søde Engel! Lad kun det
Ei forhindre dig!
Tiden trøster Menneskет,
Den skal trøste mig.

Hun.

Godt, jeg døer, du Kannibal!
Gaae kun dine Veie,
Men en Flok af Djævle skal
Dandse om dit Leie.

Han.

Nu, saa ta'er jeg, lille Gjæk!
En, som ligner dig;
Tro mig, da vil nok af Skræk
Satan pakke sig.

Qvadet om Vegtam.

Valguder gaae til Tinge;
Asynier raadslaae nu:
Hvi monne Sorgen tvinge
Den fromme Baldurs Hu?
Hvi skrække Drømme svare
Hver Nat den Herre blid?
Staae Valhals Guder Fare?
Er nær den onde Tid?

Alt Held af Asers Midte
Bortveeg for pinlig Frygt;
Og Jetter gik at fritte,
Fremvise Norners Klogt.
"Jeg Baldurs Død bebuder!"
Var Svaret, som de fik;
Da sørged' alle Guder!
Men Odin meest og Frigg.

De raadslaae nu tilhobe;
De sende Budskab hen,
Naturen at anraabe
Om Fred for Ullers Ven.

Det Skabte svoer tilsammen,
Hav, Himmel, Bjerg og Dal;
Da blev der Fryd og Gammen
Igjen i Guders Sal.

Dog end Valfader tænker,
Med Haanden under Kind,
Paa Mørkets lumske Ænker,
Og ængstes i sit Sind.
End er hans Frygt ei veget;
Han finder ingen Ro,
Før selv han er nedsteget
Til Helas skumle Bo.

Op springer fra sit Sæde
Den høie Drot paa Stand:
Mig lyster at betræde
Den nidske Helas Land!
Den ottefoded' Springer
Af Stalden ledes ud,
Og i Guldsadlen svinger
Sig flux den stærke Gud.

Han reed afsted saa fage
Alt over Jord og Strand;

Han reed i femten Dage
Og kom til Mørkets Land;
Der fnysde ham imøde
Den lede Helvedhund,
Der varer paa de Døde,
Med vidtopsparret Mund.

Heel grim den var at skue;
Blod af dens Bryster sprat;
Dens Øine saaes at lue,
Som Brand i svarten Nat.
Nu vil den Veien spærre
For galdrekyndig Drot;
Men frem reed Asers Herre,
Det fule Dyr til Spot.

Han reed afsted saa rolig;
Det døned' dybt i Muld;
Og kom til Helas Bolig,
I Sindet sorrigfuld.
Til Borgens østre Side
Valfader vender sig;
Thi der han monne vide
Er lagt en Volas Lig.

Af Sleipner saaes han stige,
Den Gud for Galdresang;
Det skjalv i Helas Rige,
Der han til Jorden sprang;
De sorte Alfer dulgte
Sig dybt i Fjældets Steen,
Og Dødens Stilhed fulgde,
Der As til Graven treen.

Han qvad med mægtig Stemme
Troldsangen, vendt mod Nord;
Den monne Vola fornemme
Dybt i den sorte Jord.
De sidste Toner løde
Og Trylleſangen tav;
Langsomt svæved' den døde
Vola af sin Grav.

Da qvad den fule Qvinde:
Hvo bryder Gravens Ro?
Kan Livet Veien finde
Herned til Dødens Bo?
Lang Tid jeg laae derinde,
Bedugget af vaaden Sky,

Omsuust af alle Vinde;
Hvi vækkes jeg paa ny?

Gjenmæled' As hin rige:
Vegtam jeg kalder mig;
Mæld mig om Helas Rige,
Om Verden jeg mælder dig.
For hvem med Guld hin røde
Er' hine Hynder spredt'?
For hvem staaer blandt de Døde
Høisædet nu beredt?

For Baldur stander Mjøden
Skjolddækt i Mørkets Hal,
Snart segner han i Døden
I Asaodins Sal.
Saa Nornen har befalet;
Stor Sorg i Valhal er.
Ugjerne har jeg talet,
Nu vil jeg tie qvær.

Tie ei, fremvise Qvinde!
End vil jeg spørge dig;
Du faaer ei Ro derinde,
Før du har svaret mig.

Hvo myrde skal den bolde
Baldur i Odins Borg?
Hvo skal Valguder volde
Saa svar en Hjertesorg?

See, Høder hist mon holde
Den lille Mistelteen;
Stor Sorg vil Aser volde
Den vidtberømte Green;
Saa Nornen har befalet,
Det hendes Villje er,
Ugjerne har jeg talet;
Nu vil jeg tie qvær.

Tie ei, fremvise Qvinde!
End vil jeg spørge dig;
Du faaer ei Ro derinde,
Før du har svaret mig.
Hvo skal i Tiden vække
Blodhævn for Ullers Ven;
Og Baldurs Bane lægge
Paa Flammeseng igjen?

En Søn skal Rinda føde
I Vestens Sal, og han

Til Helheim skal nedstøde
Hin Baldurs Banemand;
Døgngammel kun forhaler
Han ei den strænge Færd.
Ugjærne kun jeg taler;
Nu vil jeg tie 'qvær.

Tie ei, du vise Qvinde!
End vil jeg spørge dig;
Og Hvile skal du finde,
Naar du har svaret mig.
Hvad kaldes hine Piger,
Der aldrig græde skal;
Hvis Slør høitflagrende stiger
Til Himlens blanke Hal?

— Ei mon du Navnet bære,
Vegtam, som før du sang;
Før mon du Odin være;
Der vogter Tidens Gang. —
Jeg agted' mig at finde
En fremviis Vola her;
Men vist du, fule Qvinde!
Tre Thussers Moder er. —

Rid kun til Lysets Rige,
Og roes dig af dit Tog;
Vist Ingen meer skal sige,
Han ned til Hela drog,
For Loke, gram i Sinde,
Sin Kjæde sprænger brat,
Og Valhals Guder svinde
I Ragnarokurs Nat.

Hellas.

Er det Hellas' venliggrønne Høie
Er det frie Sparters Hjem, mit Øie
Skuer hist ved Havets lyse Rand?
Hil dig Land, som Jordens Lande signe,
Som en Verden ønsket har at ligne,
Leonids og Platons Fødeland!

Men hvad seer jeg! Øde dine Stæder?
Dine Templers Gruus Barbaren træder!
Friheds førstefødte Søn en Træl!
Han, som offred' sine frie Larer

Perserkongens blodbestænkte Skarer,
Thermopyles stolte Søn en Træl!

Ja, i Sandhed! Despotismens Banner
Vaier der, hvor mod din Olds Tyranner,
Demosten! Din Læbes Torden lød.
Hvor, Aristogiton! dig til Ære
Hymner ton'de, dine Sønner bære
Slavelænken, som du vældigt brød.

Arme, arme Hellas! Ak, hvor sage
Svandt din Herligheds, din Vældes Dage!
Knap en Skygge blev af hvad du var.
Hvor Palasser stod', jeg Hytter skuer,
Under Zeus Kronions Tempelbuer
Hyler nu sit Allah en Barbar.

Vinker nu en Pascha, angstbedøvet
Synker Cimons Sønnesøn i Støvet,
Kysser Jorden, sittrer for sit Liv,
Lykkelig, hvis ham Barbaren skatter
Værdig til at røve ham hans Datter
Eller Hustrue til sin Tidsfordriv.

Rinder da ei meer i dine Aarer
Dine Fædres Blod? Er' feige Taarer
Dine Vaaben og din sidste Trøst?
Slukdes under Seklers Slavekjæder
Rent den Ild for Frihed, Dyd og Hæder,
Der opflammed' dine Fædres Bryst?

Dog, hvad hører jeg? Et Bulder ryster,
Stærk som Himlens Torden, dine Kyster;
Og Orkanens Vælde hæver sig;
Lynglimt blinke og Kartover knalde
Og fra dine Bødlers Mure falde
Hist og her Barbarers knuste Lig.

Ha! den blusser, blusser op til Flamme,
Funken, som i Hellens gamle Stamme
Ulmed', lig en Gnist i Ætnas Skjød!
Længe bunden, Lavastrømmen knuser
Sine Baand, og, fulgt af Rædsel, bruser
Over Sletten hen mod Brand og Død.

Thermopyle seer i sine Huler
Leonid igjen, og atter skjuler
Asiatens Lig Platæas Vang.

Ja, en nye Themistokles adspreder
Som en Avnehob, ved Chios Bredder,
Fjendens Snekker under Jubelsang.

Men fra Østen Myriader strømme;
Høit Halvmaanerne i Luften svømme,
True Hellas Børn med Qval og Død.
Konger, Fyrster, Mægtige paa Jorden!
I, som Himlens Gud har laant sin Torden!
Røres I da ei ved Brødres Nød?

Ofte jo I saaes at drage Sværdet
For en Haandbred Jord, og uforfærdet
Bringe Død og Gru i Fredens Hjem,
See! her myrde fnysende Barbarer
Børn og Qvinder, værgeløse Skarer;
Og I haster ei at frelse dem!

Før jo iilde mod Despotens Vælde
Sveas Gustav ned fra sine Fjælde,
Da om Hjælp Germanens Angstraab lød;
Lænken sønderrev han som en Tvinde;
Tusind Læber signe end hans Minde,
Og hans ædle Navn skal aldrig døe.

Skal da Hellas ei en Gustav finde?
Vil ei een af Jordens Konger vinde
Evigheden ved en Hædersdaad?
Ak! nei, ingen, ingen, vil dig høre,
Arme Hellas! søg ei meer at røre
Disse kolde Hjerter med din Graad!

Sæt til ham dit Haab, hvis Faderøie
Hviler naadigt paa dig fra det Høie,
Ham, som Nationers Skjæbne vog,
Send til ham dit Suk, og slaae med Sværdet
Saa forfærdeligt, saa uforfærdet,
Som Miltiades og Cimon slog!

Da bortflyer Despotens vilde Skarer,
Lig Darius' leiede Barbarer,
Hellas' Søn! til Scythens øde Strand;
Da vil snart din Friheds Morgenrøde
Paa din blanke Himmel herligt gløde,
Og dit eget er dit frie Land.

Harpen.

Der boer udi Harpen en levende Aand,
Der slynger om Sjælen sit magiske Baand
Af Toner saa rene og bløde;
Den tolker hvad Ingen at tolke formaaer,
Hvad lønligt bag Fortidens Dække staaer,
Hvad kommende Dage skal møde.

Almægtig udstrømmer, o Harpe! din Klang,
Naar sødt, som et Echo af Englenes Sang,
Den lidende Hjerter omsvæver;
Og Glæden, der throner i Menneskets Bryst,
Saa huldt til et Billed af Himmelens Lyst
Paa Tonernes Vinger den hæver.

Skytaarnede Alper hensmuldre til Støv,
Og Tiden henvifter, som Efteraars Løv,
Hvert Minde af Menneskehænder;
Men evig er Harpens fortryllende Røst,
Dens Toner gaae evigt fra Bryst og til Bryst,
Og evig er Flammen, den tænder.

O Harpe, du venlige Harpe! som ei
Forlod mig paa Livets ubanede Vei,
Mit Skjold imod Sorgernes Pile!
Vær Mandens og Oldingens Glæde og Trøst,
Som du var den Spædes og Ynglingens Lyst,
Til Englen mig kalder til Hvile!

Vise.

Midt i Edens Have
Fader Adam stod;
Himlens bedste Gave,
Druens Purpurblod
Smilde ham imøde;
Tossen lod den gløde,
Gabbe, gik sin Vei og nød —
Tænk — en Æblegrød.

Guul, som Vox, Citronen
Dufted', hvor han gik.
Mener I, Personen
Laved' sig en Drik?

Nei! han drak den klare
Kilde; tænk dog bare!
Derfor slog og Englen viis
Laas for Paradis.

Børn er' vi, Børnlille!
Af den salig Klods;
Men lidt mere Snille
Gav Naturen os.
Noach allerede
Bør den Vise hedde;
Han opfandt, at lave Viin,
Bedste Medicin!

Stedse Kunsten stiger
Til den Spidsen naaer;
I dens vide Riger
Intet stille staaer.
Derfor opstod mange
Mænd, hvis Værker prange
I Soltanis store Hal:
Punsch, Bisp, Cardinal.

Men det gik dog siden
Her, som overalt;

Længer hen i Tiden
Klindt i Hveden faldt;
Jøder, Irokeser,
Tyrker og Chineser
Fandt, dem selv til Spot og Spee,
Brændeviin og Thee.

Hvo forarges ikke
Over saadant Kram?
Taale slige Drikke,
Brødre! var en Skam.
Men en evig Hæder,
Mænd, omstraaler Eder,
Som det sande Livsens Væld
Fandt til Jordens Held.

Undskyldningen.

Hvi bortvender du fra mig,
Søde Glut! De strænge Blikke?
Hulde Engel! vredes ikke!
Kan et Spøg fornærme dig?

Aldrig Skjaldens Læber sang
Skiden Vellyst; hvad dit Øre
Uden Rødmen ei kan høre,
Aldrig fra min Lyra klang.

Amors Spøg og Chloes Kys,
Evans Lov og Rankens Dyder
Synger jeg, og troe jeg lyder
Hvad min Chloe bød mig nys:

I dit Vers jeg raader dig,
Sagde Glutten, bly at være,
Men, for Himlens Skyld, min Kjære!
Ikke naar du kysser mig.

Drosslen.

En uerfaren Drossel sad
I Bøgetop blandt andre Fugle,
Ravn, Krage, Skade, Gjøg og Ugle,
Og roesde for dem sjæleglad

Sit lykkelige Liv, sin Mage,
Og sine kjære Unger smaae.
O, sagde den, jeg aldrig saae
Saa smukke Børn i mine Dage;
Ja, efter slige kjære Fem,
Som dem, jeg ruger i min Rede,
Man længe kan i Skoven lede,
Og neppe dog man finder dem.
Kom med! — Endnu det ei er silde —
Saa skal I see, jeg siger sandt. —
Og Alle sløi afsted og fandt
Alt, hvad Madame Drossel vilde.
Den næste Dag vor Fugl forlod
De kjære Smaae, for Mad at hente,
Og fandt, da hun til Hjemmet vendte,
Sin Rede tum og stænkt med Blod.

Heraf du drage denne Lære:
Har du en Ting af Hjertet kjær,
Da roes den ikke for enhver!
Kun skjult man lykkelig kan være.

Den sande Skjønhed.

Det er ei nok for Skjønheds Krands at vinde,
At Skjønheds Morgenglands omstraaler dig,
En Rosenskind kan ei mit Hjerte binde;
En Lilliebarm kan ei fortrylle mig.

Men naar jeg kan i yndig Samdragt finde
Beskedenhed med Dyd at parre sig;
Naar sand Blufærdighed den fagre Qvinde
Omsvæver huldt, en Helgennimbus lig,

Da bøier jeg mit Knæ, og Hjertet brænder
For hende, som hvert Hjerte til sig vender,
Lig Solen Floras huldе Blomsterhær,

Saalænge til den Skjønne selv erkjender
Sin Skjønheds Glands, thi skjøn er hun ei meer,
Saasnart hun selv sin egen Skjønhed seer.

Sneen.

Lille Peter sagde: See!
Fader! hvilken deilig Snee!
Mark og Eng staae sølverhvide;
I min Slæde skal du snart
See mig bort, i lystig Fart,
Med de klare Bjælder, glide.

Som han taelde, Solens Pragt
Hæved' sig bag Østens Høie,
Og med Taarer i sit Øie
Saa han, hvor dens Straalers Magt
Hastigt smælted' Sneen hen,
Og hans skjønne Haab med den.

Søn! udbrød den Gamle, vil
Du paa Jord lykkalig være,
Lær med freidigt Mod at bære
Skjæbnens sære Vexelspil.
Ofte see vi Glæden svinde,
Før vi ret kan nyde den;
Tit vi træffe den igjen
Hvor vi troe den mindst at finde.

Æslet.

Et Æsel bar
I Kandahar
Gud Bramas Helligdom,
Og overalt
De Fromme faldt
Paa Knæ, hvor Æslet kom.

Den hele Stad —
Udbrød det glad —
I Støvet kaster sig;
Ei fjærnt og nær
Paa Jorden er
Et Dyr, der ligner mig.

Saa troer von Bram,
Vi hilse ham,
Naar han os gaaer forbi.
Nei, Tosse! nei!
Du hilses ei;
Din Kjole hilse vi.

Et Fragment af Archilochos.

Vær kun trøstigt, arme Hjerte!
Ak! en ublid Skjæbnes Vold!
Mod din rædningsløse Smerte
Taalmod er det bedste Skjold.

Mod kun Sikkerhed kan yde.
Dog, mit Hjerte! seirer du,
Lad ei vildt din Jubel lyde,
Men vær blidt og fromt, som nu!

Og, naar Fienden seirer, bære
Du frimodigt dine Baand!
Ingen bange Jamren være
Vidne om en modløs Aand!

Ene det dig Glæder skjænke,
Som er værd at glædes ved!
Og i Sorgens Stund du tænke:
Livet er Ustadighed.

Til Neæra.

Da jeg betinged' mig nys to tusinde Kys af de Bedste,
Gav jeg Tusinde dig; skjænked' du Tusinde mig.
Tallet er fuldt, det er sandt! men mærk dig, min søde Neæra!
At i Kjærligheds Leeg gjælder ei Maal eller Tal.
Hvo lovpriser vel Ceres for Ax, som Øiet kan tælle?
Hvo paa fugtige Eng tæller de spirende Straae?
Hvo har, Bacchus! dig Offre vel bragt for hundrede Druer
Hvo har om tusinde Bier bedet den landlige Gud?
Læsker med Regn den naadige Zeus de tørstige Agre,
Tælle vi Draaberne ei af den nedstyrtende Strøm;
Og naar høit af Orkanernes Strid Luftstrømmene hyle,
Naar den forbittrede Zeus væbner sin straffende Haand,
Pidsker han Jorden og Havet med Hagl, og agter ei hvor han,
Eller hvormange han gram knuser af nærende Halm.
Enten det saa er Godt eller Ondt, fra Himlen det strømmer,
Thi det Uend'lige kun hersker i Jupiters Sal.
Ogsaa du, Hulde! som er Gudinde, og skjønnere selv end
Hende, hvis Muskelkarm gynger paa bølgende Bei,
Hvi begrændser med Tal du Kysenes himmelske Gave?
Hvi haardhjertede Glut! tæller du ei mine Suk?
Tæller Taarerne ei, der falde fra Øiet og væde,

Lig en strømmende Bæk, stedse min sukkende Barm?
Har du Taarerne talt, da kan du Kysene tælle;
Disse tælle du ei, naar du ei hine har talt.
Giv mig den skuffende Lindring da, for utallige Taarer,
Søde Neæra! du mig skjænke utallige Kys!

Kysene.

Alt for yppige Kys bebreider mig Folket og siger;
Slige ei kjendte tilforn Fædrenes rynkede Slægt.
Altsaa, naar jeg omslynger din Hals med begjærlige Arme,
Naar jeg, mit huldeste Lys! dør ved din Læbe af Lyst,
Skulde jeg spørge, med ængstlig Hu, hvad Andre vil sige?
Neppe jo selv jeg veed hvem eller hvor jeg da er.
Smilende hørde du Folkets Snak, min elskte Neæra!
Og omslynged' min Hals tæt med din Lilliearm,
Trykkende paa min Læbe et Kys, saa sødt, som Cythere
Nogensinde tilforn trykde paa Elskerens Mund;
Frygt ei, sagde du, elskede Ven! den sladdrende Mængde;
Hører ei denne Sag ene for mit Tribunal?

Saphos Ode til Aphrodite.

Aphrodite, glandsomstraalte Dronning!
Datter af den høie Himlens Konning!
Tag forhaanet Elskovs bittre Smerte,
Hulde Moder! fra din Datters Hjerte!

Ja, saasandt du ofte mine Sukke
Naadig var, du ei dit Øre lukke
For min Bøn, men svæv og dennesinde
Ned til Jorden fra Olympens Tinde!

Ofte jo jeg saae dig venligt dale
Gjennem Æthrens Blaa, fra Guders Sale;
Saae din gyldne Karm til Jorden glide,
Med et Spand af Duer sølverhvide.

Derpaa sendte du din Vogn tilbage,
Lytted' naadigt til din Datters Klage;
Spurgde fuld af Ømhed, hvilken Kummer
Nagede min Barm og brød min Slummer.

Sig mig, Sapho! hvi din Taare rinder?
Klang din Røst; hvi disse blege Kinder?

Har din Elsker sveget sine Eder,
Fanget af en Andens Yndigheder?

Flyer han dig, tilbage skal han vende;
Er han kold, da skal han atter brænde,
Atter synke til din Fod, du Søde!
Og med Taarer tvætte ud sin Brøde.

— Svæv da ned, huldsalige Gudinde!
Lad mig atter Naade for dig finde!
Tag forhaanet Elskovs bittre Smerte,
Hulde Moder! fra din Datters Hjerte!

Gaader.

1.

Fra Jorden kommer jeg,
Til Himlen jeg mig hæver;
Der er min Bolig ei,
Og atter ned jeg svæver,
Og lægger mig til Ro
I Graven hos min Broder,

Og blier — kan I det troe! —
Selv Moder til min Moder.

2.

Uden Vand jeg Vand maa drikke,
Saa min Skiæbne vil,
Men naar Vand jeg mangler ikke,
Faaer jeg Viin dertil.

Den fortvivlede Claus.

(En Parodie.)

Klaus, som bag et Gjerde laae,
Sig bag Øret klø'de,
Drog et Suk og taelde saa,
Mens hans Taare fløde:

Bitter Død! hvad det dog er
For en Helvedsmerte!
Hvad er det, som krabler her
I mit arme Hjerte?

Ha, Kupido! Kannibal!
Hedning! Hjerteskjænder!
Er det for at giøre gal
At du Pilen sender?

Saa en Bremse Oxen til
Døde stikker moxen;
Bremsen er du selv, Falil!
Jeg, med Tugt, er Oxen.

Og som Oxen løber jeg;
Over Bjerg og Dale;
Og jeg Stakkel finder ei,
Hvad mig kan hjsvale.

Nylig til Kathrines Dør
Løb jeg i min Pine,
Banked' paa og raabde: Hør!
Kom herned, Kathrine!

Thrine kom; jeg raabde vild;
Søde Sjæl! jeg brænder;
Sluk den grumme Elskovs Ild,
Som Kupido tænder!

Strax, Herr' Claus! var Hexens Svar,
Tov kun lidt ved Porten! —
Pladsk! Fra Vindvet faldt et Kar,
Vaad var jeg til Skjorten.

Hu! hvor jeg dig bandte nu!
Hu! hvor blev jeg bister!
Asmodæus! Belzebu!
Satans Statsminister!

Flux til Gadekjæret hen
Løb jeg i min Vrede:
Men betænkde mig igjen;
Koldt det er dernede.

O hvor tung er Støvets Vei!
Hedt det er paa Landet;
Og en Feber henter jeg,
Springer jeg i Vandet.

Evans Priis.

En Skaal til Evans Ære!
En Sang til Evans Priis!

Han bød vor Jord at være
Et Glædens Paradiis.
Den ædle Smertestiller,
Som i Pokallen spiller,
Den skabde han. Tøm Glasset ud!
Hil Evan, Glædens milde Gud!

Som Amor blid, han hader
Ei Elskovs søde Tant;
Som Glædens huldе Fader
Han Sang og Dands opfandt.
Hvad Under at paa Jorden,
Fra Syden indtil Norden,
Han Altre fik? Tøm Glasset ud!
Hil Evan, Glædens milde Gud!

Han lærde os at bære
Vor Sorg ved fyldte Kruus,
Stadfæsted selv sin Lære
Og drak den første Ruus.
Fra den Tid af bortiler,
Naar Viin i Glasset smiler,
Hver jordisk Sorg. Tøm Glasset ud!
Hil Evan, Glædens milde Gud!

Saa viis, som han, var ikke
En Viis paa denne Jord.
Han sagde: Du skal drikke,
Thi Fryd i Vinen boer.
Han sagde: Ingen kjender
Den Dag, der Livet ender;
Vær klog og nyd! Tøm Glasset ud!
Hil Evan, Glædens milde Gud!

Her følge vi hans Lære,
Thi den er god og viis,
Og klinke til hans Ære,
Og synge til hans Priis.
Saalænge Kys forsøde
Vort Liv og Druer gløde,
Vi glemme ei hans vise Bud.
Hil Evan, Glædens milde Gud!

Vaaren.

Smykket den unge Vaar
Kommer fra Himlen med Krands i sit Haar,

Venligt Karitterne strøe paa hans Vei
Alle de søde
Roser, som gløde,
Lilljer, Violer og Glemmigei.

Fri for sin Lænke gaaer
Bækken og Lunden sødtduftende staaer;
Svanerne gynge paa Bølgens Krystal;
Lærkerne svæve
Lystigt og hæve
Jublende Sange til Himmelens Hal.

Ranken sin Stængel snoer
Kjærligt om Ulmen, hvor Drosselen boer,
Snart skal den bugne af Druer igjen.
Vaar! vi dig prise.
Er ei den vise
Bacchus din Broder og Amor din Ven!

Den unge Olding.

Jeg lider den Yngling, der fryder
Sig smukt i den blomstrende Vaar;

Jeg lider den Olding, der nyder
Med graanende Haar.

Naar Gubben trods Svaghed og Smerte
I Samlag med Ynglingen gaaer,
Da er han en Yngling af Hierte,
Skjøndt Gubbe af Aar.

Drømmen.

Jeg drømde, jeg bar
Af Vinger et Par,
Og løb for Gud Amor med Vindenes Fart.
Det hjalp ei at flye,
Skjøndt Klodser af Bly
Betynged' hans Fødder, han greb mig dog snart.

Betyder ei det'
At Kjærligheds Net,
Som Amor opstilde med fineste List,
Som ofte med Held
Jeg undgik, dog vel,
Før ret jeg det mærker, mig hilder tilsidst.

Hvitfeld.

Kun lidet er mit Fødeland,
En ringe Plet i Nord,
Men paa dets havombruusde Strand
Et Folk af Helte boer.
Lad Spanien broute af sin Eid,
Det frie Schweits af Vinkelried!
Vor Hvitfeld var en Helt saa bold
Som nogen Helt paa Jord.

Da Gyldenløves Torden klang
Hen over Østresalt,
Og Bomber hveen og Kugler sang,
Og gjæve Kæmper faldt;
Da streed du, Hvitfeld! som en Mand,
Og ændsed ei din Snekkes Brand,
Og ansaae eget Liv for Tant,
Thi Danmarks Held det gjaldt.

Vel saae du Dødens aabne Gab,
Men og du Redning saae,
Dog paa din Frelse Flaadens Tab
Og Danmarks Skjændsel laae;

Da tog du Dannebrog i Arm,
Og knugeb' den til trofast Barm,
Og raabde: Brødre! hvo vil ei
For den i Døden gaae?

Flux jubleb' høit i vilden Sky
Hver Mand med Løvemod,
Og under Tordenslagets Gny
Som Dannemænd de stod',
Og sang og slog', og slog og sang,
Til Kjølen høit mod Himlen sprang,
Og Svea skjalv og raabde: Vee!
Hvor stolt det Danske Blod!

Men straale skal, o bolde Helt!
Dit Navn evindelig,
Mens Dannebrog paa Sund og Belt
I Bølgen speiler sig;
Og hvergang danske Sømænd gaae
For Drot og Fødeland at slaae,
De nævne skal i Jubelsang
Dit Navn og signe dig.

Den saarede Amor.

Indslumret laae i Rosens Purpurskjød
En lille Bie; da kom paa lette Vinger
Cytheres blonde Søn og Rosen brød,
Men Bien stak ham i den spæde Finger.

Høit skreeg, høit sprang den lille Gud af Qval,
Halv løb, halv fløi han blussende af Harme
Til Paphos, til Cytheres gyldne Sal,
Og søgde Lindring i sin Moders Arm.

O, hjælp mig, Moder, hjælp! det blier min Død,
Saa raaber Knøsen under hede Taarer,
Mig stak en lille vinget Orm og gjød
En giftig Ild i alle mine Aarer.

Min Søn, gjentog Gudinden med et Smil,
Kan liden Bie forvolde saadan Smerte,
Saa tænk dig hvilken Qval din tunge Piil
Maae volde arme Dødeliges Hjerte!

Den Fortvivledes Sang.

Her staaer jeg da ved Maalet; brudt er Staven!
Den sidste, tunge Time nærmer sig;
Naar Midnatsklokken kalder, aabner Graven
De kolde Arme for at favne mig.

Saa er du, Forsyn! en af vore Drømme
Saa vaager ei dit Øie paa vor Vei!
Og er du, o da vee os, vee! Det ømme
Det hulde Faderhjerte er du ei!

Her staaer jeg, et af dine Børn, fortvivlet,
Forstødt af mine Brødre og fordømt;
Har vel dit Øie eengang mig tilsmilet?
Kun eengang paa din Skabning hvilet ømt?

Naturen haard og følesløs henslængde
Mig nøgne Spæde paa den nøgne Jord;
Til Moderhjertet ei min Jamren trængde,
Og under Graad og Kummer blev jeg stor.

Miskjendt jeg maatte her paa Jorden vandre;
Foragt var Lønnen for min Kjærlighed;

Selv Venskab, som saa venligt trøster Andre,
Forbittred' meer mig Livets Bitterhed.

Snart Timen slaaer, snart aabner sig mit Fængsel;
Til Skjændsel gaaer jeg da, men og til Ro.
Vel er den tung, den Vei fra Livets Trængsel,
Men o! den gaaer til Fredens stille Bo!

Der skal ei Ondskab smede sine Ranker;
Der brænder Varmen ei af syndig Lyst.
Tilintetgjørelse! du Freden skjænker,
Du ene stiller Stormen i mit Bryst!

Til en Vis.

Glem ei, min Junker! med et Slør at dække
De gamle Helte paa din Kammervæg,
De Bussemænd, der dine Friller skrække
Med strange Blik og lange Skjæg.

Forgjæt ei heller af dit Skjoldemærke
At slette ud det underlige Tant,

De sære Hæderstegn, som hine Stærke
I Kamp for Drot og Arne vandt.

Sligt passed' kun, da Dyd og Pligt og Ære
Var' Manden meer end Spil og Skjøger kjær';
Men andre Tider andre Frugter bære,
Og Mulmet svandt for Solens Middagsskjær.

I Fordums Tid, i hine Mørkets Dage
Var Heltens Laurbærkrands bestænkt med Blod;
Men nu til Felts med blotte Ord vi drage;
Den Skik, min Knøs! er vel saa god.

Før var det Spot at lignes med en Qvinde;
Nu stræbe vi at vorde Qvinden lig;
Og først, naar Krigeren har lært at spinde,
Vor gyldne Old vil nærme sig.

Tak Skjæbnen smukt, at du kan see tilbage
I Ro og Fred paa hin uslebne Old!
Udslet hvert Spor af hine Mørkets Dage,
Og sæt en Hare i dit Skjold!

Den Elskedes Billede.

Alle Musers Yndling, Du,
Store Mester! mal mig nu
Hende, som mit Hjerte hylder.
Fjærnt hun gaaer paa fremmed Kyst,
Men mit elskovfulde Bryst
Hendes hulde Billed fylder.

Mal mig først det dunkle Haar;
Lad — hvis Kunsten det formaar —
Balsomdufte det omsvæve.
Reen, som Sneen i sit Fald,
Under sorte Bølger skal
Sig den ædle Pande hæve.

Hverken adskilt, eller tæt
Sammenføiet hvælve let
Brynet sine dunkle Buer,
Og i Øiet straale mild
Samme Vellyst, samme Ild,
Som i Amors Øie luer.

Naar du Kinden male vil,
Unge Roser tag dertil,
Bland dem vel med Lilljens Blade;
Men i Kindens Gruber to
Muntre Elskovsguder boe,
Og paa Læben throne Svade!

Hvid, som Mælk, den trinde Arm,
Skjær, som Snee, den fulde Barm,
Der bag Floret sagte bæver;
Stemmen sød, som Harpeklang,
Gangen, som Cytheres Gang,
Naar hun fra Olympen svæver.

Intet Purpur, intet Schavl!
Et beskedent Klæde skal
Hendes kydske Barm tilsløre. —
O! jeg skuer hende alt,
Søde, herlige Gestalt!
Snart skal jeg din Stemme høre!

Amors Rede.

Du kommer, lille Svale!
Hvert Aar til vore Dale,
Og bygger dig i Tagets Ly
Dit Huus paa ny.

Men truer kolde Dage,
Da iler du tilbage,
Hvor Sydens Soel nedstraaler heed
Paa Nilens Bred.

Saa bygger og, o Smerte!
Kupido i mit Hjerte
Sin Rede; men han bliver der
Trods Vind og Veir.

En evig Qval bebuder
De unge Elskovsguder,
Der mylre frem foruden Tal
Af brustne Skal.

Hiin hopper, denne svinger
De nysudsprungne Vinger,

Og alle skrige de af Sult
Mig Øret fuldt.

Ja, plaget er tilvisse
Jeg Stakkel, parres disse
Igjen, hvor faaer jeg Føde nok
Til slig en Flok?

Broen.

Af Perler bygt en Bro sig hæver
Høit over Søen sølvergraa;
Saa stolt, som den mod Himlen svæver,
Man ingen før paa Jorden saae.

Hen under Broen Snekken iler
Saa trygt, som under Himlens Skyer,
Paa ingen Fod dens Bue hviler,
Og naar man nærmer sig, den flyer.

Med Strømmen bliver den og svinder
Igjen, naar Vandet tørres hen,
Hvem veed nu hvor man Broen finder,
Og hvem saa kunstigt hvælved' den?

Bryllupssang.

At Ægtestand er Jammerstand,
Kong Salomon har skrevet;
Og han har Ret, den gode Mand,
Som han den Ting har drevet.
Endskjønt af Alde kold som Jis,
Han tog sig Koner hundredviis;
Hvad Under, at hans Paradis
Et Helvede er blevet!

Men vi, som har lidt meer Fornuft,
Skjønt hans er lovlig priset;
Vi drikke Glædens Morgenduft,
Før Aar vort Blod har isnet.
Mens Hjertet end kan muntert slaae,
Vi lede blandt de Glutter smaae,
Og finde vi den Rette, saa
Afsted i Paradiset!

Saa gjør vor Brudgom og i Dag,
Og, Venner! ret gjør Manden.

Det er en bandsat snurrig Smag,
Der hader Ægtestanden.
Thi sig mig, hvad er Livets Lyst?
Hvad smiler Sorgen af vort Bryst?
Hvad er vort Haab, vor Hjælp, vor Trøst?
En Glut og ingen Anden.

Thi Skaal for ham, den Dannemand!
Og for hans Danneqvinde!
Gid Venskab indtil Gravens Rand
Maa deres Hjerter binde.
Vel er det stygt, at Kjærlighed
Ei skabbes for en Evighed,
Men, Held os! Venskabs Engel veed
Den tumme Plads at finde!

Cicaden.

Lykkelig jeg priser dig, Cicade!
Blidt dit Liv henrinder til sit Maal.
Sorgløs nynner du blandt unge Blade,
Nipper Morgendug af gyldne Skaal.

Dig sin Blomsterskare Lunden byder,
Dig til Ære aabner Rosen sig;
Og de grønne Enge Vaaren pryder,
Søde Sangerinde! kun for dig.

Dig har Hyrden kjær, thi huld du bringer
Ham hans Pige, Fløitespil og Dands;
Naar din første Sang i Dalen klinger,
Binder Vaaren og sin første Krands.

Alle Muser elske dig tillige;
Til sin Yndling kaared' Føbos dig;

Derfor høre vi din Lovsang stige,
Naar af Østens Blaa han hæver sig.

Ingen Brøst din Alderdom bebuder;
Sagte vugges du paa Tidens Flod;
Næsten ligner du de høie Guder,
Thi, som de, du savner Kjød og Blod.

Fyrsteſønnen,

en

dramatiſk Digtning.

Personerne:

Doribella, Enkehertuginde af Castelalto.

Floriarte, et Barn, hendes Søn.

Armaduro, Borgfoged.

En Handelsmand.

En af Vagten.

(Borggaarden i Castelalto, bestygget af høie Træer.)

(Doribella paa en Steenbænk, læsende i en Bog; Armaduro træder hen til hende.)

Doribella.

Velkommen, Ven!

Armaduro.

Tilgiv, om jeg forstyrrer.

Doribella.

Nei, bliv! Jeg læsde just her i Sveton;
Hvorledes det gik til i gamle Dage.
Ak! bedre var det ei, end nuomstunder;
Thi heed end den Tid Ingen Ezzelino,
Saa spøgde under andre Navne i
Det bange Rom dog mangen Ezzelino.

Armaduro.

Og faldt, som denne og engang vil falde.

Doribella.

Ja, for at vige Pladsen for en Anden.

Da spørger man kun hvad den Nye hedder;
I Hovedsagen er' vi i det Rene.

Armaduro.

Det hører jeg, af disse Læber, Frue!
Der ofte før i vor oprørte Barm
Det gamle Hellas Underværker ton'de.
End seer jeg tydeligt min fromme Herre,
Naar ham en Straale fra hin Helteold,
Der svandt, i Eders Sange gjennembæved';
Hvordan han trykde Læben paa sit Sværd,
Og hvikkede: **Timoleon!** og greb
Med Kraft sit Skjold og raabde: **Leonid!**

Doribella.

Og drog i Kamp, og faldt for Ezzelino!

Armaduro.

Og faldt da ei Leonidas, som han?

Doribella.

Ja! thi det Ædle skal jo, maa jo falde.

Armaduro.

Og Grækenland blev frit.

Doribella.

Saa siger man;
Jeg selv har ogsaa ofte sjunget det.

Dog er det Frihed, naar indvortes Kamp
Igjennem alle Grændser raser, og,
Hvad værre er, igjennem alle Hjerter?
Troe mig, her blomstrer Herrens Have ei;
Det er en synlig Skjærsild kun hernede;
Den tidligt luttrede er tidligt fri.

Armaduro.

Mit Haar er hvidt, og slet er ei mit Hjerte;
Ei heller var det min Skyld, at mit Bryst
Ei optog Pilen, der nedslog min Hertug.

Doribella (rækkende ham Haanden.)

Du havde meget jo i denne Verden
At gjøre, maatte jo beskytte mig,
Da den forklarte Engel, min Gemal,
Af blodigt Frihedsslag til Himlen foer.

Armaduro.

En anden Engel lod han dog tilbage.

Doribella.

O Floriarte! o mit søde Barn!
O bliv dog ei saa tidligt til en Engel!

Armaduro.

Seer I, at Eders inderligste Tanke

Tilhører dog endnu den skjønne Jord.
Hvad var vel ellers dette Ønske?

Doribella.

Ak!
Vel har du Ret. Dog Blomsten elske vi
Og sørge naar den falmer; skjønt vi veed
At kun paa denne Maade Frugten modnes.

Floriarte (kommer hurtigt ind.)

Min søde, søde Moder! noget Nyt!

Doribella.

Hvis det dig glæder, Barn! det sikkert og
Vil glæde mig.

Floriarte.

Naturligt! Hvem fornøier
Ei sligt? En høi, anseelig Handelsmand
For Borgen staaer, i skjønne, blanke Klæder,
Og, o hvor rig paa mange sjældne Varer!
Især paa Vaaben, sølverklare Vaaben,
Og skarpe og, og nogle ganske smaae,
Som jeg formener godt at kunne føre.
Han vinked' op til mig, og viisde mig
Den bedste Dolk i hele Christenheden.
Hvor pragtfuldt blinked' den i Solens Glands,

Og o hvor gjærne var jeg løbet ned;
Dog er jo stedse nu den slemme Port
Tillukt og Vindebroen trukket op.

Doribella (sagte til Armaduro.)

Seer det ei ud som Efterstræbelse?

Floriarte.

O Moder, kjære Moder! lad ham komme,
Og kjøb mig Noget!

Armaduro (til Doribella.)

Lade ham herind! —
Ja! Hvorfor ei? Hvis noget Utilbørligt
Han prøver paa, saa er jo jeg tilstæde,
Og færdig staaer jo Eders Livvagt og;
Vi skulle dog ei frygte denne Ene!

Floriarte.

Hvad? Frygte, siger du? nei, Armaduro!
Det haaber jeg dog ei. Du sagde tit,
At Fader ingentid har vidst hvad Frygt er.

Armaduro.

Forstaaer sig, unge Prinds! Jeg tænker fast,
At I det og skal ingentid erfare.
(sagde til Doribella.)
For Himlens Skyld! fordærv dog Eder, Frue

Ei dette Heltebarn. Slemt nok, at han
Skal være indelukt, som i et Fængsel.

Doribella (høit.)

Saa lad da Manden komme. Før ham hid,
Min gode Armaduro!

Floriarte.

Jeg gaaer med.

(Armaduro og Floriarte gaae.)

Doribella (tager en Lut, synger og spiller.)

Skal den unge Ørn sin Vinge øve,
Jager ham den Gamle ud af Reden;
Og den stolte, farefulde Prøve
Moderen med stille Glæde seer.
I min Yndlings Aasyn maler sig
Anelsen om stolte Seiersfeste;
Han engang paa Kampens Mark den Bedste!
Søde Tanke, hvor du glæder mig!

(Hun lægger Luten hen.)

Og om engang — som Yngling — han maa falde
I Frihedskamp — ja, Moder! glæd dig dog.
Kun din er Smerten jo, men hans er Æren.

(Floriarte, Armaduro og Kjøbmanden træde ind.)

Doribella.

Min Gud! hvorledes kommer han mig for!

Det er den frygteligste Handelsmand,
Som jeg har seet, saalænge jeg har levet.

Armaduro.

Min Troe! en god Aand driver Prindsen til
Det Skjønne og det Rette. See, o see,
Frue Hertuginde! disse Vaaben, disse
Kostbare Sløer, og Ringe, Naale, og
Klenodier af alle Slags; og aand
Den Duft, der fra den gyldne Daase her
Saa sødt omsvæver Alt! Man skulde troe,
Det kom fra fjærne, underfulde Lande.

(Handelsmanden udbreder sine Varer.)

Doribella (uden synderligt at see derhen.)

I er jo ganske henrykt, Armaduro!

Handelsmanden.

O, man forsmaaer mig her, saa vidt jeg seer.
Jeg kan nok pakke ind igjen og gaae.

Floriarte (ængstlig faltende hans Haand.)

Nei! gjør ei det, jeg beder, kjære Ven!
Ak, Alt er jo saa herligt, hvad du bringer.

Handelsmanden.

Saa!

Doribella.

Bliv dog, Kjøbmand! regn det ei saa nøie

Med mig. Jeg er en dybtbedrøvet Enke,
Kun lykkelig ved dette Barn alene.

Handelsmanden.

Saa, saa! ved dette Barn allene! da
Er Eders Haab kun ungt og svagt tillige.

Doribella.

Hvad mener I?

Handelsmanden.

Jh nu! jeg mener saa —
Man taler tit et Ord — I sagde, jeg
Maa ei med Eder regne det saa nøie,
Saa gjør det heller ikke nu med mig.

Doribella.

Viis Eders Varer.

(afsides):

Vee! mit Hjerte svulmer
Af bange Anelse.

Handelsmanden.

Er I ei vel?

Doribella.

Jeg veed ei — Jo! — Viis Eders Varer frem;
Og, Yndling! leed dig ud hvad dig behager.

Floriarte.

O, dette gyldne Buur med Fugle i!
O see dog Fugle smaa af pure Guld!

Handelsmanden.

Et sjeldent Stykke, hvor der lever i
Et kunstigt Uhrværks dybtforborgne Virken
En Skat af himmelsøde Melodier.

Floriarte.

O lad det spille, kjære Mand! jeg beder!
Kun een af alle disse rige Sange!

Handelsmanden.

See, unge Prinds! I trykker denne Fjer,
Og strax begynde disse søde Toner,
Og bortdøer Klangen, trykker I paa ny,
Og atter hører I en anden Sang!
Saa kan I ofte nye Melodier
Fremtrylle, til I atter naae de Første.
Og dertil hopper og de gyldne Fugle
Og næbbes, og udbrede deres Vinger.

Floriarte.

Og dette kan jeg alt regjere selv.

Handelsmanden.

Ja, Prinds! naar I kun intet sønderbryder.

Floriarte.

Hvad tænker I? Jeg skulde sønderbryde
De søde Dyr og deres blanke Huus?
Bevaer mig Gud! og var end dette Kunstværk,
Som end er Eders, hundredgange mit. —
See, sagte, sagte trykker jeg —
(Uhrværket spiller.)
Hvor skjønt!

Doribella (for sig selv).

Du milde Gud! hvordan skal dette ende!
De gamle, underlige Sagn, hvori
En Troldmand fanger Børn med blanke Sager,
Indtrænger sig i alle mine Tanker.

Armaduro (trædende hen til Handelsmanden.)

Jeg havde Lyst til denne lette Bue.

Handelsmanden (rækkende ham nogle Pile.)

Saa prøv den, Herre! her paa dette Træ,
Den skyder meget langt og skarpt.
(Armaduro tager Buen, prøver den og skyder.)

Floriarte (klappende i Hænderne.)

I søde
Guldfugle smaae! I er dog alt for smukke!
Men bie! — I Rosenbusken hist ved Muren,
Der pleier Eders Lige tit at samles.

Vel glindser de ei nær saa smukt, som I,
Ei heller synger de saa efter Takt
Og Melodie; dog synger de. Maaskee
De og kan lære lidt af Eder. Kom!
(Gaaer bort med Buret.)

Handelsmanden.

Hvorledes er det, ædle Hertuginde!
I blegner; I er syg.

Doribella.

Forunderligt,
At Alt saaledes ængster mig i Dag.
Jeg nægter ei, en Svimlen griber mig
Ved hver Bevægelse af Barnet. Kald
Ham dog tilbage. O hvor faaer jeg Ondt!

Handelsmanden (rækker hende en Guldflaske.)

Aand blot en Smule af den ædle Duft
I denne Flaske, og I bliver bedre.

Doribella.

O vidste jeg — dog vee mig, overfaldt
En Afmagt mig i dette Øieblik!
Hvor blev dog Armaduro?

Handelsmanden.

See, der staaer han
Nær ved.

Doribella

Min Gud! det fortner for mit Øie!
Giv hid! giv — Alt, kun ingen Afmagt nu!
(Hun lugter til Flasken og synker smilende i en sød Søvn.)

Handelsmanden.

Godt!

Armaduro.

Denne Bue er et herligt Arbeid.
Bil I —

Handelsmanden.

Tys! Hertuginden slumrer der.

Armaduro.

Hvad? Slumrer? Det hun pleier ellers ikke
Paa denne Tid af Dagen. — Mand! hvem er I?
Hvad hedder I?

Handelsmanden.

Læs dette Pergament;
Det siger hvem jeg er og hvad jeg søger.

Armaduro (stirrende paa Bladet.)

Sælsomme Træk! — Forunderligt! — jeg læser
Dog ellers godt —
(boier sig nærmere hen over det.)
En herlig Skrift og næsten

Som malet — dog saa kruset — saa forvirret.
— Fast Billeder — er det et E — seer ud
Som Ezzelino næsten — og — en Ridder
Er dette R? — Min Gud, min Gud, jeg svimler.

(Synker ned under et Træ og sover ind.)

Handelsmanden.

Godt! — Kraftigt den narkotisk søde Balsom
Har virket nu af Pergament og Salve.

(I det han smilende betragter de Sovende.)

Nu kunde jeg dem dræbe, hvis jeg vilde —

(efter en Pause.)

Men nei, jeg vil ei. Lad dem begge leve,
For at begræde deres smukke Prinds —
Naar han er borte, hvad kan da en Qvinde
Vel skade mig, hvad en bedaget Mand,
Som Smerte og en ond Samvittighed
For saadan Efterladenhed fortærer?
Men — lad mig ei forglemme — kloge Gubbe!
Da jeg kom ind, du viseligt befoel,
At Vagten skulde spærre mig min Udgang,
Fremviisde jeg den Ring ei som et Tegn
Paa at jeg kunde frit passere — nu!
Med din Forlov!

(tager Ringen og siger leende.)

See, nu er Veien banet.

Floriarte

(kommer tilbage med Buret.)

Ih! hvor du er fornøiet, kjære Kjøbmand!
Du leer jo ret. —

Handelsmanden (forbauset.)

O ja, o ja — jeg leer. —
Og jeg kan lee.

Floriarte.

Ja, vist maa du det kunne,
Især da du saa smukke Sager har.
Og overhovedet, hvo leer ei gjerne
Paa denne skjønne, blomsterklædte Jord?
Der gives her saa mangen herlig Spøg.

Handelsmanden.

Ja, sikkert!

Floriarte.

Men du bliver saa alvorlig
Med eet!

Handelsmanden.

Dig lader Ezzelino hilse

Floriarte.

Hvem? Ezzelino? O det er jo herligt!
(til Fuglene.)
Nu, stille Fugle! jeg maa Budet høre,

At ikke nu et Ord jeg tabe skal.
De taler alle slet om Ezzelino,
Og dog er han en tapper Riddersmand;
Og hvo ret tappert Mod af Himlen fik,
Han sikkerlig fik og et ædelt Hjerte.
Hvor skjønt, hvor skjønt at han mig lader hilse!

Handelsmanden.

Nu stille!

Floriarte.

Hvad? — Ja saa! for Fuglene.
O det er sandt, de synge og saa deiligt.
Og Moder sover der og Armaduro.

Handelsmanden.

Tys!

Floriarte.

Du har Ret. Jeg rører intet Lem.

(Handelsmanden tager en Dolk frem.)

Floriarte (gänste sagte.)

Ach! ach, den skjønne Dolk, du vinked' med
Dernede, da jeg saae dig hist fra Muren.
O, lad mig see den!

(Handelsmanden træder imod ham med dragen Dolk.)

Hvor du dog er god!
Du kommer hid endog til mig og drager

Det blanke Vaaben, for at føie mig.
O blanke Staal! o klare Guld! hvor herligt!
Kom dog lidt nærmere! O hvor det luer!
Har Ezzelino sendt mig den?

Handelsmanden.

Desværre!

Floriarte.

Beholdt maaskee den gjerne selv? — Du sukker. —
Behold den da! Vel agter jeg den høit;
Dog gjerne dig jeg skjænker den; kun lad
Mig end engang dens klare Skin betragte —
Hvad skjønnest er, dens Skede af Metal,
Hvad heller Greeb og Klinge, — Ingen veed det. —

Handelsmanden (griber ham vildt.)

Saa prøv det!

Floriarte.

Vil du kysse mig, behøver
Du ei at gribe mig saa haardt, thi gjerne
Jeg kysser dig.

(strækker venligt Armene imod ham.)

O var du Ezzelino!

Handelsmanden (vender sig fra ham.)

Hvorfor?

Floriarte.

Ih nu, da bad jeg dig at vente
Til Moder vaagned', og fortalde saa
Hvor venlig du dog er; troe mig, hun rakde
Dig til Forsoning strax den skjønne Haand,
Og Alting var tilgivet og forglemt.

Handelsmanden.

Hvordan? — Affatte, stakkels lille Prinds!
I vil tilgive Helten Ezzelino?

Floriarte.

Min Handelsmand, tak I vor Herre og
Hans huldе Moder, at I har tilforn
Ved Eders Venlighed mit Hjerte vundet.
Jeg skulde ellers Eders frække Mund
For saadan — dog —

(vinkende alvorligt med Haanden.)

nu kan I gaae;
Men nærm ei Eder mere dette Slot.

Handelsmanden (affides.)

Hu! hvor den hvisler alt, den unge Slange!
Nær havde jeg den skjænket Livet —

(slaaer sig for Panden.)

Taabe!

Floriarte.

Nei, angrer I? da tør jeg og tilgive.
Ei Alle veed at tale med en Fyrste,
Og I er ellers god. — Træd nærmere.
Mit Æresord derpaa, at ei min Moder
En Stavelse jeg sige vil af Alt,
Hvad, mens hun sov, begav sig mellem os.

Handelsmanden (sagte.)

Har Drengen da forhexet mig?

Floriarte.

Bliv her
Saalænge, som I vil; og naar I drager
Igjen til Ezzelino, er mit Svar:
"Prinds Floriarte hilser, takker ham
"For Dolken" — at jeg skjænkde Eder den
I tier med; det lod fast ellers som
Foragt — "Prinds Floriarte hilser, takker
"For Dolken, og tilbyder sig som Mægler
"Imellem Hertuginde Doribella
"Og ham. Dog vil ei Ezzelino Fred,
"Da maa han vare smukt sit eget Hoved,
"Naar Floriarte, som en voxen Ridder,
"Engang bepantsret svinger sig i Sadlen."

Handelsmanden (sagte.)

Og saae jeg i det ubedrageligste Syn
Mig alt at bløde for hans Haand — jeg kan
Ei dræbe ham!

(høit.)

Nu, Gud med Eder, Prinds!

Floriarte.

Hvorhen saa hastigt? Der er Buret jo
Endnu og Dolken.

Handelsmanden.

Alt er Eders, Alt!

(skraber de andre Varer sammen og iler ud.)

Floriarte.

Mon og jeg kan beholde begge Dele?
Det er saa deiligt. — Dolken — nu den sender
Jo Ezzelino mig, om ei af Fødsel,
Saa dog ved Magten alt erkjendt som Fyrste.
Og Sendebudet vil ei have den, —
Den tager jeg. Men I, smaae kjære Fugle,
O, kunde jeg beholde Eder! — Dog
Jeg vente vil til Moder vaagner op. —
Imidlertid I kunne synge lidt.
Det skader ei, maaskee vel morer Eder.

(Han trykker paa Fjeren og Værket spiller. Han hører til i glad Forundring og med foldede Hænder.)

Doribella (vaagner op.)

Er end mit Barn i Live? Er det her?

Floriarte.

Hvorfor ei, søde Moderlil? — Her er jeg. —
Og Buret med de gyldne Fugle og
Men Handelsmanden er her ikke mere.

Doribella.

Jeg veed ei, — er det end en Afmagtsdrøm,
Hvad heller tør jeg glædes ved min Lykke?

Armaduro (reiser sig op.)

Det kan — det kan ei noget godt betyde
Med denne Fremmede; — hvor er min Frue?
Hvor Prindsen? —

(dybtaandende.)

Gud skee Tak, jeg seer dem begge!

En af Vagten (træder frem og mælder.)

Igjennem Porten er passeret ud
Hin Handelsmand, og her en Ring, som Eder
Tilhører, og et Blad fra Mandens Haand,
Han skrev det hurtigt nede i vor Stue. —
Har I forresten noget at befale?

Armaduro.

Nei, gaae!

(Soldaten gaaer.)

Armaduro.

Jeg skulde just ei troe hans Brev: —
Dog synes dette ærligt. — Lad os see!
(læser og raaber høit.)
O Gud, o Gud, hvem var i dette Huus!

Doribella.

Hvem da, Ven Armaduro?

Armaduro.

Ezzelino!

Doribella.

Og vi, vi leve? —

Floriarte.

Ha, det aned' mig.
Han kom mig strax som Ezzelino for,
Nu kan jeg og beholde Fugleburet.

Armaduro.

Hør, hvad han skrev, den selsomme Tyran.
(læser.)
"Til Mord bereed jeg kom i Eders Hal,
"Og vented' Alt, kun ei en saadan Engel.
"Thi blomstr' i Fred, du huldе Lilljestængel!
"Blev end min Død den Frugt du bære skal!"

Doribella.

Hvad foregik med dig og Ezzelino?

Floriarte.

Tilgiv, det tør jeg ei fortælle dig,
Fru Moder! thi mit Fyrsteord er givet.

Armaduro.

Ei Alt det Ædle dog for tidligt falder.

Doribella.

Ak nei, Ak nei! vor Jord er tit bestraalet
Af Himlens Glands og blier et Paradis.
Han — Ezzelino — er det troligt! — kommer
Og bringer selv mit Barn et Legetøi.
Du milde Himmel!

Floriarte.

Synger, Fugle! synger!

Kunstværket spiller, Doribella omfavner ham; Armaduro oplofter Hænderne og beder.)

Fem Dage i Sierra Morena.

1.

Vor Vei gik igjennem Sierra Morena. Vi skulde støde til General Sebastiani, der stod i Granada, og gaae Englænderne imøde, der truede med en Landgang paa Kysten af Andalusien. Det var henimod Aften, da vi naaede de nøgne, sørgelige Klipper bag Mestunza. Paa en bred, sandig Slette opsloge vi vore Telte; thi i Byen selv turde vi ikke indqvartere os. Hidindtil havde vi marscheret igjennem de meest ufrugtbare Egne af Kastilien, vare vante til at udholde Hunger og Tørst, og den brændende Soelhede, og derfor gruede vi just ikke meget for disse skaldede Bjærgkjæder, bag hvilke den smilende Vega*) udbreder sine evig duftende Orangelunde, under hvis Skygger vi haabede at udhvile os efter de mange Besværligheder, vi havde udstaaet i Spaniens mindre frugtbare Egne. Derfor slumrede vi trygt til Tambouren vakde os, og med den første Soelstraale begav vi os paa Veien til Fuencaliente.

Efter halvandens Times Marsch kom vi til en lille, behagelig Lund ved Foden af et høit, nøgent Bjærg; en Kilde, klar som det reneste Krystal, strømmede ned af Skraaningen og

*) Den især i Maurernes Tid saa berømte Slette ved Granada.

forsvandt imellem Træerne. Dette var os et yderst behageligt Syn, da vi haabede her at kunne fylde vore Feltflasker, hvortil vi Aftenen i Forveien ingen Leilighed fandt.

Generalen, der altid iagttog den, især i saa farlige Egne, nødvendige Forsigtighed, udsendte strax et Kommando, for at undersøge Lunden, medens vi andre gjorde Holdt i en Fraastand af nogle hundrede Skridt. Efter en halv Times Forløb kom vore Speidere tilbage med den yderste Bestyrtelse malet i deres Ansigter. Strax lød Signalet til Opbrud; vi omringede Lunden og trængde frem til Bækken. Men hvilket Syn ventede os her! Fjorten nøgne Legemer hang i en gyselig Rad paa Træerne langs med Bækken; deres Hænder vare bundne sammen bag paa Ryggen, og igjennem Hagen gik en Krog, der bar det ulykkelige Slagtoffer. Vi tvivlede ingenlunde paa at det var Franske, skjønt Insecter og Rovfugle saaledes havde tilredt dem, at deres Ansigtstræk vare aldeles ukjendelige. Vi begrov vore ulykkelige Kammeraters mishandlede Legemer, og ilede bort fra denne Hævngjerrighedens rædsomme Skueplads.

2.

I dyb Taushed marscherede vi ad Fuencaliente. Ingen mælede et Ord, men paa ethvert Ansigt stod Hævnen malet med vilde, frygtelige Træk. Da vi dreiede ind i en Dal, der

overskjæres af Landeveien, saae vi nogle Spanier, der hvilede sig ved en Kilde; strax udsendtes nogle Ryttere, for at gribe dem; hvilket ogsaa lykkedes, skjøndt de søgde at undslippe til Bjergene. De vare ni i Tallet og alle bevæbnede. Kommandoet havde Ordre, at bringe dem levende til Hovedcorpset, men Rytternes Forbittrelse var saa stor, at de, trods Generalens udtrykkelige Forbud, nedhuggede dem paa Een nær, som den kommanderende Officier med Møie fik rædet.

Den Fangne var en Mand paa henimod de Tredsindstyve, rank og velbygget, men af et yderst skummelt og trodsigt Udseende. Paa Generalens Spørgsmaal svarede han kun med Skjældsord og Forbandelser, og da man truede med at lade ham skyde, snyste og fraadede han, som et vildt Dyr.

Vi fortsatte vor Marsch og kom til en Venta*), hvor Veien deelde sig. I Huset var der intet Menneske; alle vare flygtede til Bjærgene. Uvis hvilken Vei vi skulde tage, adspurgte vi vor Fange; men han svarede med en skingrende Latter: al inferno **)

Vi gik da til Venstre; men, efter to Timers Marsch, befandt vi os i en frygtelig vild Bjærgegn, mellem høie skaldede Klipper. Veien forvandledes til en smal Fodsti, og vi saae tydeligt at vi havde forfeilet vor Cours.

*) Et Værtshuus.

**) Til Helvede.

3.

At fare vild i Spanien var paa den Tid omtrent det samme som at betræde Veien til Evigheden. Vi vendte om, saasnart vi mærkede vor Feiltagelse, og ilede affted, for igjen at naae den ulykkelige Venta. Men neppe vare vi komne til en Snævring, som vi nødvendig maatte passere, førend vi allerede saae Følgerne af vor Vildfarelse. Defileen var besat med Fiender, vi sadde, som Musen, i Fælden, og der var intet andet for, end at slaae sig igjennem. Vor General, der i høi Grad besad Feltherrens fornemmeste Egenskab, Koldsindighed i Faren, reed med nogle Faae op paa en lille Høi, for at overssee Fiendens Stilling; nogle Minuter efter kom han tilbage og gav Ordre til Angreb. Med fældet Bajonet stormede vi Fiendens yderst fordeelagtige Stilling; over døde Kroppe trængte vi igjennem Snævringen ud paa Sletten; men her modtog de fiendtlige Ryttere os; vi søgde at naae nogle Høie, men ogsaa disse vare besatte; med Fortvivlelsens hele Anstrængelse angreb vi; men forgjæves; Tjørne og Brombærranker hindrede os i at trænge frem; Fienderne, der, ligesom alle Guerillas, vare fortræffelige Skarpskyttere, nedskjød os Mand for Mand, uden at vi kunde gjøre dem betydelig Skade. Med stort Tab trak vi os tilbage i Sletten; her bleve vi atter angrebne af Rytterne; mange af mine Kammerater faldt, jeg selv fik et Hug i Hovedet og sank uden Bevidsthed til Jorden.

4.

Da jeg atter kom til mig selv, laae jeg svømmende i mit Blod ved Siden af en Mængde faldne Kammerater. Jeg reisde mig op saa godt, jeg kunde, og følde en gyselig Smerte i Hovedet og en endnu ulideligere Tørst. Til Lykke var der en Sump i Nærheden og det ureene, stinkende Vand smagde mig, som den herligste Viin. Jeg afvadskede mit Saar og forbandt det saa godt jeg kunde. Rundt omkring mig var ingen levende Sjæl; hist og her paa Sletten laae døde Kroppe og Heste. Det var tydeligt at vor General havde slaaet sig igjennem, med et betydeligt Tab, og at Fienden forfulgde ham. Da ingen af de Døde var plyndret, da ikke engang Geværerne vare borttagne, som Bønderne dog trængde saa meget til; var det at formode at de snart vilde vende tilbage; jeg maatte derfor sørge for min Sikkerhed. Den lille med Buske bevoxede Høi, som vi nylig forgjæves havde søgt at tage, syntes mig et bekvemt Tilflugtssted; jeg skyndte mig derhen og trængde med Møie igjennem Krattet. Neppe havde jeg opsøgt mig et Sted, hvor jeg troede at være i Sikkerhed, før jeg hørte en Stønnen inde imellem Buskene; forsigtigt listede jeg mig hen til Stedet, hvor Lyden kom fra og fandt en ung Spanier, der var ganske blodig, og havde faaet et Par Sabelhug i Ansigtet. Skjøndt han var min Fiende, følde jeg dog en ubeskrivelig Glæde over at finde en levende Sjæl i denne frygtelige Ensomhed; jeg

hentede Vand i min Chakot, stillede hans Tørst og hjalp ham at forbinde hans Saar, af hvilke dog intet syntes farligt. I Forstningen stirrede han paa mig uden at tale et Ord; endelig spurgte han mig, hvem der havde vundet. Jeg svarede ham, at jeg ikke vidste det og at vi to vare de eneste Levende paa Valpladsen. Da han siden hørde, at jeg ikke var nogen indfødt Franskmand, rakde han mig Haanden, og vi sluttede Venskab og Broderskab.

5.

Da jeg intet Øieblik var sikker paa mit Liv i disse Bjerge, bad jeg min nye Staldbroder, at vise mig en Vei, hvorpaa jeg med Sikkerhed kunde komme tilbage til Mine. Efterat have viist mig Umueligheden i at slippe ud af Bjergene paa samme Vei, som jeg var kommen, foreslog han at føre mig til Floden Almudia, hvis Bredder jeg da kunde følge til Vilches, der var besat af de Franske. Medens vi raadsloge herom, blev det igjen levende i Dalen; Spanierne kom tilbage; deres vilde Jubelskrig og den Sikkerhed, hvormed de gave sig til at plyndre de Døde, overbeviiste os om at de Franske vare aldeles fordrevne. Min Spanier, hvis Navn var Antonio Ignezon, bad mig blive ganske roligt i mit Skjul, forsikkrede, at han henimod Aften vilde komme tilbage igjen med Levnetsmidler, og gik. I den piinligste Frygt for at han skulde for-

raade mig, blev jeg tilbage; hundrede Gange havde jeg i Sinde at snige mig igjennem Krattet og søge et Tilflugtsted dybere inde blandt Bjærgene; men den Overbeviisning, at jeg dog der snart maatte døe den gyselige Hungersdød, holdt mig tilbage. Henimod Aften kom min ærlige Ignezon igjen; han bragte Vand, tørre Figener, nogle Pommerantser, samt begge Lommerne fulde af Brød. Spanierne vare endnu i Dalen og havde besluttet at overnatte paa Valpladsen; det var derfor nødvendigt at ile. Ved Hjælp af Krattet og den frembrydende Aften slap vi lykkelig bort, og naaede efter et Par Timers Forløb en Klippehule, hvor vi lagde os til Hvile.

6.

Midt om Natten vaagnede jeg op i den hæftigste Feber; mit Hoved var opsvulmet; jeg følde de skrækkeligste Smerter. Ignezon sov sødt ved min Side; jeg nænnede ikke at vække ham, thi han var yderst udmattet, da han lagde sig. Med Møie slæbde jeg mig hen til hans Feltflaske, og da jeg havde slukket min Tørst, lagde jeg mig igjen ned og ventede Dagens Komme.

Om Morgenen var jeg saa svag, at det var mig aldeles umueligt at marschere. Mit ophovnede Hoved brændte som en Ild; jeg kunde neppe tale. Ignezon gjorde alt, hvad han kunde, for at lindre mine Smerter, med stor Umage fik han

Haaret skaaret af mit Hoved; vaskede den tykke Blodskorpe af Saaret, badede det med Vand og Pommerantssaft og forbandt det med vaadt Charpie. Dette skaffede mig betydelig Lindring, Hævelsen begyndte at svinde, men Feberen vedblev, og inden Aften var jeg saa svag, at jeg neppe kunde staae. En Lykke var det at Ignezons Saar ikke vare betydelige; han var bestandigt rask og følede ikke det ringeste Anstød af Saarfeberen.

Næste Morgen var jeg betydeligt bedre; Hævelsen havde sat sig, Smerterne i Hovedet vare reent forsvundne og jeg følde mig ikke heller saa mat, som Dagen tilforn. Da Ignezon havde forbundet os begge, forlod vi Hulen og fulgde en Fodsti, der førde imod Sydvest.

Henimod Middag naaede vi den lille Flod Almudia; med rivende Fart snoer den sig frem imellem to temmelig høie Klipper, og strømmer ned i en snæver Dal, hvor vi saae et Par enkelte Hytter. Vi fulgde den høire Flodbred og søgde bestandigt at undgaae Mennesker, thi vare vi blevne opdagede, var i det mindste min Død uundgaaelig. Ved at dreie omkring en Høi bleve vi nogle Hyrder vaer, der drev deres Gjeder ned til Flodbreden; for ikke at blive seete, fulgde vi Gangstien ind imellem Bjærgene, og efter en lang Omvei og en meget besværlig Marsch naaede vi atter Floden. Her saae vi igjen et Menneske, men da der ingen Huse var i Nærheden og vi ikke kunde undgaae ham, uden at gjøre en meget betydelig Omvei,

gik vi ham imøde. Da vi kom nærmere, saae vi at det var en franſk Soldat; jeg blev meget glad, thi jeg troede at alle mine Lidelſer her vare forbi og at der ſtod et franſk Corps i Nærheden. Min Kammerat derimod blev meget forbauſet; i en Fraſtand af halvtredsſindstyve Skridt raabde han den Fremmede an. Det var en af mine ulykkelige Stalbrødre, der var undſluppen fra Nederlaget i Huulveien og nu, ligeſom jeg, ſøgde at ſnige ſig igjennem Bjærgene. Neppe havde Ignezon hørt dette, førend hans Øine gniſtrede af den vildeſte Forbittrelſe; han lagde an, og inden jeg kunde hindre ham, laae den ulykkelige Franſkmand ſvømmende i ſit Blod.

7.

I de hæftigſte Udtryk bebreidede jeg Ignezon den barbariſke Gruſomhed at dræbe et Menneſke, der ikke kunde ſkade ham, og fuld af Tillid var kommet ham imøde; men han ſvarede mig ganſke koldſindigt, medens han igjen ladte ſit Gevær, at denne var en virkelig Franſkmand, at han ingen Forbindtlighed var ham ſkyldig og at han havde ſvoret at dræbe alle Franſkmænd, ſom glubende Dyr, hvor han traf dem, var det endog for Altret.

Imidlertid fulgde Hævnen hurtigt paa Forbrydelſen. Knaldet og Skudet gjentonede med titfordobblet Magt imellem Bjærgene og vakde Opmærkſomhed paa den venſtre Flodbred

der var mere beboet, end den Høire. Væbnede Mennesker tittede frem iblandt Buskene, og førend vi kunde komme i Sikkerhed, susede en Kugle forbi mig; Ignezon faldt.

Formodentlig havde man taget ham for en Fiende, da han, som de fleste Guerillas, ingen Mundering bar, og var i Selskab med mig, der var kjendelig nok paa den franske Jægeruniform; maaske havde man ogsaa sigtet efter mig, og det var et Tilfælde eller, rettere sagt, en Styrelse af en høiere Haand, der afvendte Skuddet fra mig og gjorde ham til et Offer for hans egen Brøde.

Forfærdet over Ignezons hastige Execution og ansporet af den sienfynlige Fare, hvori jeg befandt mig, tog jeg Flugten ind iblandt Bjærgene. I tre hele Timer marscherede jeg uden Hvile igjennem Egne, hvor der ingen anden Vei var, end en, ofte ukjendelig, Fodstie, der var saa knudret, at jeg neppe tilbagelagde en Fjerdingvei i Timen. Desuden var mine Støvler itu, mine Fødder fulde af Vabler og jeg selv tilsidst saa udmattet af Anstrængelse og Tørst, at jeg kun med megen Møie slæbde mig frem. Just som jeg saae mig om efter et Sted, hvor jeg kunde udhvile mig uden at opdages af mine Forfølgere — thi jeg forestillede mig bestandigt at Ignezons Mordere vare i Hælene paa mig — saae jeg en Kone komme mig imøde. Jeg satte mig strax og ventede til hun kom, thi deels var hun mig allerede saa nær, at jeg ikke kunde komme bort

uden at blive seet, deels vare mine Fødder saa ømme, at det var mig umueligt at flygte. Da hun kom nærmere, studsede hun og spurgde hvem jeg var? — En Asturier, gode Kone! var mit Svar, thi jeg troede at hun skulde antage mit feilfulde Sprog for en af de, for de sydligere Spanier, næsten aldeles uforstaaelige nordlige Dialecter. — Og fra hvilken Egn, Herre? — Fra Gijon. — Her begyndte Konen at tiltale mig i et Jargon, hvoraf jeg ikke forstod et eneste Ord. Endelig sagde hun smilende over min Forlegenhed paa godt Fransk: Min Herre, jeg er selv en Asturierinde, og de forstaaer ikke et Ord af mit Fædrenelands Sprog, De er sikkert en Franskmand. — Ingen Franskmand, Madame! men en Dansk. — Ligemeget, min Herre! De bærer den store Keisers Uniform; men, blev hun smilende ved, vær De ikke bange, jeg skal vist ikke røbe Dem; jeg er selv de Franske inderlig god og har tilbragt elleve af mine bedste Aar i Paris, som Barnepige hos en fornemme spansk Dame. Er der noget, som jeg kan tjene Dem i, saa sig mig det reent ud; mit Huus er kun nogle hundrede Skridt herfra, men give Dem Natteleie kan jeg ikke; min Mand er i Henseende til de Franske ikke af samme Tænkemaade, som jeg. —

8.

Jeg underrettede nu den gode Kone om min ulykkelige Stilling og bad hende allerførst at skaffe mig noget Mad og en

Skjorte. Hun viiste mig en Fjeldkløft, hvori jeg kunde skjule mig og skyndte sig bort for at hente det Forlangte. En halv Time derefter kom hun tilbage med Levnetsmidler og Viin; desuden bragte hun en Skiorte og et Par af hendes Mands Sko, da hun havde bemærket i hvilken elendig Tilstand mine Fødder befandt sig. Medens jeg vederqvægede mig, fortalde hun at et fransk Corps stod kun to smaae Mile derfra i Byen Guarramon, og at jeg lettelig kunde naae derher uden at blive bemærket, da de faae Mennesker, der boede i den Egn, jeg skulde passere, vare flygtede dybere ind iblandt Bjærgene. Derpaa sagde hun mig Godnat, og lovede at komme igjen, saasnart det gryede ad Dag.

Jeg vaagnede før Dag og krøb ud af min Hule. Min Beskytterinde var endnu ikke kommet. Paa den anden Side af Veien saae jeg nogle temmelig høie gule Blomster, som jeg ikke kjendte; jeg havde før lagt mig efter Botaniken, og fik Lyst til at betragte dem nærmere; denne Lyst frelsde mit Liv. Ikke uden Vanskelighed klattrede jeg op ad det temmeligt steile Bjerg og morede mig med at betragte dets yppige Planteverdt, en Sjældenhed i disse skaldede Egne. Medens jeg var beskjæftiget hermed hørde jeg Stemmer nede i Dalen; jeg skjulte mig blandt nogle temmelig høie Buskvæxter; Stemmerne kom nærmere og jeg gjenkjendte min længe forventede Skytsengel, ledsaget af trende bevæbnede Mænd. Jeg saae strax at

jeg var forraadt. Konen førde Mændene lige hen til Hulen, hvor jeg havde overnattet; de forsvandt bag den fremstaaende Klippe, men jeg hørde deres Eder og Skjældsord, da de saae jeg var borte. Hurtigt forlod jeg mit Leie og krøb, begunstiget af de tætte Buskvæxter, om paa den anden Side af Bjerget. Her saae jeg en Gangstie, som jeg fulgde, og efter at have marscheret uden Ophør i fire Timer, kom jeg til en forladt Straahytte, hvor jeg besluttede at overnatte. Jeg havde den hele Dag intet nydt, og nogle vilde Hyben og en klar Kilde, der rislede tæt forbi min Hytte, vare mig en kostelig Vederqvægelse. Næste Morgen begav jeg mig tidligt paa Veien, henimod Middag kom jeg til et Bjærg, fra hvis Top jeg kunde overse en vidtløftig Slette; nede i Dalen saae jeg Tropper, det var Franske; mine Besværligheder vare forbi, og jeg ilede i mine Kammraters Arme.

Hymne.

Du, som regjerer Jorden og Havet,
Himmelens Drot! din Ære forkynder
Æthernes Hal, den evige Jord og
Bølgernes Brusen.

Stor er din Magt, naar Vintren bekrandser
Egen med Rimens glimrende Krone,
Stor, naar den milde Zephyr omflagrer
Duftende Roser!

Alt, hvad som skabt er, priser din Almagt,
Ormen, som useet kryber i Støvet,
Stjernen, som staaer med flammende Sværd paa
Himmelens Bue.

Brøler af Heklas flammende Strube
Dødelig Rædsel, neier det bange
Folk sig, og hede Bønner opstige:
Fri os, o Herre!

Gjemmer den fromme Bonde sit Haab i
Furen og planter lovrige Vinstok,

Svæver fra fromme Læber hans Suk: Giv
Lykke, o Herre!

Ja, det er dig, o Herre! som fylder
Skyen med Regn, at Sæden maa spire;
Dig, som nedsender naadigt din Soels Frugt
Bringende Straaler!

Dig er det ogsaa, Herre! som slynger
Dræbende Lyn, og ruller din Tordens
Brag gjennem Skyens Mørke og gjennem
Synderens Hjerte!

Alt du regjerer efter din Villie;
Alt du bestemmer efter din Viisdom;
Vi som kun ere Sønner af Døgnet,
Blindt er vort Øie.

Eet dog vi skue klart, som den klare
Soel; det fremlyser, Herre! hvorhen vi
Vende vort Blik: At stor er din Almagt,
Godhed og Viisdom!

Vise.

Jeg er en gammel Kriger
I Amors Hær;
Dog Mod og Kraft jeg mangler ei,
Og mangen Yngling trodser jeg
I Kamp mod raske Piger,
I Evans Herrefærd.

I muntre Dandse svæver
Jeg Rækken ned,
Og svinger rundt min vakkre Glut
Saa let, som nogen tolvaars Gut,
Og sødt mit Hjerte bæver
Af Elskovs Salighed.

Og seer jeg Glasset straale
Af Evans Ild,
Og svælger jeg den Underkraft
Der perler mildt i Rankens Saft,
Da kan jeg kjækt mig maale
Med hvilken Gud, jeg vil.

Drikkevise.

Bort, bort, bort
Med Themis vrantne Lære!
Fort, fort, fort
Med philosophisk Tant!
Syllogismer kan jeg let undvære;
Har jeg Viin, jeg leer ad Wolff og Kant.

Lær, lær, lær
Mig, Bacchus! ret at drikke!
Vær, vær, vær
Min Fører, Cypripor!
Eders Viisdom ene svigter ikke;
Ene den gjør lykkelig paa Jord.

Bring, bring, bring
Mig Evans søde Druer!
Kling, kling, kling
Min Luth, til Amors Priis
Alt for seent, naar Dødens Engel truer
Den, som nyder, mens han kan, er viis.

Sara Deprecorbin.

I en lille Stad i det sydlige Frankrig levede kort før den amerikanske Frihedskrig en rig Kjøbmand, ved Navn Deprecorbin. Hans Huus var Samlingspladsen for Byens elegante Herrer; især pleiede de unge Officierer af Garnisonen at indfinde sig der, og den Magnet, der saa kraftigt trak dem til sig, var Kjøbmandens eneste Datter Sara, en opblomstrende Skjønhed paa tretten Aar, der engang kunde vente et Par Tønder Guld i Medgift.

Herr Deprecorbin, der, som en fornuftig Mand, indsaae hvilken farlig Skat, Skjæbnen havde betroet i hans Varetægt, besluttede, saa snart som mueligt, at befrie sig for den Byrde at bevogte den. Han saae sig derfor om iblandt alle de unge Herrer, der besøgde hans Huus, og da ingen behagede ham mere end Saintolery, en ung Officier, der, paa Formue nær, besad alle de Egenskaber, han kunde ønske sig hos sin Svigerson, blev denne den Udkaarede, og endnu samme Aften underrettet om sin Lykke.

Brylluppet blev høitideligholdt med fyrstelig Pragt, men strax efter Vielsen blev Bruden, formedelst hendes store Ungdom, ført tilbage til det Kloster, hvori hun var blevet op-

draget, og først efter to lange Aars Forløb skulde hun overgives i sin Ægtefælles Hænder.

Det var bleven afgjort, at Svigerfaderen ved første Leilighed skulde kjøbe sin Svigerson et Regiment. Leiligheden frembød sig snart. Saintolery blev Colonel; men paa samme Dag, som han fik sin Bestalling, modtog han ogsaa Ordre til at begive sig til Vestindien.

Det er naturligt at Sara maatte blive i sit Kloster indtil hendes Mand kom tilbage; det er ligesaa naturligt at Saintolery var langt fra at føle den Bedrøvelse ved Skilsmissen, som han under andre Omstændigheder vilde have følt; han var nu engang nødt til at vente to hele Aar, førend han kunde træde i Besiddelse af sine Rettigheder, og havde desuden grundet Haab om at hans Fraværelse ikke vilde vare længere. Men Skjæbnen, der ofte finder Fornøielse i at gjøre os arme Dødelige en Streg i Regningen, forførde, alene for at drille vor nys formælede Enkemand, de nordamerikanske Frihedsmænd til at kaste de engelske Theekasser i Havet. Krigen blussede op, og den stakkels Saintolery maatte fra Herne passere over til det faste Land.

Det var ham saameget smerteligere, som de to Afholdenhedsaar næsten vare forløbne. Imidlertid tumlede han sig dygtigt om med de Engelske; var tilstede i adskillige Feltslag, men faldt tilsidst i Hænderne paa et Corps af de Vilde, og blev

som Fange slæbet dybt ind i deres Skove. For at undgaae Tomahauken maatte han bekvemme sig til at ægte en af Landets Døttre, der omtrent var af samme Alder, som hans Kone. Men hvilken Forskjel imellem den stintbyggede, lilliehvide Sara, og den robuste, brunladne Koprakamake, der desuden var tatoueret fra Top til Taae og bemalet med de meest afstikkende Farver! Imidlertid maatte han bide i det sure Eble. Engelænderne havde især anbefalet deres Bundsforvante, ikke at give nogen Franskmand Pardon, og den stakkels Saintolery havde intet andet Valg, end at lade sig scalpere, eller at blive et Lem af den tappre iroqvesiske Nation. Han valgde det Sidste, og den Kone, man bestemde ham, var just Enke efter en af Anførerne, som han selv havde dræbt i Slaget.

Saintolery havde flere Ulykkeskammerater, og iblandt disse en Frænde, der omtrent var af samme Alder som han. Denne betroede han alle sine Sorger. Efter flere frugtesløse Forsøg paa at sætte sig i Frihed, blev Saintolery tilsidst mistænkt af de Vilde, og fordømt til Døden. Man bandt ham fast til en Pæl; en af de Vilde, hans Kones Broder, skulde løbe forbi Pælen og i det samme jage ham et Spyd i Brystet, for at give Henrettelsen Udseende af et Tilfælde. Den unge Koprakamake hensmæltede i Taarer. Men ved saadanne Henrettelser var det en Lov, at, ifald den Vilde ikke traf sit Slagtoffer, skulde man opbebie en nye Forbrydelse, førend man kunde ud-

føre Dødsdommen. Den unge Kone havde meget behændigt lagt nogle Grene i Veien; den Vilde faldt og var saa ulykkelig at knuse sin Hjerneskal. Dette Tilfælde blev anseet for et Tegn til, at man ikke skulde dræbe den Fangne; man gav ham et Par Snit over Ansigtet, hug ham en af Haserne over og overgav ham til en anden Kone, langt ældre og styggere end Kaprakamake.

Dette Vanheld gav Saintolery Afsmag for at flygte. Derimod lykkedes det bedre for hans Frænde. Detouci, saaledes heed denne, naaede lykkelig Philadelphia, og reisde derfra tilbage til Frankrig.

Det første han tog sig for, efter at han havde betraadt Fastlandet, var at fremstille sig for Herr Deprecorbin. Udrustet med et Certificat, der var undertegnet af hans øvrige Medfangne, og med et Brev, som den ulykkelige Saintolery havde skrevet til Sara, Aftenen før han skulde henrettes, godtgjorde han, at hans Frænde var bleven dræbt af de Vilde; og, da ingen kunde tvivle om Rigtigheden af hans Foregivende, tog han hans Efterladenskaber i Besiddelse. Saasnart den unge Enke var bleven underrettet om hendes Mands Død, drog hun tilbage til det faderlige Huus. Sørgedragten forringede ikke hendes Skjønhed; Detouci saae hende, hun gjorde et mægtigt Indtryk paa hans Hjerte. Faae Dage efter forlangde han hende til Ægte; hverken Datter eller Fader havde noget at indvende

mod den nye Frier, og, da Sørgeaaret var forbi, blev Bryllup-pet høitideligholdt med ligesaa megen Pragt, som det forrige.

Men da Skjæbnen nu engang havde bestemt, at Sara som Jomfrue skulde overgives til den syvende Brudgom, hendte det sig, at Detouci havde det Uheld at falde paa Kirketrappen, og brække et Been. Dette Tilfælde blev af de Overtroiske an-seet for et ulykkeligt Varsel; og sandt er det, at Tilfældet, der undertiden opfylder disse saakaldte Forvarsler, ofte giver Dum-heden mægtige Vaaben i Hænderne mod Fornuften. Man brag-de Sara tilbage til hendes Kloster, for der at oppebie hendes Mands Helbredelse; og dette var efter hans eget Ønske, da han troede at hans Tilstand ikke kunde være behagelig for en ung Pige, der endnu ikke havde havt Tid til at fatte nogen Tilbøielighed til ham.

Medens Detouci blev helbredet, kom en nye Fange, der var sluppen bort fra de Vilde, tilbage til Frankrig; og, da han af den ulykkelige Saintolery just havde faaet et Ærinde til hans Kone, tilligemed en Kobberplade, hvorpaa der var ind-gravet nogle Ord, begav han sig strax til den Bye, hvor Herr Deprecorbin opholdt sig.

Han stod af i et Vertshuus, og, da han der havde faaet alle Omstændigheder at vide, begav han sig lige til Detoucis Værelse, og erklærede ham reent ud, at han var kommet for at forstyrre hans Lykke, hvis han ikke vilde kjøbe hans Taus-

hed. Den forelskede Detouci, der nu næsten var ganske helbredet, lovede Alt, hvad han forlangede. Men en Dag, da Montholon, saaledes heed den Fremmede, var tilstæde, kom Sara for at see til hendes Mand. Montholon blev indtaget af den unge Kones Yndigheder, og besluttede at tvinge Detouci til at trække sig tilbage. Samme Aften gik han til Klostret, og forlangde at tale med Sara. Da han havde overtydet sig om at ingen kunde høre dem, aabenbarede han hende, at Detouci var en Bedrager, der havde ægtet hende, endskjøndt han vidste at Saintolery var i Live. Han viiste hende derpaa Kopperpladen, og fortalde hende, at hendes Mand først et halv Aar derefter var død af Sorg og Elendighed. Montholon opnaaede fuldkommen sin Hensigt, Sara fattede Afsky for Detouci, og svoer paa, at hun aldrig vilde see ham mere.

Fra Sara gik Montholon lige tilbage til Detouci og fortalte ham uden Omstændigheder, hvad han havde gjort, føiende til, at der intet andet var for ham at gjøre, end at tage Postheste, og reise tilbage til Paris, hvor han var fra. Forskrækket reisde Detouci den samme Nat, og, da han var kommet til Hovedstaden, hvor han forresten var ubekjendt, da han havde forladt den meget ung, og der ingen Frender havde, gav han sig ud for sin yngste Broder, der var faldet i et Slag i Amerika, og lod skrive til Herr Deprecorbin at han, kort

efter hans Ankomst til Paris, var død af en Betændelse i det brækkede Been.

Det var Montholons Hensigt at træde i Detoucis Sted, men Herr Deprecorbin erklærede, at det vilde være uforsigtigt saa snart igjen at tænke paa et nyt Giftermaal. Montholon gjorde derpaa en Reise, for at bringe sine Sager i Orden, og, da han efter et halvt Aars Forløb kom tilbage, mere forelsket end tilforn, og Efterretningen om Saintolerys Død fra flere Sider havde bekræftet sig, begyndte man at laane Øre til hans Forslag.

Det tredie Bryllup blev høitideligholdt med den samme Pragt, som de forrige. Den unge Enke, uden at være det, var nær ved at underkaste sig de nygifte Koners fælleds Skjæbne, da en Vogn raslede ind i Gaarden. Alle Gjesterne bleve nysgjerrige, den Fremmede traad ind, det var — Detouci. Jeg kommer, sagde han til Montholon, for at straffe dig for din Troløshed. See, her er Vaaben, følg mig, eller — Montholon, der ikke var bange, styrtede, uagtet Gjæstenes Bestræbelse for at holde ham tilbage, ned af Trapperne, og fløi afsted efter sin Modstander. Da de vare komne til et passende Sted, sagde Detouci til sin Medbeiler: Min Ven! jeg vil ikke berøve dig Livet, skjønt jeg gjerne kunde det i dette Øieblik, men frie dig fra en overhængende Fare. Saintolery er i Paris, han er hos mig, inden tre Dage vilde han have

overrasket Dig i sin Kones Arme; Du kjender ham, det vilde koste Dig Livet — Benyt Dig af min Vogn og lad os reise sammen til Paris. Dog — Du er Din egen Herre; gjør hvad Dig behager; men bereed dig paa at see Saintolery her Overmorgen, tilligemed alle de Beviser, der kan give ham Vaaben i Hænder imod Dig

Detouci, der var bleven underrettet om Montholons Giftermaal, havde opfundet denne Fabel for at bortfjerne sin Medbeiler; da han tvivlede paa at Saintolery virkelig var død, og var overbeviist om, at den onde Samvittighed nok vilde røbe hans Rival, og tvinge ham til at søge sin Frelse ved Flugten. Det skede, som han havde forudseet. Montholon, der havde forladt Saintolery fuld af Liv, ja, endog helbredet, og i Stand til at bruge sit lemlæstede Been, troede, at han let kunde være flygtet fra de Vilde, og kommet tilbage til Frankrig. Han modtog derfor sin Rivals Forslag, men bad ham blot om en Time for at bringe sine Sager i Orden. Detouci tilstod ham den gjerne. Hans Glæde var saa stor, som man kan forestille sig den hos en Mand, der har tvunget en Medbeiler til at give slip paa den elskede Gjenstand, som han selv har mistet. Montholon skrabede i en Hast det Kostbareste sammen, som han eiede; erklærede sin Svigerfader, at en uundgaaelig Nødvendighed kaldte ham bort for en kort Tid, sprang i Vognen

til Detouci, og rullede afsted til Brudens og Svigerfaderens og alle Gjæsternes store Forbauselse.

Da de vare komne til Paris, skrev de i Forening til Herr Deprecorbin, at Saintolery var i Live, at han snart vilde komme, og at han vist ikke vilde regne sin Kone de to Giftermaal til nogen Fortjeneste. Sara, der intet havde at bebreide sig, vendte tilbage til sit Kloster; men da dette Eventyr havde gjort megen Opsigt i Provinsen, flyttede Herr Deprecorbin, der havde nedlagt sin Handel, til Paris, hvorhen hans Datter fulgde ham, under Navn af en Frøken de Figeac, et Navn, som Faderen havde antaget efter et Landgods, som han eiede i Poitou.

Montholons Opførsel ved denne Leilighed, havde ikke været frivillig. Detouci havde sørget for at skaffe sig falske Beviser for at Saintolery var i Live, af hvilke han betjende sig, da han var overbeviist om at hans Rival var en Bedrager. Disse Beviser vare tilstrækkelige til at holde Montholon i Frygt. Han tilhandlede sig et Landgods paa de yderste Grændser af Bretagne, og skjulde sig der for alle dem, der vare underrettede om hans Giftermaal.

Der forløb nogle Aar, uden at man hørde tale om nogen af de tre Mænd. Herr de Figeac gjorde sig Umage for at indhente Efterretning om den stakkels Saintolery; han erfarede da, at han aldrig var vendt tilbage til Frankrig, og

man forsikkrede ham om at han virkelig var død. Den gode Fader, der saae at hans Datter nærmede sig sit tyvende Aar, at hendes Skjønhed havde udviklet sig i Paris, og at der meldte sig anseelige Partier, troede, at han ikke burde lade Leiligheden til at faae hende forsørget, gaae unyttet forbi.

Valget faldt paa en ung elskværdig Adelsmand. Sara gjorde vel nogle Indvendinger, men der manglede ikke Faderen paa gode Modgrunde, blandt hvilke Frierens smukke Udvortes og anseelige Formue ikke vare de mindst kraftige.

Vielsen var forbi, Gjæsterne vare borte og den unge Brud havde allerede betraaet Brudekammeret, da en Fremmed lod sig melde, og forlangde at tale med Hr. de Figeac. Denne, der allerede begyndte at ahne den Ulykke, vilde just lade den Fremmede afvise, da en lang, mager Person humpede ind i Salen. Han var omtrent af samme Alder, som Saintolery, havde et krumt Been og et Par vældige Skrammer over Ansigtet. Tak De Gud — raabde han i det han traad ind — tak De Gud, Herr Deprecorbin! at jeg har opdaget Dem under Deres nye Navn! Men lad for Guds Skyld Frøken Sara, eller, rettere sagt, Madame Saintolery komme, og det i Øieblikket, Herre! — Maaske er hun — og da er der intet Middel tilbage — skynd Dem, min Herre! skynd Dem! — Herr de Figeac blev ganske forvirret; Tjeneren løb efter det nygifte Par; Brudgommen traad ind. Hvor er Frøken de Figeac?

raabde den Fremmede. — I Seng, svarede Brudgommen. — Da burde det være for mig, Herre! raabde den Ubekjendte, jeg er Saintolery selv; jeg kommer for at tilbagefordre min Kone og mine Rettigheder. De Vildes Grusomhed har gjort mig ukjendelig; men jeg haaber at kunne bevise hvem jeg er. Imidlertid troer jeg ikke at behøve at bede Herren der om at bortfjerne sig; Sømmelighed og Velanstændighed fordre det. —

Adelsmanden, Jomfrue Saras fjerde Mand, stod som truffen af Lynild. Fortvivlet tog han Afsked fra sin Svigerfader og gik bort, uden at see sin Kone, der blev meget forbauset, da hun hørde Efterretningen om hendes første Mands Ankomst. Hvad den Lemlæstede angaaer, da havde dette Menneske svaret saa bestemt paa alle Herr de Figeacs Spørgsmaal, at denne intet Øieblik tvivlede paa, at han var den virkelige Saintolery; ja, han skulde endog strax have ført ham ind til sin Datter, hvis han ikke havde frygtet for at hans hæslige Udseende skulde indjage hende Skræk. Han foreslog derfor sin Svigerson, at han ikke skulde lade sig see for sin Kone, førend hun var blevet tilstrækkelig forberedt.

Den følgende Dag kom den Lemlæstede igjen og bad selv Herr de Figeac om at bie endnu nogen Tid med at forestille ham for hans Datter; derpaa vedblev han at fremføre Beviser for sin Identitet med Saintolery. Rygtet om denne besynderlige Begivenhed havde udbredt sig i Byen; flere Da-

mer af Frøken de Figeacs Bekjendtskab kom for at trøste hende; men denne dydige Kone havde allerede fattet sin Beslutning; hun paastod at ville see sin virkelige Mand, da just en Omstændighed indtraf, der med eet gave Tingene en anden Vending.

Da Saintfleur, den Adelsmand, der sidst var bleven nødt til at trække sig tilbage, saae, at den Lemlæstede var bleven erkjendt, fandt han intet andet Middel til at trøste sig, end at ægte en ung, smuk Pige, med hvilken han begav sig til sin Fødeby i Normandiet. Saasnart han var borte, lod Saras to andre Mænd, Detouci og Montholon, den Lemlæstede forsvinde. Denne Gavtyv havde spillet sin Rolle saa godt, fordi hine havde givet ham de nødvendige Oplysninger. Dette sidste Eventyr krænkede Sara og hendes Fader mere end alle de Forrige; fordi det var blevet mere bekjendt.

Et Aar forløb, og Herr de Figeac, der atter fuldt og fast troede at Saintolery var død, fik paa Ny i Sinde at bortgifte sin Datter; tillige besluttede han at anvende mere Forsigtighed, om et nyt Tilfælde skulde indtræffe. Det der især beroeligede Sara, var at hendes nye Frier var en characteriseret Person, thi hun forudsatte at en Saadan ikke saa let vilde lade sig skræmme, som en Anden. Men Skjæbnen var endnu ikke træt af at forfølge hende. Marqvien af Pontac, saaledes heed den nye Frier, havde foreslaaet sin Svigerfader, at Bryl-

luppet skulde staae paa hans Landgods, omtrent firesindstyve Mile fra Hovedstaden. Vielsen blev forrettet i Slotscapellet og den forsigtige Svigerfader ledsagede selv Parret til Brudekammeret og slog Dørren i Laas. Men neppe havde han puttet Nøglen i Lommen, førend de Nygiftes Skrig tvang ham til at lukke op igjen. Den Fløi af Slottet, hvori Brudekammeret var, stod i lys Lue; det unge Par frelste sig med Møie og et Par Minutter efter styrtede Loftet ned. Under al den Allarm og Forvirring, som et saadant Tilfælde midt i den mørke Nat, nødvendig maatte foraarsage, forsvandt Marqvien, uden at Nogen vidste hvor han var bleven af. Man søgde rundt omkring i Omegnen, og fandt endelig ikke langt fra Slottet, paa en kun lidet besøgt Vei, der førde til en nærliggende Skov, en Tøffel, noget længere borte hans Nathue og midt inde i Skoven hans Skjorte besudlet med Blod. Man tvivlede nu ikke længere paa at han var bortført og myrdet, da man den næste Dag modtog følgende Brev:

Marqvien af Pontac til Sara de Precorbin.

"Det er en venskabelig Haand, der har frelst mig fra den "Ulykke at tilhøre dem. Man har overbeviist mig om, at "De ikke er uvidende om at Deres første Mand endnu er i "Live og at Deres hyppige Giftermaal alene er en Følge af "Deres Tilbøielighed til vort Kjøn og af Deres Faders Gjer"righed, der altid beholder Noget efter Deres Ægtemænd.

"Jeg er fri, men jeg skal nok tage mig i Agt for at vende "tilbage til Dem; men forsikkrer mig, at Deres Gunstbeviis- "ninger ere yderst farlige. Jeg raader Dem, at skride til "det sjette Giftermaal, dersom De endnu kan finde Nogen, "der er taabelig nok til at bide paa Krogen: Hvad mig an- "gaaer, er jeg

Deres Tjener."

Dette Brev blev overleveret til Herr de Figeac; han ansaae det for et Værk af Tvang eller Galskab og fandt det unødvendigt at vise sin Datter det. Den følgende Dag vendte han tilbage til Paris og tog sine Forholdsregler saa vel, at dette Eventyr ikke blev almindelig bekjendt. Imidlertid raadspurgde han nogle Retslærde om Gyldigheden af et saadant Ægteskab, man raadte ham, at lade det cassere; han indgav en Ansøgning til Parlementet, og, da Marqvien ikke svarede, udentvivl fordi han ikke var fri, blev Ægteskabet erklæret for ugyldigt.

Men jo flere Hindringer, Skjæbnen lagde i Veien for Saras Giftermaal, desto ivrigere stræbde nu Herr de Figeac at faae hende indlemmet i Konernes ærværdige Samfund. En Advocat, som han havde spurgt til Raads angaaende Tilintetgjørelsen af hendes sidste Ægteskab, havde seet Sara, og fundet hende yderst elskværdig. Han besluttede at tilbyde hende sin Haand, og Herr de Figeac, der troede, at en saadan Mand

vilde være alt for fin, til at lade sig føre bag Lyset, tog imod Forslaget med begge Hænder. Vielsen skeede i Paris saa hemmeligt som mueligt; ikke engang Betienterne i Huset vidste noget deraf, førend Parret stod for Alteret. Kun nogle faae Venner af begge Familier vare indbudne og Glæden herskede i dette lille Samfund, da en Tjener traad ind og meldte — Marqvien af Pontac! Nu tabte Herr de Figeac Taalmodigheden. Lad ham gaae Pokker i Vold, raabde han skjælvende af Vrede, denne her er min virkelige Svigerson. Imidlertid treen Marqvien ind, ledsaget af nogle Rettens Betjente. Han sagde Herr de Figeac, at han var blevet bortført af nogle Skurke, som han ikke kjendte, at de havde nødt ham til at skrive et uforskammet Brev, som han erklærede for Nul, og at han nu benyttede sig af det første Øieblik, hvori han igjen var frie, for at tilbagefordre sin Hustrue Han havde en Politieassistent med sig og lod gjøre Protestation mod hans Kones Egteskab med Advocaten, og opfordre sin Svigerfader til at udlevere hende. Advocaten reisde sig nu og sagde: Min Herre! Deres Egteskab er cassered ved en Parlamentsbefaling; de maae lade denne Befaling cassere igjen, førend De kan fordre Deres Kone udleveret; see, det er den rigtige Fremgangsmaade. Jeg veed ganske vel, at Madame imidlertid er frie og en simpel Tilskuerinde af Kampen mellem de to Medbeilere; ogsaa forlanger jeg af deres egen Politieassistent der en Akt til Reservation af

mine Rettigheder; tillige overgiver og deponerer jeg den omtvistede Ægtefælle i hendes Herr Faders Hænder, hvilken jeg herved beskikker til hendes Vogter og Værge, indtil han af Retten dertil bliver bemyndiget.

Paa dette Sprog erkjendte Politieassistenten en Herre, som han burde agte; han spurgde om hans Navn og Værdighed, modtog hans Protestation og gav ham den formelig beskreven. Da dette var skeet, vare de to Mænd nødte til at trække sig tilbage.

Allerede den følgende Dag angreb de to Medbeilere hinanden for Retten. Stævninger og Contrastævninger, Exceptioner og Reservationer og alle de andre Chikanens Vaaben bleve anvendte, og Sagen vilde være bleven trukken ud i det Uendelige, dersom ikke en ny Prætendent havde meldt sig. Saintfleur, Jomfrue Saras fjerde Mand, havde mistet sin Kone; han havde ingen Børn havt i dette Ægteskab, og gjorde nu igjen Fordring paa den, som han først var viet til. Advocaten blev spurgt til Raads, og da han indsaae at han dog tilsidst maatte tabe sin Proces med Marqvien, var han af den Mening at man skulde erkjende Retmæssigheden af Saintfleurs Fordring. Denne besøgde nu Marqvien, der var saa opirret mod Advocaten, at han hellere vilde afstaae sin Hustrue til en Tredie, end fortsætte en Proces, der mueligt kunde falde ud til en forhadt Medbeilers Fordeel. Den lykkelige Saintfleur

var ude af sig selv af Glæde, da Montholon meldte sig og paastod, at Frøken Deprecorbin eller Madame Saintolery virkelig var hans Hustrue, da han tilbød at bevise, at det var den falske Saintolery, der havde berøvet Saintfleur hans foregivne Kone, og at følgelig, da den virkelige Saintolery var død, hans (Montholons) Ægteskab med Sara Deprecorbin alene var gyldigt. Man kunde ikke nægte Rigtigheden af denne Slutning, og Sara, der var i Fortvivlelse over alle disse Kjævlerier, der gjorde hende til Gjenstand for Latter og Spot baade i Byen og paa Landet, erklærede, at hun modtog Montholon. Denne, der ikke var vis paa at Detouci vilde tie, ilede til ham og anvendte al sin Veltalenhed for at formaae ham til ikke at forstyrre hans Lykke. Forgjæves! Detouci gjorde sin Ret gjældende, og Sara bad sin Fader indstændigt at bringe hende tilbage til hendes Kloster. Men Herr de Figeac var langt fra at føie sin Datter; han sagde, at hendes Moder havde været gift, at hun ogsaa skulde blive det, for at skaffe ham Arvinger, og Sara, der maatte lyde, samtykkede endelig i at modtage Detouci, i det Haab at denne skulde blive den Sidste.

En saa overordentlig Hændelse udbredte sig snart over hele Byen, og kom for en mægtig Persons Ører, der interesserede sig for Frøken de Figeac. Efter høiere Befaling bleve de fem Ægtemænd bortfjernede og forbudne at tænke paa Sara,

formedelst den Forargelse, de havde givet, og man tillod Herr de Figeac og hans Datter at skride til et nyt Valg.

Saasnart dete var bleven bekjendt, at Sara var fuldkommen fri, førde hendes Skjønhed og Rigdom flere anselige Mænd for hendes Fødder. Den, som hendes Fader foretrak, var en ung Baron, Ritmester i et Dragonregiment. Bryllupsdagen blev bestemt, og høitideligholdt med stor Pragt om Formiddagen Klokken ti. Herr de Figeae havde, førend han førde de unge Folk til Alteret, sagt til Baronen: Min kjære Ven! en ond Skjæbne forfølger min Datter. Det kommer kun an paa een Ting; en vis Fortryllelse maa brydes, og det saa snart mueligt — De forstaaer mig, min kjære Ven! —

Disse Ord behøvede ingen Forklaring og Baronen lovede sin Svigerfader at gribe den første Leilighed for at opfylde hans Ønske. Parret var kommet tilbage fra Kirken og i Færd med at stige ud af Vognen, da en Mand med et Ansigt fuldt af Skrammer, og det ene Been kortere, end det Andet, forlangde at tale med Herr Deprecorbin.

Hvem er De? raabde denne i en barsk Tone. — Hvad? De kjender mig ikke? Kjender ikke en stakkels lemlæstet Krigsmand, der er overvældet af Ulykker, forfulgt af Skjæbnen, bedraget af falske Venner? Det Slaveri, hvori jeg saalænge har sukket, har ikke været den grusomste af mine Ulykker. Men hvad seer jeg? — Denne unge Person — Ih min Gud! —

Det er min Kone! Madame! I hvilken bedrøvelig Forfatning tilbagegiver Himlen Dem Deres Mand! — Jeg er den ulykkelige Saintolery, som De ubetvivl har troet død, siden De har kunnet besluttet Dem til at række en Anden Deres Haand! — Ak, Madame! hvorfor kan jeg ikke tilstæde Deres Lykke! Men Religionen, Lovene forbyde det — Jeg er ankommet i dette Øieblik; tillad at jeg gaaer for at tage en sømmeligere Dragt, at jeg kan fremstille mig for Dem under en mindre sørgelig Skikkelse — Jeg er Saintolery; mine Beviser ere — Gaae ad Helvede til, Bedrager! raabde Herr de Figeac, eller jeg lader dig arrestere. — Saa sagte, min Herre! svarede Saintolery, jeg har ikke i Sinde at undløbe, og De, min Herre, som har ægtet min Kone, tag De Dem i Agt — Hør ham ikke, raabde den gamle Deprecorbin; men Sara erklærede, at hun strax vilde tilbage til sit Kloster, for der at opbebie Udfaldet af Sagen. — Jeg gjenkjender Dem ikke, sagde hun til Saintolery, men dersom De virkelig er min første Mand, skal Deres Udvortes ikke være nogen Hindring for vor Gjenforening; min Pligt skal være min eneste Lov; saalænge jeg har troet Dem død, har jeg maattet adlyde min Fader, han er den Herre og Formynder, som Naturen har givet mig; han kan bevidne, at jeg ikke har gjort andet, end give efter for hans Villie, med den meest fuldkomne Ligegyldighed, forbeholdende mig at give mit Hjerte til den, i som Himlen bestemte til min virkelige

Mand — De taler, som en fornuftig og dydig Kone, svarede Saintolery, men Klosteret er ikke nødvendigt; jeg bringer de meest overtydende Beviser paa hvem jeg er, og naar jeg er bleven gjenkjendt af min Familie og sat i lovlig Besiddelse af mine Eiendomme, haaber jeg ikke at der vil være nogen Hindring i Veien.

Baronen bler tvungen til at trække sig tilbage. Saintolery frembragte uomstødelige Beviser paa sin Identitet med den Officier af samme Navn, der sex Aar i Forveien var taget til Fange af de Vilde, og frigivet lefter at disse igjen havde forligt sig med Nordamerikanerne. Tilsidst blev han erkjendt af sin Familie. Man havde ønsket at erholde Detoucis og Montholons Vidnesbyrd, men disse vare gaaede til Amerika, saasnart de hørde at deres Frende var landet i Frankrig. Deres Flugt vidnede imod dem.

Sara blev nu overgivet til hendes Mand, uden at hun viiste det mindste Tegn til Modbydelighed for ham; hun tilstod ham endog at hun alene fandt Sikkerhed hos ham, og at hun altid havde følt en vis Mistillid til alle de andre Mænd, som hendes Fader havde ladet hende ægte.

Man siger, at Herr de Figeac havde Portraiterne af alle sine sex Svigersønner, formodentlig for at kunne kjende dem igjen; disse overleverede han en Dag til sin Svigerson; Saintolery, der var saa meget mere jaloux, som han ingen

Net havde til at være det, lod dem ophænge i en Rad paa Pæle nede i Gaarden, lagde Straae under dem og bad sin Kone at antænde Baalet. Min Herre, sagde Madame Saintolery, jeg giver dem gjerne dette Beviis paa at jeg ønsker at glemme dem alle, jeg har kun een virkelig Mand; hvad bekymrer jeg mig om de sex Andre?

Da Saintolery havde lidt meget i sit Slaveri hos de Vilde, blev denne lykkelige Forandring ham maaskee skadelig; han døde af en hidsig Feber efter tre Maaneders Forløb. Baronen, som nu fremstillede sig igjen, fandt ingen Hindring og Jomfrue Sara blev, efter saamange Eventyr, omsider virkelig gift.

Gudinden Gangas Nedkomst til Jorden.

Første Sang.

Fordum Sagaras bød i Ayodhyas Dale, en Fyrste
Vidtnavnkundig; ei skjænked' ham Børn Formælingens dobbelt
Feirede Pagt; skjøndt fuld af Forlængsel han ønsked' sig Afkom.
Kesini først, hin venlige Møe, han ægted, Vidarbhas
Elskede Dotter; dernæst han valgde sig Sumatis, Søster
Til Garudas, en Drot over alle de vingede Slægter;
Meest navnkundig for Skjønhed var hun blandt Qvinderne alle.
Engang drog bodfærdig til Himavans straalende Fjældtind
Han med de Tvende, for der at erhverve de Eviges Naade,
I Skovhytten ved Fjældet, benævnt efter Bhrigus, den eenligt
Levende Gubbe. Da nu eethundred' afredsende Aar han
Havde i Bønner og Bod tilbragt blev Seeren gunstig,
Og han forjætted' den vandrende Drot Velsignelsens Fylde.
Saa til Sagaras vendte sig nu Sandsigeren Bhrigus;
Ja, du Fromme! den blier dig til Deel, den herlige Afkom,
Som du begjærer, og seent Fremtiden skal skue dit Navns Glands.
Een Søn føder den Ene dig, Drot! din Slægt at forplante;
Men, o Løve blandt Mennesker! sex Myriader den Anden.
Inderlig glade sig vendte paa Stand til Seeren Drottens

To Gemalinder og talde med korsviis foldede Hænder:
Hvo, Brachmane! af os skal være den Eneste Moder?
Hvo skal føde de Mange? thi stigt at erfare begjærer
Nu vort Hjerte; fortæl, Brachman'! og mæld os hvad sandt er.
Men hin Vise fornam deres Tale og svared saaledes:
Hver af Eder kan føde kun Een, kan føde de mange
Kraftudrustede Børn; hos Eder alene er Valget.
Thi fordeler Velsignelsen nu blandt Eder i Samdragt.
Saa han taelde, Profeten, hans Ord adløde de Begge.
Kesini valgde, den Ældste, sig først for Sagaras Ansigt,
Een ham at føde, en Søn, som Slægten ham skulde forplante.
Sumatis tog sig tilfreds da de sex Myriader af Sønner.
Trefold vandred' ad Høire omkring den Vise nu Drotten,
Neiende sig, og til Hjemmet han drog med de elskede Qvinder.
Da nu Tidens Opfyldelse kom i Aarenes Kredsløb,
Kesini bragde sin fromme Gemal sin eneste Søn, ved
Navn Asamanjas; dernæst og frugtbar Sumatis fødte
Ham, o Under! i Flaskegestalt et kjærnerigt Græskar.
Da nu Frugten var aabnet, man saae fremmylre af Sønner
Sex Myriader paa Stand, som knap fremkimende Spirer.
Disse nu gjemde i Krukker, opfyldt' med den luttrede Olje,
Ammerne vel og ernæred' dem saa; til Ynglinger sildigt
Voxde de op; men, som Tiden fremskreed, de blomstred i

Skjønheds

Fylde, og blev ham en Skare af sex Myriader af Helte.
Hin Asamanjas var da først avlet af Sagaras Sønner;
Grum af Naturen han var; Smaabørn han fanged' og kasted'
Dem i Sarayus Strøm og betragted' med haanende Latter
Dødskampqvalen; saaledes han var da bestandigt det Onde
Huld og fjendtlig det Gode, en Skræk fredelskende Borger;
Thi banlyste af Staden ham hans mildtstyrende Fader.
Søn af den strængt banlyste var Ansuman, værdig det høie
Fyrstlige Blod og den Levendes Ven, huldsalig i Ord, og
Rigets udkaarede Prinds, sit Lands hin milde Forhaabning.
Men som Tiden fremskreed, Drot Sagaras tænkte at bringe
Offer og lærende Præster han bød: Forkynd mig hvorledes
Bedst fuldbyrdes af mig Rosoffringens hellige Skikke?
Hine, forsamlede flux til Raads, lovkyndige Vise,
Lærde ham nu Rosoffringens Sæd og Offret bestemdes.
Paa den velsignede Slette, hvor hvidt i Himlen mod Norden
Himavan stiger, det vældigste Fjæld, besvogret med Sivas,
Men imod Syd Bjærg Vindhyas staaer, hvor begge de kappes
Med høitkneisende Top at beskue den hvælvede Jordkreds.
Hist i det rigtvelsignede Land, Gudfrygtigheds Sæde,
Havde sit Offer bestilt Ayodhyas vældige Hersker.
Men Prinds Ansuman førde, den piilubsendende Helt, Vogn"
Styreren nu, paa Oldingens Bud, sin hellige Ganger.
Medens de da fuldbyrded' med Flid høihellige Skikke,

Foer af den vidtopsparrede Jord en forfærdelig Slange,
Ganske i Skikkelse lignende hin syvfoldige Endløs,
Hin udødlige Orm, der bar den slumrende Vishnus.
Hurtigt den vandt sig om Hesten, og rev den i Dybet med Magt ned.

Præsterne løb, skrækslagne ved sligt gruvækkende Jertegn,
Alle til Sagaras hen, og udbrød i klagende Ord saa:
Een i Slangestalt har din alt gudviede Ganger
Rovet; thi op! slaae Tyven ihjel! bring Offret tilbage!
Thi det var jo i Offringen Brud os Alle til Uheld.
Konge, du sørge med Magt, at ikke i Offringen Brud skeer!
Da sligt Ord i de Ældstes Forsamling Herskeren havde
Veiet, han kaldte de sex Myriader af Sønner og sagde:
Ei dæmoniske Trolde og ei Mulmverdenens Slanger
Roved' det herlige Offer mig bort; sligt klarligt jeg indseer;
Vist hin ringere Fare har mig afværget de Vise,
Som indretted' os Alt efter Offringens hellige Love.
Men os en Gud i Slangegestalt Sonoffret berøver,
Da han, ugunstig vor Id, os saae Indvielsen feire;
Ei han taaelde at vi fuldbyrded' den hellige Handling.
Hvem han end er, fordulgde han end sig i Helvedes Afgrund,
Finder ham, slaaer ham og bringer igjen mig den rovede Ganger.

Først gjennemvandre I Jorden, den havomkrandsede rundt om;

Graver derefter, og hviler ei før min Ganger er funden,
Hver udhulende dybt Jordkloden saa vidt, som en Miil naaer,
For hin Røver at finde og troe mit Bud at adlyde.
Jeg midlertid forbliver i Forindvielsens Tilstand,
Ansuman og samt alle de skriftfortolkende Præster.
Paa mig tynger et Offer, der feilslog — Sønner, betænk det!
Held da med Eder! — Hidbringer mig atter den røvede Ganger.
Saa anspored' af Sagaras' sindopmuntrende Tale,
Gave paa Veien sig Sønnerne froe. Da Jorden de havde
Heelt gjennemvandret og Sporet var ei af Hesten at finde,
Trængde de dybt i Jorden, enhver saa vidt som en Miil naaer,
Alle tilsammen med Arme, som Lynets fortærende Straaler.
Dybt gjennemhulet af Skuffe og Skovl, Haandøxe og Trefork,
Stønnede Jorden af Qval, huult døned' af nederste Afgrund
Jammerens Skrig samt Hylet af sjæludaandende Væsner,
Slanger og Jetter og Trolde, som der opholdt sig i Mulmet.
Sex Myriader af Mile til ned i Helvedes Afgrund
Spaltede Jorden, forbittred' i Hu, med utrættede Arme,
Sværmende frem og tilbage, til heelt de havde udhulet
Jambus den bjærgomhegnede Øe, nu Sagaras' Sønner,
See, da vendte sig Guderne flux, samt alle Gandharver,
Alle de Drotter blandt Slangernes Slægt, med blegnende Ansigt,
Til Alfader, bekymred' i Hu, modløse de neied'

Sig for den Eviges Stoel og taelde med bævende Stemme:
Hør, o Brahma, os! Jorden, med Blomster, med Strømme
og Skov og
Her besaaet, gjennemgraver nu Sagaras' vældige Sønner,
Heelt, saa vidt som den strækker sig ud, og de Gravende volde
Med indtrængende Hug forfærdelig Jammer og Morddaad.
Her er, raabe de, her, Rostyven! vort Offers Forstyrrer,
Her! Nu finde vi ham! Saa myrde de Alt, hvad der lever
Dybt i den underste Verden, de vældige Sagaras' Sønner.
Dig, Almægtige! sømmer det nu at standse de Grumme,
Før de med voldelig Daad har lagt dine Væsener øde.
Men Alfader, saasnart han hørde de Bønner, som disse
Guder fremstammede nu, gjennembæved' af Rædsel for hin den
Jordforstyrrende Kraft, tiltaelde med trøstende Ord dem:
Vishnus kalder, den Vise, mig lig, den ernærende Jord sin,
Sin Gemalinde; han selv hendes Held er og Høihed og Vælde
Klædt i Kapilas Ham beskjærmer han hende bestandig.
Hans Hævnflammer, opblussende, snart vil Sagaras Sønner
Øde; mig siger mit Sind, alt saae han at spaltet er Jorden;
Snart vil den vidthenskuende Gud de Forvovne fordærve.
Som de nu havde fornummet det Ord, Alfader dem meldte,
Vendte tilbage igjen de tredive Guder og trende.
Men høithylende lød midlertid den adsplittede Jords Skrig
Under de Gravendes Haand, som kjæmped' de fem Elementer.

Da de nu Jorden, den heelt gjennemgravede, havde omkredset,
Traad for Faderen frem de sex Myriader og sagde:
Heelt gjennemgrov vi Jorden saa vidt henrækker dens Omfang,
Ogsaa de Magter, som boe i dens Skjød, vi dræbde tilhobe,
Guder og Jetter og Trolde, Vampyr og Slanger og Hydrer;
Dog opspored' vi Gangeren ei, ei heller dens Røver.
Hil dig, o Drot! meddeel os dit Raad; hvad skulle vi gjøre?
Men forbittret i Hu dem Sagaras hørde og sagde:
Graver fremdeles og standser mig ei, før I komme til Jordens
Indvold, vender ei om før det lykkes, og Tyven er funden.
Bort paa Faderens Bud nu styrtede Sagaras Sønner,
Alle de sex Myriader afsted til Helvedes Afgrund.
Der udhuled' de Gange med Magt, de Stærke, og skued'
Jordregionens Lastelephant, som et kneisende Bjærg stor,
Ham, Viruparas, der paa sit Hoved bærer vor Jord, med
Skove bedækket og smykt med utallige Lande og Stæder.
Naar Elephanten, af Arbeidet træt, til Lettelse ryster
Hovedet, spores af Menneskets Slægt fordærveligt Jordskjælv.
Alle til Høire omvandred' de rundt Grundpillen for Jorden,
Festligt hilsende den, de sex Myriader af Helte.
Ligesom først imod Osten de grov, grov atter mod Syd de;
Der og saae de i Syd hin Jordregions Elephant nu,
Stor, som et kneisende Bjærg, Mahapadmas, det vældige Lastdyr,
Som paa sin Pande opløfter vor Jord. Forbauselse greb dem.

Festlig omvandred' og det de sex Myriader af Helte;
Grov derpaa imod Vest til Verdens yderste Grændser;
Der og saae de i Vest hin Jordregions Elephant nu,
Stor, og i Klippegestalt, Saumanasas; Heroerne alle
Vandred' til Høire omkring det, og spurgte, hvordan det befandt sig.
Som de nu grov fra dette og kom imod Norden, de skued'
Smykket med herlig Gestalt, Himapanduras, Jorderigs Stytte
Denne de hilsede og med festlig Omvandring til Høire,
Videre end udhuled de Jorden, de sex Myriader,
Stræbende mod Nordost, den berømteste Grændse af Jorden,
Barske i Hu, kraftrusted' de kløved' den gabende Afgrund.
Der nu omdannet de saae til Kapilas Vishnus, den Høie,
Og fra Guden ei fjærnt hin græssende Ganger paa Engen.
Men umaadelig Fryd opfyldte de sex Myriader,
Da Rostyven de saae, og med harmopflammende Blikke
Løb de imod ham med Spade og Skovl, Treforke og Hakker,
Stammer af Træer, Fjældstumper og al Slags myrdende Redskab.
Staae, staae! raabde de vildt, det er dig, der røved' vort Offer,
Staae, Troløse! erkjend hin vældige Sagaras' Sønner!
Kapilas hørde de trodsige Ord, da opblussede vildt hans
Altfortærende Harm; han aanded', den Evige, see! da
Laae, ved hans Pust til Aske forbrændt', Drot Sagaras Sønner.

Anden Sang.

Sagaras nu, da han saae ei Sønnerne vende tilbage,
Taelde til Ansuman saa, hin kraftudrustede Yngling:
Kyndig er du, høimodig og liig Oldverdenens Helte;
Gaae og opspoer Farbrødrenes Færd og Gangerens Røver!
Store og stærke, du veed det, er' alle de Væsner, der boe i
Jorden, thi væbn dig med Bue og Sværd, og, har du opsporet
Saa Farbrødrenes Vandring og dræbt Rosoffrets Forstyrrer,
Vende du, kronet med Seir, tilbage, mit Løfte at løse!
Men opmuntret af Faderens Ord, greb Ansuman hurtigt
Bue og Sværd, og henvandrede flux med bevingede Skridt ad
Veien, som dyht under Jord sig graved' de sex Myriader.
Der nu skued' han først hint Dyr, som æres af alle
Guder og Jetter og Trold, Vampyrer og Slanger og Hydrer.
Strax tregange omvandred' nu festligt til Høire vor Helt sin
Jordregions Elephant og spurgde, hvordan den befandt sig,
Forsked' dernæst om de sex Myriader og Gangerens Ransmand.
Men hiin Jordregions Elephant, forstandig i Sindet,
Svared' paa Ansumans Ord saaledes: O vældige Søn af
Helt Asamanjas! med Seir snart atter du vender til Hjemmet.
Saa blev Ansuman ved, omkredsende Jorden, at spørge
Sindopmuntret de øvrige Jordelephanter i Orden;
Æret da blev af de klygtige Dyr, Grundpiller for Jorden,

Ædlingen høit, og de raabde ham til: Hjembringer du Hesten!
Trøstet saaledes henvandrede nu med bevingede Skridt han
Hvor Farbrødrene laae tilhobe, en Dynge af Aske.
Rædsel da pludseligt greb Asamanjas' Søn og med Taarer
Klaged' han lydt over Frændernes gruopvækkende Skjæbne;
Fjernt ei derfra paa Engen han seer den græssende Ganger,
Men Drikoffer at gyde paa Stand over Frændernes Aske
Ønsker nedbøiet af Sorg hin Løve blandt Mennesker; dog ei
Viser sig, hvor han henvender sit Blik, klartrislende Kilder.
Sendende flux sit speidende Blik til Høire og Venstre
Saae han hin Drot for den fjerede Slægt, Morbroderen, Vishnus'
Vingede Bærer, saa stor som en skyhøikneisende Bjærgryg.
Han, Garudas, tiltaelde nu Helten med trøstende Ord saa:
Løve blandt Mennesker! klag ei, thi deres Fordærvelse vilde
Forderigs Held; dem traf den uend'lige Kapilas' Flamme.
Dog ei det sømmer sig dem at rense med jordiske Vande;
Kyndige Helt! vel kjender du Himavans Datter, den Ældste,
Ganga, med hendes den hellige Strøm du Asken bestænke!
Hun, som renser de Levende, skal og rense de Døde.
See, bestænkte med Gangas Vand, det hellige, Verdens
Smykke, opstiger til Himmelens Hal da de sex Myriader.
Du nedføre fra Gudernes Egn nu Ganga til Jorden!

Hil dig! Hvis du det formaaer, udret at Ganga nedstiger!
Grib nu Hesten, du signede Helt! og tilbage til Hjemmet
Vende du; Skjæbnen dig gav Farfaderens Offer at ende.
Ansuman neppe fornam Garudas' Tale, før flux han
Gangeren greb og til Hjemmet igjen sig ilende vendte;
End Drot Sagaras traf han i Forindvielsens Tilstand,
Meldte ham hurtigt sin Færd, Garudas' trøstende Ord og
Frændernes gruopvækkende Død. Men Sagaras bragde
Nu Hestoffret, som Fædrenes Skik og de Helliges Sæd det
Bød og tilbage igjen til sit Riges Sæde han vendte,
Løst fra sit Løfte og fuld af Velsignelse; ei dog han vidste
Raad til at drage fra Himlen til Jord hin hellige Ganga.
Raadløs Sagaras blev lang Tid; ti tusinde Aar svandt
Tredie Gang, mens han Scepteret bar, da gik han til Himlen
Efter den Eviges Bud; flux valgde sig Folket til Fører
Ansuman, hin Retfærdige, han blev mægtigst af Konger.
Ham opvorede en Søn nu, ved Navn Dvilipas; og denne
Bød han sit Rige at styre og gik selv fjærnet fra Alle
Bod at udøve paa Himavans mægtigst kneisende Fjeldtop.
Der nu søgde, de Himmelske lig, i straalende Reenhed,
Ansuman ned at drage til Jord hin hellige Ganga,
Dvende Bod, dog ei opfyldtes hans brændende Ønske.
Da Aartusinder tredive nu og tvende han havde
Fromt tilbragt i den eensomme Skov, gik Drotten til Himlen.

Men hin priste Dvilipas, bekjendt med Frændernes Skjæbne,
Vidste, endskjønt bekymret i Sind, ei Raad at udfinde:
Bringer jeg Ganga herned? Hvorlunde skal hine jeg yde
Offret? Hvordan forløse dem hist? Saa tænkde han stedse.
Ham nu, hvis fromme Gemyt var viet andægtige Pligter,
Fødtes en Arving tilsidst; Bhagirathas kaldtes den Spæde.
Men titusinde Aar tre Gange bestyred' sit Rige
Drot Dvilipas, den prisede Helt, forrettede mangt et
Offer, dog fandt han ei Raad de usalige Frænder at frelse.
Da gik, lydig Naturens Lov, til den mægtige Indras
Verden den herlige Drot, sit Levnets Frugter at høste,
Efterat først han havde til Drot Bhagirathas salvet.
Denne, den fyrstlige Vise, sit Lands Velgjører, ei avled'
Børn, skjønt fuld af Forlængsel han ønsked' en Arving at skue.
Derfor til Raadet han gav Rigsspiret og, øvende Bod for
Ganga at bringe til Jord, han med høitopløftede Arme
Stod paa Gokarnas høieste Tind, omringet af fem Baal,
(Mod hver Jordregion eet flammed' og Solen det femte,)
Sov, naar det frøs, i den gnistrende Snee, og i styrtende Regnskyl
Uden et Tag, aad visnende Løv, og Sandserne spæged'.
Da Aartusinder nu svandt hen i den gru'lige Bod, blev
Brahma ham naadig, den vældige Drot over Skabningens Hære,
Ned fra Himmelen steeg, omringet af gudlige Skarer,

Han, Alfader, tiltalende hin bodfærdige Herfker:
See, jeg ynder dig, o Bhagirathas: vælg nu, du fromme
Konge! en Løn til et Tegn paa min Gunft, for Boden, du
udftod!
Derpaa fvarede nu Bhagirathas, Kongen, den høie
Skabningens ftyrende Drot, med korsviis foldede Hænder;
Naar, Høihellige! du er mig gunftig og Boden mig bringer
Lykke, da lad nu Sagaras' Børn Drikoffret ei mangle!
Lad dem, beftænkte med Gangas Strøm, den Velfignede, ftige
Alle de fer Myriader, at boe i den ftraalende Himmel!
Skjænk mig Arvinger og, at ikke min Stamme ftal uddøe!
Saa forlene Irvakus Slægt du Velfignelsens Fylde!
Men hin Skabningens Herre fornam Bhagirathas' Bøn og
Talede faa, huldfalig med venligttonende Stemme:
Dit høimodige Ønfke, o Helt, Vognøvede! være
Dig tilftaaet! Fremblomftrende Held du fkaffer Irvakus
Slægt; dog førft du Sivas formaae til at bære den høie
Ganga, Himavans Dotter; thi naar hun falder fra Himlen
Ned, er Jorden for fvag til at taale det vældige Støds Kraft;
Ene kun lykkes det ham, der fvinger den mægtige Trefork.
Saa lød Brahmas Ord og af alle de himmelfke Skarer
Fulgt hjemvendte til Himlen igjen Alverdens Beherfker.
Men Bhagirathas vendte til Bod fig atter og lod fig
Tærne faft nedgrave i Muld, og med hævede Arme

Stod han søvnløs, næret af Luft, til Ende et heelt Aar,
Dage og Nætter tillige, et ubevægeligt Træ ligt.
Da nu Aaret var endt med de kredsende Maaneder, taelde
Sivas til ham, han, Umas Gemal, det Skabtes Ernærer:
See, jeg ynder dig, Helt! sig frem, hvad dit Hjerte begjærer!
Men den prisede Drot, Bhagirathas svared' saaledes:
Bær du Ganga, o Gud! optag den Faldendes Støds Kraft!
Dette nu hørde den vældige Gud og gjenmælede' saaledes:
Ske din Begjæring! Jeg selv vil opfylde dit Ønske og med mit
Hoved modtage den mægtige Strøm, Bjærgkonningens Dotter.
Talende saa opsteeg han paa Himavans Tinde og sagde:
Fald til Jorden, o Ganga, du himmelombølgende Sølvstrøm!
Men paa Herskerens Bud harmsvulmende Ganga sig reisde
Høit i Kjæmpegestalt; med fast ubøielig Styrke
Styrted' hun ned fra Himmelens Vang paa den Vældiges Hoved,
Thi hun tænkde i Hjertet, den raskhenstyrtende Ganga:
Ned til Helvedes Bund ham river min brusende Strøms Kraft.
Da han fornam Gudindens Trods, blev Sivas forbittret,
Hin troiede Gud, og opspandt strax lønlige Ænker.
Hun nu, den Hellige, faldt paa Sankaras' hellige Pande;
Strax indvikles hun der i Garnet af hildende Lokker,
Lig Skovnættet paa Himavans Top; skjønt hæftigt hun strædde
Med anstrængende Kræfter, dog ei til Jorden hun nedsteeg,
Fandt ei heller af Lokkernes Væv sig en frelsende Udvei.

Saa omvanked' utallige Aar i de flættede Lokkers
Labyrinthiske Væv Gudinden; Bhagirathas saae det,
Vendte sig atter til Bod og bevaagen var Guden ham atter.
Flux lod Sivas nu Ganga sig frit udgyde i Vindus
Søe; syv Strømme udsendte derpaa den befriede Ganga,
Hladini, Pavani og, samt Nalini; disse nu vendte,
Vandrende, sig imod Øst, heldbringende Døttre af Ganga;
Sita, Sucharus dernæst og den mægtige Sindhus, de trende
Rulled' sig bølgende henimod Vest, lyksalige Vande;
Endelig fulgde den syvende Strøm Bhagiratas' Fodspor;
Han, hin fyrstlige Vise besteeg sin straalende Karm og
Som foran nu han skreed, ham fulgde den gudlige Ganga;
Først fra Himlen til Sankaras Tind, derefter til Jorden
Styrtede hun, hin høitopbrusende Flodkatarakt sig.
Rundt om var nu af Sværme af Fisk, Skildpadder, og Marsvin,
Faldne, Nedfaldende og, buntfarvet Jorden at skue.
Men de himmelske Vise, Sandharver og Genier alle
Lokkede Synet herned fra deres ætheriske Sæder;
Høit paa Vogne, optaarnd' som Byer; paa Pragtelephanter
Eller paa Heste; i gyngende Stole ombaarne nedstege
Guderne nu Viundret at see, hvorledes hun nedsteeg.
Om den lysende Hær klart funkled' af ædele Stene
Himmelens Blaa, skyfrit, som straaled' der hundrede Sole.
Af Delphiner og Fiskenes Sværm, Krokodiller og Slanger

Var gjennemlynet den skinnende Luft; høitbrusende Skum fløi,
Svingende sig vidtkredsende om og bedækkede Himlen,
Lig i Sommerens Tid hvidtglinsende Skarer af Svaner.
Her henrulled' nu Floden i Hast; hist skjød den i Bugter,
Bredte sig ud som et Speil, og henflød, som den jevneste Flade;
Atter da bruste den frem, henstrømmende Vove paa Vove,
Snart opsprudled' den, snart nedplasked' de hoppende Bølger.
Først paa Sivas Pande nedfaldt, fra Panden til Jorden
Floden og gleed syndrensende frem med glindsende Bølger.
See, da tænkte Gandharver og Vise, saa mange som boe i
Jorderigs Dal, hin Sivas' Dug reenvasker fra Synden!
Og de neddukked' deri. Hvem tungt Forbandelsens Byrde
Ned fra Himlen til Jorderig tvang, og besprængde sig der med
Vandet, var strax reenvasket fra Synd, deelagtig i Himlens
Naade og turde igjen gaae ind til de himmelske Verdner.
Alt det Skabte betragted' med Fryd det ætheriske Vand og
Hver, som besprængdes med Gangas Vand, blev renset fra
Synden.
Men hin vise Bhagirathas nu, som styrede stedse
Sit klartstraalende Spand, fremiled' og Ganga ham fulgde.
Guder og himmelske Vise tilmed Titaner og Jetter,
Ogsaa Gandharver gg Genier, samt Kinnarer og Slanger,
Ja, de himmelske Nymphers Flok ledsaged' tilsammen
Herskerens Vogn og den hellige Flod og de svømmende Slægter.

Hvor Bhagirathas styred' sin Vogn, der vandrede Ganga,
Ganga, den Rensende med, blandt Jorderigs Strømme den Første.
Men den heniled forbi den offrende hellige Jahnus
Sæde, og Offerstedet blev vildt ombølget af Ganga.
Da han fornam vanhellige Trods, blev Jahnus forbittret,
Saa at han heelt, o Under at see! den rivende Strøm drak.
Da forskrækkedes Gudernes Slægt, Gandharver og Vise,
Ered' den Hellige høit, forkyndende ham, at herefter,
Skulde ham Ganga, den hellige Strøm, som Datter tilhøre.
Saa formildet af Øret han lod Flodstrømmen udrinde.
Jahnus derpaa, som fornam hin høie Bhagirathas' Ankomst,
Ered' ham, som det sig burde, og gik tilbage til Altret;
Derfor hedder hun Jahnavi end og Datter af Jahnus.
Efter Bhagarithas vandred' igjen hin glindsende Ganga
Til Havbreden og dukked' sig der, den Herlige, ned til
Helvedes Grund, for det hellige Værk at bringe til Ende.
Nu saae Helten sit Arbeids Løn; hin fyrst'lige Vise
Saae de til Aske og Støv forvandlede Sargaras' Sønner.
Men saasnart som den rensende Flod overfyldt' de Dødes
Been, opsteeg' de til Himmelens Hal, reentgjorte fra Synden.
Ham, Bhagirathas viisde sig nu Alstyreren Brahma:
Love blandt Menneskér! du har din Slægt, Oldfaderens Sønner,
Alle de sex Myriader forløst fra den evige Afgrund.

Uforanderligt skal hint flodindsamlende Hav staae,
Førende Sagaras' Navn, indtil de fjærneste Tider.
See, saalænge som Havet staaer skal Sagaras' Sønner
Blive i Himmelens Hal, foreneb' med Gudernes Skarer.
Datter og Førstefødte skal Flodgudinden dig være,
Hun, Bhagirati, nu, hvis Navn tre Verdener kjende.
Den Trefoldige først hun blev af de himmelske Vise
Kaldet, fordi tre Verdener hun tillige bestrømmer,
Himmelens Vang, Jordkloden dernæst, saa Helvedes Afgrund.
Ganga derefter, o Drot! hun kaldes af Gangen til Jorden;
Siden Bhagirathi, du gav hende det barnlige Tilnavn.
Vidd, saalænge paa Jord hin vældige Ganga henstrømmer,
Vil overalt i Verden hun og udbrede dit Navns Glands.
Her udgyd nu, o Folkenes Drot! Oldfædrene alle
Hint syndrensende Vand og løs nu dit hellige Løfte.
Ei hin herlige Drot, Stam'faderen, stor blandt de Fromme,
Fik sit Ønske opfyldt! selv Ansuman, priset for Retfærd,
Bad om Ganga, dog ei blev stillet hans brændende Længsel.
Siden Dvilipas, den prisede Helt, hint Smykke for Kriger"
Stammen, andægtig og blid, ja, et Mønster for fyrstlige Vise,
Han din Fader — omsonst var al hans Stræben og Tragten!
Evig vil blomstre din Roes; hint Løfte du ene har fuldbragt;
Dig det lykkedes kun Gudinden at drage til Jorden.
Stedse den Fromme hun blier et helliggjørende Altar.

Gyd Drikofferet nu for Frenderne alle, og bad dig
Stedse i Strømmen, den rensende, selv! Saa leve du reengjort,
Første blandt Mennesker! nu indhøstende Dydens Belønning!
Hil dig, o Helt! tilbage jeg gaaer til de himmelske Verdner.
Saa han taelde, den evige Drot, Alverdens Behersker,
Gik saa igjen til Himmelens Hal, hvorfra han var kommet.
Men Bhagirathas flux fuldendte nu Offret til hine
Sagaras' Sønner, de sex Myriader, som Fædrenes Skik bød.
Selv da renset han vendte igjen tilbage til Hjemmet,
Sit Rigssæde, for der sit arvede Land at regjere;
Folket tilhobe med Sang lykønsked' den kommende Fyrste:
Sorgfri, leve du, Drot! fredsalig og signet af Himlen.

Anmærkninger.

Første Sang.

Ovenstaaende Digt af A. W. von Schlegel, er en fri Efterligning af en Episode i Ramayana. Saalænge de oldindiske Værker i deres eget Sprog ere utilgiængelige for os, maa en saadan Oversættelse gjælde for en Original, og selv en Herder forsmaaede ikke at oversætte et indisk Digt efter en engelsk Bearbeidelse.

Vers 1. Ayodhya, (⏑ — ⏑) denne i Helteſagnene, som Ramas Sæde, saa berømte Stad bærer endnu sit gamle Navn, og efter den benævnes et Landskab i det nordlige Indien paa den høire Bred af Ganges, Østen for Bahar; kun er Ayodhya ved slygtig Udtale bleven forvandlet til Aude eller Oude. Indbyggerne af dette Land udmærke sig som en ædel og krigerisk Stamme.

Vers 2. Sagaras, Stammefaderen for Kongeslægten i Ayodhya var Ixvakus, efter hvem den ofte benævnes. — Et ufrugtbart Ægteskab ansees i Indien for en stor Ulykke, og intet er hyppigere i de gamle Digte, end Løfter, Offringer, og fromme Øvelser, for at hæve Ufrugtbarheden. Dog er det især paa Sønner at Ønsket gaaer ud, fordi de alene kunne offre for Forfædrenes Sjæle.

Vers 4. Kesini (— ⏑⏑) den skjønlokkede. Vidarbhas en Konge, der har givet et Rige i det sydlige Indien sit Navn.

Vers 5. Sumatis (— ⏑⏑) den velsindede, εὐμενίς.

Vers 6. Garudas (⏑ — ⏑) Digterne beskrive ham som en uhyre stor Ørn, Grib eller Alike, paa hvilken Vishnus med utroelig Hurtig-

hed foer igjennem Luften. I Afbildninger nærmer han sig ofte den menneskelige Gestalt saa meget, at kun lette Spor af Fuglen blive tilbage.

Vers 9. Himavan, det snebedækte. Hima er det Græske Χειμα (hiems). De Nyere kalde ofte dette Bjærg Himalaya, Sneens Opholdsted. Man gjør endnu Pilegrimsreiser til forskjellige Steder af Himavan.

Vers 10. Bhrigus, berømt blandt de mythologiske Vise; efter Nogle nedstammer han fra Brahma; oftere kaldes han en Søn af Manus, der ved ham har aabenbaret sine Love.

Vers 18. Løve blandt Mennesker. Navnene paa de ædleste og stærkeste Dyrearter tillægges ofte Menneskerne, for at betegne en høi Forrang; og det er ikke alene tappre og stærke Mand, der tiltales saaledes, men ogsaa Hellige og Vise.

Vers 20. Hinduerne lægge, naar de bede og ellers til Tegn paa Ydmyghed, Hænderne udstrakt sammen paa Brystet.

Vers 21. Brachmaner og ikke, som vi i Almindelighed skrive, Brahminer.

Vers 32. At gaae flere Gange i Kreds omkring en Person, med den høire Side vendt imod ham og Hænderne korsviis udstrakte foran pga Brystet, er en sædvanlig Ydmygheds-Bevisning hos Hinduerne.

Vers 37. Græskar. Hvem dette Græskar synes alt for latterligt, erindre sig Ledas Dg. Saadanne Synderligheder findes i ethvert Folks Mythologie.

Vers 46. Sarayu en Flod, der flyder forbi Staden Oude.

Vers 50. Ansuman, den Straalende.

Vers 55. Hestoffret blev anseet for et meget vanskeligt Foretagende, deels formedelst Jagttagelsen af mangfoldige Ceremonier, deels formedest den Bekostning, som mange tusinde Gjæsters Bevertning fordrede.

Vers 59. Svoger til Sivas. Gangas yngre Søster, Uma, var formælet med Sivas.

Vers 60. Vindhias en Bjærgstrækning, der danner Skillevæggen mellem det nordlige Indien og den sydlige Halvøe. Vi maae antage, at Offerfesten er bleven høitideligholdt paa den vestlige Grændse af Riget Ayodhya, omtrent i Sletten ved Sarayus og Gangas Sammenløb; hvor hine Bjærge række nærmest sammen, og uden Tvivl begge kunne sees.

Vers 62. Landet imellem de to store Bjærgkjæder sættes langt over det øvrige Indien, især i Henseende til sædelig Dannelse.

Vers 68–59. Guden Vishnus forestilles hyppigt slummrende paa Oceanet. Han hviler paa en udfoldet Lotos, der bæres af Krumningerne af en Slange (Anantas, Endløs), hvis Hoveder danne en Baldachin over ham.

Vers 75. Det var en almindelig Tro blandt Indierne, at et Offer, hvorved der skeede nogen Feil, styrtede den Offrende selv i Fordærvelse. Dette sikkrede Præsterne, de eneste Dommere i saadanne Ting, et næsten ubegrændset Herredømme over Gemytterne.

Vers 79. Ved Jetter forstaaes ikke Mennesker med overordentlig Legemsstørrelse og Styrke; men Væsner, der ere begavede med magiske Kræfter; de kaldes Nattevandrere, vise sig og forsvinde, og vexle Gestalt efter Behag. Deres almindelige Navn er Rakshas.

Vers 79. Slangerne have deres egen Stad i Underverden, ved Navn Bhógavati.

Vers 83. I Ramayana siges ikke hvem der egentlig bortrøvede Hesten. Efter andre Sagn var det Indras, Firmamentets Gud.

Vers 108. Jambus Ø er i Indiernes mythiske Geographie enten Indien alene eller det hele faste Land, hvormed den hænger sammen

Vers 100. Gandharver, de himmelske Musikere, mandlige og qvindelige; derfor lade de sig ikke betegne som Muser, skjøndt alle Musekunster staae under dens Opsyn.

Vers 110. Slangerne vise sig i den indiske Mythologie ikke altid som fjendtlige Væsner, eller udelukkende nedstødte til Underverden.

Vers 127. Kapilas, en Incarnation af den allestedsnærværende Vishnus; her maaskee Vulkanernes underjordiske Ild.

Vers 122. De Tre og Tredive ere Guder af underordnet Rang; af de høiere Guder tæller man Tretten.

Vers 139. Vampyrer, Pisâchas, ere fjendtlige Væsner, der ere begjærlige efter levende Skabningers Kjød og Blod, og styre deres Lyst paa sovende, berusede eller afsindige Qvinder.

Vers 148. Her anføres kun fire Elephanter, der bære Jorden; andre Sagn anføre aatte; her føre de ganske andre Navne end i Amara-Coscha.

Vers 149. Virupaxas, med fordreiede Øine.

Vers 157. Mahapadmas, bogstavelig Stor-Lotos, tillige er det en Talbetegning for 100,000,000,000.

Vers 162. Saumanasas, den som er vel til Mode.

Vers 163. Det brugelige Høflighedsformel, at spørge hvordan man befinder sig, bliver af Hinduerne ogsaa overført paa Gudeverdnen.

Vers 165. Himapanduras, snehvid.

Vers 168. Nordost kaldes den prisede Jordregion, fordi den stod under Sivas' særdeles Beskyttelse.

Anden Sang.

Vers 30. Manerms Tjæneste er et Hovedstykke i den indiske Religion. Libationer for de hedenfarne Fædres Sjæle forrettes af de Fromme ved ethvert Bad.

Vers 33. Garudas var Morbroder til Sagaras' Sønner.

Vers 57-58. Hinduernes uhyre mythiske Tidsangivelser ere bekiendte, og deres heroiske Patriarchers Levetid staaer i Forhold dertil.

Vers 78-79. Indras' Himmel er især Belønning for virksomme Dyder. En høiere Salighed hos Vishnus og Brahma bliver den fromme Beskuelse til Deel.

Vers 84. Gokarnas uden Tvivl en Klippe i Bjærgkiæden Himavan, formodentlig ved Ganges' Kilde; Navnet betyder Koeøre.

Vers 88. Den sædvanlige Næring for fromme Eneboere er Rødder og Frugt. En høiere Grad af Helligbed er det at nære sig alene af visnet Løv, for heller ikke at dræbe noget Plantelev.

Vers 110. Treforken er Sivas udelukkende tilegnet.

Vers 133. Sivas har tre Øine; det Tredie befinder sig midt i Panden og det i lodret Retning.

Vers 134. Sankaras, et af Sivas' Navne.

Vers 135. I Garnet af hildende Lokker. Sivas' Hovedsmykke, lange tæt om Hovedet vundne Haardflætninger, hedder Jata og er egent for alle Bodfærdige.

Vers 143-147. Det var maaskee vigtigt for Indiernes mythiske Geographie, naar man med nogen Tilforladelighed kunde bestemme de syv Floder, der tilligemed Ganges skulle udstrømme af den samme Sø. De dette Digt anførte Navne ere ganske almindelige og føre ikke paa noget Spor: Hladini, den Frydbringende; Pavani, den Rensende; Nalini, den Lotosrige; Sucharus, den Skiønblikkende; Sita, den Hvide. Den siætte alene lader sig nøiagtigt bestemme; det er den berømte Sindhus, der endnu bærer det Navn, som den i den fiærneste Oldtid har ført. Det synes afgiort, at der ved de fem øvrige Navne ikke er meent Floder paa Halvøen paa denne Side Ganges; havde dette været

Tilfældet, vare de vist, ligesom Sindhus og Ganga, blevne benævnte med deres historiske Navne; snarere bør man tænke paa Iravaddi, Xantser Kiang og Ho-ang-ho. Ved de tre vestlige Floder forstaaes uden Tvivl Sindhus, Jaxartes og Oxus.

Vers 157. Høit paa Vogne optaarned' som Byer. Dette er laant af Skikkene ved Gudstjænesten. Ved mange Templer findes uhyre store, høie Vogne med mange Hjul. Disse blive paa Festdagene prægtigt udsmykkede, Gudens Billede sættes paa dem, hundrede Mennesker trække Vognen omkring i Procession, og mange Tusinde ledsage dem under Jubelraab.

Vers 157. De fleste høie Guddomme have visse hellige Dyr, paa hvilke de forestilles siddende; Vishnus Ørnen Garudas, Sivas Tyren, hans Gemalinde Durga Tigeren, Ganesas en Rotte o. s. v. Dog er Skildringen her udkastet mere i det Almindelige, ligesom Jordens Store pleie at vise sig, paa Elephanter, til Hest eller i Palankiner.

Vers 172. Saa mange, som boe, o. s. v. Ikke som om det var deres sædvanlige Opholdsted, men her forstaaes saadanne Gandharver og himmelske Vise, der formedelst en eller anden Forseelse for en Tid lang, ere forviste til Jorden.

Vers 183. Kinnarer, betyder noget af et Menneske, nemlig fordi de ikke har fuldstændig menneskelig Skikkelse; de hedder ogsaa Turangavadana, Hesteansigter, og ledsage Kuveras, Guden for Rigdomme.

Vers 184. De himmelske Nymfer, Apsaraser, Dandserinder i Himlen, i deres Sæder lig de jordiske Dandserinder, de bekjendte Bayaderer.

Vers 210. Sagaras, et almindeligt Navn paa Havet.

Vers 214. Tre Verdner, Jord, Himmel og Helvede.

Vers 215. Trefoldige, egentlig, som vandrer ad tre Veie.

Vers 218. Ganga derefter, o Drot! hun kaldes af Gangen til Jorden, samme Ordspil skal ogsaa findes i Originalen.

Julianus.

En Fortælling

fra det første christelige Aarhundrede.

Solen var næsten nedsjunken i Havet; Aftenrøden laae i en funklende Stribe paa de sølvblaae Bølger, medens paa venstre Haand Skibsvimplerne i Havnen ved Smyrna og Cedrene paa de skyhøie Bjærge glindsede i Straalerne af den dalende Soel. Bølgerne gik tungt og langtsomt, til de skummende brødes paa den grønklædte Strandbred. Høit oppe paa samme, lænet til en Palme, sad en Yngling; hans Hoved hvilede i hans kraftfulde Haand og hans dunkle Øie hang tankefuldt paa de gyngende Bølger. "Ogsaa hun er gaaet til Hvile!" sagde han sukkende, og et Par Taarer sittrede paa hans Kinder; taus saae han atter ned i Bølgerne, hvorledes den Ene veeg for den Anden og denne atter forsvandt, for at give Plads for den Følgende. "Saa driver den ene Menneslægt den Anden fort, sagde han, og hvad bliver der af den tilbage efter Omverlingen? Hvad der bliver tilbage af Bølgen! O, at Fædrenes Tro kun var et blindt Gjøgleværk, at der intet Elysium er, hvor de hedenfarne Aander blive kjærligt modtagne og udhvile efter dette Livs Besværligheder; o at jeg aldrig, aldrig mere skal see dig,

eiegode Moder!" Han taug et Øieblik, da begyndte han igjen: "Alene, i denne store Verden, alene! Intet Væsen, der elsker mig; intet Væsen, som jeg kan omfavne med Kjærlighed! Styrtede jeg mig her i den brusende Strøm, intet Øie vilde blive vaadt, ja, intet Menneske vilde faae det at vide!" Hastigt sprang han op, og vendte sig mod Staden, der allerede laae dunklere for hans Øie; ved Synet af den yndige, i Tusmørket roligt liggende Omegn, blev det roligere i hans Sjæl. Det begyndte at blive mørk, han forlod Strandbredden, og steeg ned i en med vilde Figentræer bevoxet Dal. Da han havde gaaet nogen Tid, troede han at høre Sang, og saae, da han traad ud af Buskene, en Sværm af lystige Brødre, der drog til Staden; de skulde just forbi ham. "Velkommen Julian! raabte den Ene ham imøde; det var hans Fetter og gamle Legekammerat Chrysippus. "Velkommen Julian! Hvad, for første Gang i dit Liv alvorlig? Du har truffet os i en lykkelig Time; Du skal snart blive munter; vi komme i Dag fra Sipilus, og ville bringe min Kjæreste en Nattemusik." — Din Kjæreste? spurgde Julian, hvem kalder Du saaledes?" — Og overnatte hos Dig, vedblev Chrysippus, "Din Moder maae beværte" — "Det gaaer ikke an," sukkede Julian — "Det maa gaae an, min Ven! jeg og disse her, brave Folk, mine Brødre, alle mine Brødre — Sværmen udbrød i en Skoggerlatter — vi ere i visse Puncter slet behandlede. Du veed, min Fader har

gjort mig arveløs." "Min Moder kan ikke beværte Eder, jeg er alene hjemme, svarede Julian, men ledsage Eder vil jeg; hvem kalder Du din Kjæreste? — Du skal see hende, Julian, en Pige! nu, Du skal faae hende at see; men, paa min Ære, Din skjønne Ubekjendte, som engang besad dit Hjerte, fortjæner ikke engang at være hendes Slavinde; og ovenikjøbet er hun forskrækkelig forliebt." "Og har Du nogentid seet den, som Du sammenligner hende med?" spurgde Julian, og rødmede forundret over, at et Billede fra forrige Tider saa aldeles havde været forsvunden af hans Hukommelse. "Aldrig! raabde Chrysippus, men det tør jeg paastaae, om alle Skjønheder paa Jorden, hvad enten jeg saa har seet dem, eller ikke." Under saadanne Samtaler vandrede de til Byen, og endnu førend de havde naaet Porten, havde Julian, hvis Blod strømmede let, ja, alt for let igjennem hans Aarer, forglemt sin Kummer. Thi sin Moders Død, hvilken han nogle Uger i Forveien havde begrædt, vilde han ikke melde sine Kammerater, deels fordi han frygtede for at høre et letsindigt Ord derover, deels fordi han selv var letsindig nok til ikke at skamme sig over sin Lystighed, førend det var de Andre bekjendt, hvor liden Ret han havde dertil; og saaledes flyede han denne Tanke, som et Spøgelse, der viiste ham hans Letsindighed, indtil det lykkedes ham ganske at forglemme den, og i dens Sted mere og mere at fremkalde den rosenrøde Erindring om en tidligere phantastisk

Kjærlighed. Endelig kom de ved Nattetid til en afsidesliggende Gade foran et ikke meget anseeligt Hjørnehuus.

Sorte Skyer ilede hen over Maanen, saa at Egnen snart var halv oplyst, snart laae i et dybt Mørke. I Huset saaes intet Lys; de ventede en Time, uden at mærke nogen anden Forandring, end at Vinden peeb koldere igjennem Gaderne. Chrysippus tog en Lyre fra en af sine Følgesvende, og greeb nogle Gange i Strengene. Julian, der hidindtil indhyllet i sin Kappe havde staaet op til en Muur, gik hen til ham. "Ugunstig, kjære Chrysippus, og uvenlig er Natten os, lad os gaae og forsøg din Lykke en anden Gang." — "Gunstig, gunstig, Julian, raabde Chrysippus til ham med dæmpet Stemme, hun kommer ofte med hendes Fader sildig hjem; jeg har truffet det godt." "Og hvorledes da? til Nattemusiken?" "Til Nattemusiken? Tosse! troer Du, at jeg behøver Kammerater for at forehyle hende en Sang? Hør, hun har behandlet mig foragteligt; hun har afviist mine Forsikkringer, mine Eder med Stolthed og Kulde — hun skal lære at kjende mig — bort skal hun, bort med mig, og endnu i Nat til Sipilus; udenfor Byen ved Daddeltræerne vente Hestene os." "Du vil altsaa bortføre hende?" Haanligt loe den raae Hob. "Ja, sikkerligt!" "Det var ikke efter Aftale, sagde Julian, og stillede sig paa sin forrige Plads. Chrysippus's Kammerater lagde sig ned, han selv gik op og ned i den nærmeste Gade, hvorfra han

ventede Pigen. Pludselig sprang han tilbage. "Holder Eder færdige, raabde han, de komme." Julian saae i nogen Fraskand en hvid Gestalt, og hørde Trinnene af en Mand, som han dog i Nattens Mørke ikke kunde kjende. Nu bøiede de omkring et Hjørne, og Chrysippus greeb fat paa Pigen, der slog Armen om sin Fader. "Gud i Himlen forbarme sig!" raabde hun; "Mordere, Mordere," skreg Faderen. Allerede havde Chrysippus skilt Faderen fra hans Datter, allerede holdt han denne i sin Arm, da den skyfrie Maane viiste hendes Ansigt for den tililende Julian. "Ved alle Guder, det er dig, Helene!" raabde han, reev Chrysippus til sig, og strakde ham med et uhyre Slag til Jorden, medens han med den venstre Haand holdt den vaklende Pige. I det samme aabnede en Slave Døren, hans Fakkel udslukkes af Vinden, Helene snoede sig ud af sin Befriers Arm, og Faderen, som Chrysippus's forskrækkede Kamerater havde givet Slip paa, greb med hurtig Besindelse Pigen og forsvandt med hende i Huset. Julian, som skrækket op af en Drøm, saae sig alene, og den blødende Chrysippus for sine Fødder; nær ved hørde han Fodtrin. "Er det Eder?" spurgde han sagte. "Ja, det er os, Ven! svarede en fremmed Stemme, og i samme Øieblik følde han sig fastholdt af tvende Mænd. "Hvad for en Allarm — spurgde den Ene — Hvad? Denne dræbt? Morder!" — Julian støde ham tilbage, tog Chrysippus paa sine Skuldre, gjorde sig Plads, bøiede ind i

Sidegaden, og løb saa hurtigt afsted, at han snart ikke hørde mere deres Raab; ved Midnatstid stod han for sit lille, uanseelige Huus, som en Slave lukkede op.

Chrysippus var farlig saaret; først efter nogle Dage kom han igjen til Besindelse, og flere Uger forløb, førend det blev ham tilladt at tale. I al denne Tid havde Julian, der af Hjertet angrede sin opfarende Heftighed, endnu ikke forladt sin Frendes Sygeleie; med Glæde ydede han ham enhver Hjælp, der stod i hans Magt, og med inderlig Tilfredshed saae han, at Chrysippus første Gang igjen aabnede sine Læber. Saaledes haabede han at gjøre godt igjen, hvad han havde forbrudt mod sin Ungdoms Legebroder. Men hvor forbauset blev han ikke, da Dennes første Ord, langt fra at tolke Erkjendtlighed for hans Bestræbelser, alene aandede Had og Hævngjerrighed. Saaledes hengik nogle Dage; da han endelig af Chrysippus's Yttringer blev vaer, at ikke han, men en Anden var Gjenstanden for hans rasende Forbittrelse. Det var Priscus, Helenes Fader, af hvem Chrysippus troede, at han var bleven stukket til Jorden. Julian var glad over at Hemmeligheden ikke var bleven robet, og søgde i Stilhed at tilintetgjøre alle sin Staldbroders Planer til Hevn. "Endelig har jeg dog fundet et Middel, raabde Chrysippus en Aften til sin Vert, der kom tilbage fra Byen, Priscus og hans Datter høre til den banlyste christelige Sect, der ogsaa her i Smyrna holder hemmelige

Sammenkomster; saasnart jeg kan komme ud af Stuen, skal Fader og Datter og den hele jødiske Sect komme til at tænke paa mig; jeg skal opdage Alt for Proconsulen." Julian blev yderst forbauset ved disse Ord; endelig erindrede han ham om, at efter et Edict af Keiser Hadrian, ikke de Christne, men deres Anklagere, skulle straffes, og føiede til, at Proconsulen, for sin Kones Skyld, sandsynligviis ikke var utilbøielig til at bringe denne Befaling i Udførelse; hvorfor en saadan Angivelse snarere vilde medbringe Fare for ham, end for hans Fjender.

Saa var da Helene en Christen og hørde til en Sect, om hvilken hans Moder havde sagt ham, at den hadede Fædrenes gamle Guder; og om hvilken hans tidlig hedenfarne Fader havde lært ham, at den hadede Philosopherne, og, i Stedet for den gamle Overtro, søgde at indføre en Ny; til en Sect, der efter en almindelig antaget, om just ikke beviisliggjort Mening optog de af Selskabet udstødte Ildgjærningsmænd i sit Skjød; til en Sect endelig, der, hvad der var ham det smerteligste, skyede al Omgang og nøiere Forbindelse med dem, der endnu ikke vare forførte. Og saaledes var han da, syndes han, for evig adskildt fra hende, for hvis Skyld Livet endnu havde nogen Betydning for ham. Denne Tanke foruroligede ham baade Nat og Dag, og drev ham bort fra hans Fætters Leie, hvor ingen Samtale kunde qvæle den.

En Aften kom han tankefuld tilbage fra Marken; Huset var tomt, hverken Chrysippus eller Demas derinde; den Første, der nu var fuldkommen helbredet, vilde om nogle Dage gaae til Sipylus. Julian ventede ham til seent ud paa Aftenen, og lagde sig endelig til Hvile, uden at lukke Døren i Laas, for at Chrysippus kunde komme ind, om han vendte tilbage. Morgenen var kommen, men hverken Fætteren eller den gamle Slave. Hin maatte vel altsaa være gaaet til Sipilus? hvorfor uden Afskeed, brød Julian, da deres Venskab var temmelig koldt, sig just ikke meget om. Men hvad der var blevet af den gamle, trofaste Demas, det kunde han ikke begribe. En Ulykke maatte der være tilstødt ham, thi saaledes kunde den gamle, ham saa hengivne Tjæner ikke have forladt ham. Ogsaa den Kiste, hvori al hans Eiendom var gjemt, var forsvunden. Næsten bragt til Bettelstaven, thi hans lille Bolig var, om han endog kunde finde en Kjøber, kun af liden Værdi, grundede han paa, hvad han skulde gribe til for at opholde Livet, da det faldt ham ind, at en af hans Faders Venner havde opfordret ham til at følge med sig til Rom, og tillige, at Traian, der havde i Sinde at lade opføre en Deel nye Bygninger, i hvilket Fag han ikke var ganske uerfaren, maaskee vilde give ham Arbeide og Brød. Han begav sig derfor paa Veien til Kjøbmanden, der boede i den anden Ende af Byen, men fandt ham ikke; Skibet var allerede gaaet under Seil om Morgenen tidlig.

Mismodig vendte han tilbage, eftertænkende om de faae Drachmer, som han havde hos sig, og som udgjorde hans hele Formue, vel vilde være nok for den følgende Dag; da hørde han, i det han vandrede igjennem en eensom Gade, Toner opstige af Dybet, lig en høist alvorlig Sang. De trængde frem af en Kjælder under et, efter Udseende, øde Huus, men intet Ord kunde han forstaae; imedens han eftertænkte hvad dette kunde være, saae han to Sikkelser, der uden at bemærke ham, traad ind i Huset; han slog sin Kappe sammen og, skjulende sig i samme, fulgde han efter, uden at overveie, hvad han gjorde. I Gaarden steeg han ned af en Trappe, og traad ind i en rummelig Sal, som kun svar sparsomt oplyst af een eneste Lampe, der hang under Loftet. Ubemærket formedelst det ved Indgangen herskende Tusmørke, lænede han sig op til en Pille, og overskuede det Hele. Det var en talrig Forsamling; paa den ene Side sad Mændene, paa den anden Qvinderne, hine med ubedækket, disse med bedækket Hoved. Med foldede Hænder sad de der, og istemmede Sangen, som han havde hørt paa Gaden, og af hvilken han heller ikke her kunde forstaae et Ord. Men Tonerne gjorde et usædvanligt Indtryk paa hans Hjerte. Som et Lyn foer det ham igjennem Sjælen, da han hørde Ordet Christus, og hans Anelse om hvor han befandt sig, blev nu til Vished. Disse vare altsaa de Christne, om hvilke Rygtet fortalde de uhørteste Ting; Tilfredshed og Sjælefryd malede

sig i alle deres Træk; den frommeste Begeistring tindrede i deres Blik; og jo skarpere han følde Forskjellen mellem sin egen Sjælstilstand og den, der speilede sig i deres Øine, desto tydeligere blev det ham, at ikkun Skumlere kunde kaste nogen Mistanke paa saadanne Mennesker. Nu taug Sangen, og med Forundring saae han en Mand, hvis Viisdom og Kundskaber vare kjendte og agtede i hele Staden, træde frem af Mændenes Række; han var altsaa, som Nogle havde villet vide, virkelig en Christen, og, da han efter Sangen først tog Ordet, som det syntes, en af de Fornemste. Han forkyndte de Øvrige en Tidende, der fremlokkede en forhøiet Glæde paa alle Ansigter; hvori denne Tidende egentlig bestod, hørde Ynglingen ikke, thi et nyt Billede havde indtaget hans hele Sjæl. Helena var det, som han havde seet iblandt Qvinderne, og over hvis englerene Øine han glemde sig selv. Det var de samme bekjendte Træk, men de havde antaget Udtrykket af en høiere Ufkyld og Hjertensreenhed. Hun saae ham ikke; hendes Øine vare hæftede paa den ærværdige Olding, hvis Ord hun saa andægtigt lyttede til. Oversalig ved Nydelsen af at beskue hende, følde han den Nolighed, der laae i hendes Øine, udgyde sig i hans Sjæl, og alle de Sorger, der nylig havde betynget den, vare forsvundne. Han tænkde hverken paa Fortiden eller Fremtiden, men kun følende Øieblikket, traad han, glemmende hvem han var, og hvor han befandt sig, frem bag Pillen, og vendte ikke sit

Øie fra Helena, førend han saae hende og hele Forsamlingen reise sig. Nu skuede han omkring sig, og see, hos Biskoppen stod en Olding af overjordisk Væsen; hans snehvide Lokker hvilede paa hans Kaabe, der fra det sølvgraa Skjæg nedbølgede til Fødderne; en himmelsk Glands laae paa hans Pande, og med sit milde, kjærlighedsfulde Øie beherskede han roligt Forsamlingen. Nu aabnede han Læberne og sagde: "Fred være med Eder, mine Brødre! fra Gud, Faderen, og den Herre Jesus Christus, hans elskede Søn!" "Velkommen i Christo, Johannes!" svarede Menigheden. Saa var det da den nye Læres store Forkynder, der, som hele Lilleasien vidste, efter Domitians Død var vendt tilbage fra Pathmos og overalt udbredte Ordet om Christus, hvis Ven han havde været, anordnede de christelige Menigheders Forfatning og indsatte Lærere; ham, hvis Vidnedsbyrd om Sandheden ingen Forfølgelse havde kundet dæmpe, og som nu ogsaa hjemsøgte de Christne i Smyrna. Et saadant Udtryk af Sjælsadel var endnu ikke forekommet Julian; jo mere han indsugede hans Træk og hans Billede, jo dybere han skuede i hans trofaste, tænkende Øie, desto fastere blev hans Overbeviisning at det, der kom fra et saadant Menneskes Mund, maatte være den troværdigste Sandhed, og alt, hvad der streed derimod, idel Løgn og Bedrageri. Og da nu Apostlen begyndte at fortælle, hvorledes det stod til med Brødrene i Ephesus og de andre Stæder i Lilleasien, og derpaa

formanede dem til at blive hine lig i Troen, og at holde fast paa Herren, indtil deres Ende; paa Herren, ved hvem de havde fundet Veien til Salighed; og da han nu erindrede dem om de hellige Mænd, Stephanus, Petrus og Paulus, der for denne Tro havde tilkjæmpet sig Martyrkronen, og prophetisk tilraabde dem, at ogsaa over dem vilde Forfølgens Tid, og den prøvende Martertime frembryde, og bad dem, for deres Sjæls, og hvad der var det Høieste, for Christi Skyld, da frimodigen at opoffre det jordiske Liv, for at erhverve det Himmelske, og da han nu endelig afmalede dem dette himmelske Liv, saaledes som han, denne herlige, og af Gud begeistrede Mand formaaede det: — da gik det Julian, som det vel undertiden gaaer os, skjønt i ringere Grad, naar vi høre Nogen tale, der er fuld af det Hellige; han saae kun den Talende, følde kun sig, og vidste ikke, om der uden for dem begge og de hellige Tanker, der var opvakt i ham, endnu var noget til i Verden, end sige i Nærheden af sig. Han var traaet ganske frem; Kappen var gledet ham ned af Brystet, og ubevægelig stod han der, en kraftfuld Gestalt, med Begeistringens Ild i det dunkle Øie. Han hørde ikke, at Johannes havde endt; saae ikke, at Flere af de Ældste, visende paa ham, taelde med Apostlen; men han forskrækkedes, som traf ham et Lyn fra Himlen, da Johannes hævede sin Haand, pegede paa ham og sagde disse Ord til Biskoppen: "Denne anbefaler jeg dig alvorligt, og kalder derved

Christus og Menigheden til Vidne." Biskoppen svarede: "Jeg antager ham." Og Johannes gjentog under samme Udraab, sine forrige Ord. Julianus laae endnu ved Apostlens Fødder, da denne allerede havde meddeelt Menigheden Herrens Velsignelse, og hele Gudstjenesten var til Ende.

Johannes var igjen reist til Ephesus, og ærende hans Villie havde Biskoppen, hvis Navn Historien fortier, fra samme Stund taget den ham betroede Johannes til sig i sit Huus, det samme, i hvis Kjælder Menigheden havde sine Sammenkomster. I de lange Foraarsdage, da Forretningerne begyndte meget tidligt, kom de Fromtforenede i Almindelighed kun sammen om Aftenen; blot Dagen efter den jødiske Sabath, til Herrens Opstandelsesfest desuden ogsaa om Morgenen. De fulgde deri ikke ganske de andre Christnes Sædvane, der oftere pleiede at samles tidligt om Morgenen. I denne almindelige Gudstjeneste skulde Ynglingen ikke tage Deel, førend han kjendte de Lærdomme, som der bleve forkyndte; men han kjendte og troede dem tidligere, end man skulde have ventet, og dertil maae vel det have bidraget, at han erkjendte Guds faderlige Haand i hans egen Skjæbnes Styrelse. Om Dagen lod Biskoppen ham læse de Christnes Lære, saaledes som den paa Græsk var bleven optegnet af fromme Mænd, og om Aftenen for og efter Gudstjenesten underviiste han ham mundtligt. Efter nogle Ugers Forløb syntes Julian at fortjene at blive op-

taget i Forsamlingen, og han besøgde den fra nu af saa regelmæssigt, at ingen udvortes Hindring var stærk nok til at afholde ham derfra. Stedet selv havde ogsaa en ubeskrivelig Ynde for ham; her var det, hvor han havde ligget ved den hellige Mands Fødder, her, hvor han efter lang Tids Forløb havde seet Helena igjen, her hvor han, om han end ikke vilde være sig denne Drivefeder bekjendt, daglig saae hende, og af hendes Øine troede at læse, at han ikke var hende ligegyldig. Og virkelig, var han end ikke i tidligere Dage bleven ubemærkt af hende, saa havde dog den Maade, hvorpaa han var bleven hendes Frelser, gjort et saa mægtigt Indtryk paa hende, at hun ønskede at hun selv, og ikke Johannes, igien maatte have frelst ham, og at hun, der ikke var uvidende om, hvorledes han var sindet imod hende, ogsaa paa en vis Maade bildte sig det ind. Saaledes manglede hendes Følelse for ham egentlig intet i at være Kjærlighed, uden det at hun ikke kaldte den saaledes, og den var vel ogsaa en mere hellig, mere reen, end den, man i Almindelighed betegner med dette Navn. Uden at hendes Andagt tabte i Kraft — meget mere blev den endogsaa hævet derved — kunde hendes fromme Øie i lang Tid hvile paa Julian. Men Biskoppen begyndte at savne den gamle Opmærksomhed hos sin Discipel, beroligede sig imidlertid, da jo hans Iver for at besøge Forsamlingen snarere steeg, end tog af. Men da han engang i samme henvendte uformodentlig et Spørgsmaal til

Julian, og med Forundring saae, at han heller ikke ved Gudstjenesten havde sine Tanker samlede, undersøgde han Grunden til denne Forandring, og den blev ham, hvad enten han nu saae med egne, eller med fremmede Øine, til hans dybe Smerte, saa lidet skjult, som den allerede i længere Tid havde været det for de øvrige Lemmer af Menigheden.

En Aften kort efter denne Opdagelse forkyndte Biskoppen, at den følgende Dag skulde Flere, der for kort Tid siden havde sluttet sig til Menigheden, ved Daaben høitideligt indlemmes i samme. De Fleste af dem vare af ham selv og de Ældste ikke saa længe blevne underviiste, som Julian, alligevel var denne ikke iblandt dem, der skulde døbes. Da nu Biskoppen havde endt, traadte Julian frem, kyssede hans Haand og sagde: "Fader! vil I ikke ligeledes ved Daaben gjøre mig dem udvortes lig, som jeg er det i Hjertet?" "Min Søn! svarede Oldingen, vilde Herren for din og min Skyld at du var det!" Og da Ynglingen stadsede med spørgende Øine, vedblev han alvorligere: "og du vilde være det, naar dit Hjerte var saa aabent for det Aandelige, som dine Øine for det Jordiske." Julians Kinder glødede, han kastede et ængstligt Blik paa Helena, hvis Øine var heftede til Jorden. "Fader, sagde han da blyg og sagte, jeg forstaaer Eder ikke!" Du har forstaaet mig, svarede den Gamle med en stræng Øine, og for at du kan have Tid til at overlægge, hvad du har forstaaet, saa afhold dig,

fra dette Øieblik af, fra Forsamlingen, indtil jeg har funden dig værdig til igjen at betræde den." Julian vendte sig om, og forlod Hallen med nedslagne Øine; kun ved Døren saae han sig endnu engang om efter den Elskede.

Julian var af hæftig Sindsbeskaffenhed, fuld af mange, mægtige Lidenskaber. Biskoppens velfortjente Formaninger vakde ham ikke til ydmyg Fortrydelse. Offentlig for Menigheden havde han bebreidet ham en Svaghed, dette fornærmede hans Stolthed; paa Helenas Kinder havde han fremlokket Skamfuldheds Rødme, dette krænkede og forhøiede hans Kjærlighed. Derfor bidrog denne Tugtelse af den ellers saa vise Mand kun til at opfylde hans Lærling med Kulde. Glad over at Biskoppen ikke taelde mere om denne Sag, erindrede Julian den heller ikke siden med et eneste Ord.

Mere end Biskoppens strænge Irretesættelse smertede det Ynglingen, at nu allerede Uger vare hensvundne, uden at han havde seet Helena. En Morgen, da just denne Tanke foruroligede ham, hørde han i Sideværelset Priscus's Stemme: nu var Helena alene hiemme; skulde han vove at gaae til hende? Førend han kunde overveie denne Tanke, var han allerede paa Gaden, og fulgde nu blindt den første Drift. Huset var aabent, en Slave treen ham imøde, han spurgde om Herren, derpaa om Datteren, som om han bragde en vigtig Efterretning fra Biskoppen. Man viisde ham til et Værelse, han traad ind, og

Helene stod for ham. Nu først lod hendes Blik ham føle hvad han havde gjort. Han vilde tale, han manglede Mod. "I hvis Ærinde kommer I?" spurgde Helene, og lagde til, da han modløs svarede: "I mit eget." "I tager Feil, Herre, Eders eget Ærinde kan ikke føre Eder til dette Sted." O Helene! svarede han, og sank uvilkaarligt paa Knæe, jeg taler første Gang med Dig efter lange, lange Aar, siden den Dag, da jeg beruset af min Kjærlighed, tilstod dig den, og du paalagde mig en evig Taushed; jeg bryder denne, thi Døden har hævet den Hindring, der adskilde os; vil Du være ligesaa grusom som Biskoppen? vil ogsaa Du kalde min oprigtige Kjærlighed en Synd?" "Staae op, gjenmælede Pigen, sligt sømmer sig ikke, mindst paa denne Dag, der gaaer foran den hellige Aands Fest, foran den Nat, da I selv skal indvies til Herren. Staae op!" "Indvies til Herren! spurgde han bævende, Du taler om min Daab?" og vedblev, da han fornam at den var fastsat til samme Aften; "Dette træffer mig uforberedt; jeg skal døbes? jeg, hvem man ikke har sagt et Ord derom? Ja, Helena! nu maa Du, nu kan Du høre mig: Var Johannes her, og vilde han optage mig i Kirken, da vilde denne Tidende stemme mig til høi Glæde. Men Biskoppen — troe ikke, det er Utaknemmelighed; jeg agter, jeg ærer ham, men have Tillid til ham, kan jeg ikke. Ogsaa er det synd igt, at modtage Sacramentet, naar man er falsk underviist, eller ikke overtydet,

og en af Delene er Tilfældet med mig. Ikke alene har jeg sluttet af hans Handlinger, at han holder min Kjærlighed for Synd — nei, af hans Ord veed jeg, at han gjør det til en Hovedbetingelse for Troen, som jeg aldrig kan troe: syndige, siger han, ere alle Mennesker, ikke alene ved deres onde Handlinger, men af Naturen; Synden er en medfødt Arvedeel fra Fædrene; barnlig Uskyld, siger han, gives der ikke, ikke en reen Sjæls selvbevarede Uskyld. Denne Tanke dræber al Sjælens Kraft; den maae være en Synders fade Trøst, min kan den ikke være!" "Og saa er Du da ingen Synder i dine egne Øine?" sagde Helena, i det hun traad hen til Ynglingen; "Jo, en Synder er Du, tilraaber jeg Dig, ogsaa jeg er en Synder, og Alle ere syndige, saa mange som skue denne Soels Lys. Ja, vee den, der siger, vi ere Syndere tilhobe, for at dække sin egen Skyld med den almindelige Skylds Kaabe; men salig den, der raaber, vi ere alle Syndere, men jeg den syndigste af Alle, og intet er min Trøst i Himlen og paa Jorden, uden han, min Herre og Gud, der nu ogsaa for mig er død og opstanden. Er der dog imellem Dig og dine Brødre ikke en saadan Forskjel, at Verdens Orden for Dig kunde blive i uforstyrret Fortgang, medens for hine al Verdens Herre maatte afbryde denne Orden, og forlade sin Himmel, for ved sin smertefulde Død og Opstandelse at gjøre sig dem lig. Herre i Himlen! den, som mener at kunne undvære Din Naade, og vil see

Din Retfærdighed i Himene, maa betænke, ikke hvormange urene Tanker han har fattet om Dagen, men hvormange rene! O Julianus! har Du endnu aldrig lagt for Gud i Bøn? Har endnu aldrig Følelsen af den barnlige Kjærlighed til den himmelske Fader hævet dig saaledes over det Jordiske, at Du for et Øieblik allerede var død for dette Jordiske, og følde en Forsmag paa den evige Salighed? Er Du da ikke atter til Din dybe Smerte sjunken fra denne Salighed, hvortil Du kun med Selvovervindelse havde opsvinget Dig, tilbage i de jordiske Tankers Hvirvel, og har Du da ikke følt mere levende, end nogensinde før, at naar hint Øieblikks Stemning var Dit Livs, da var ingen Synd i Dig; og at hiint Øieblik kun var skyldfrit, men derimod Dit hele Liv, om endog tilsyneladende uden Skyld, dog syndigt, fordi det hang fast ved jordiske Tanker. Uimodsigeligt klart maatte det da være Dig, at dette er en Følge af den medfødte Natur, hoit maatte det da tilraabe Dig: Menneske syndig er Du, thi Du er bleven født; Dit Hjerte var modtageligt for jordiske Indtryk, dette er Synden, og ikke Din Villies Synd, men Din Naturs: og naar Du nu følde, at Du deelde denne af Naturen medfødte Synd med alle Mennesker, er da Nødvendigheden af Frelserens Komme ikke forekommet Dig saa klar, at den næsten ophørde, at synes Dig et Under? Men tilstod Du Dig selv med blødende Hjerte, at Du til den medfødte Natur ogsaa har føiet den frie Villies Synd; har Du da ikke endnu engang vendt Dig med in-

derlig Tillid til Herren, og er Du da ikke opstaaet med den Trøst, at han ogsaa er bleven Din Forløser? — O, havde Du gjort dette, kraftdrabende vilde da hin Tanke aldrig være forekommet Dig! Nei, den Afstand, Du saa levende havde følt imellem Dit syndige Liv og hint syndfrie Øieblik vilde have vakt al Kraft i dig til at gjøre hint dette ligt, og løse Sjælen af dens jordiske Lænker." Hun taug, fordi hun af Julians nedsænkte Blik, saae at han ikke havde forstaaet hende. Aa! han kunde heller ikke forstaae hende, thi han var jo ikke ved Bønnen hævet saa høit, som Helena forudsatte det. Efter en Pause betragtede han hende usikkert og frygtsomt: "Og min Kjærlighed til Dig — er den som noget jordisk ogsaa syndig?" — "Ja! svarede hun dybtsukkende, naar Du virkelig føler, at den er noget jordisk: — ja, da er ogsaa den syndig! O Gud! jeg haabede, at det ikke var saa. Elsker Du mig kun for dets Skyld, der døer med mig, selv om det er en Deel af min Sjæl — da er Din Kjærlighed syndig, fordi den er rettet paa det Jordiske; men elsker Du mig for det, der overvinder Død og Grav og hin store Forvandling, da vil Din skyldfrie Kjærlighed, som Sjælen selv, overvinde Død og Grav, og i Himlen finde sin Fuldendelse og Forherligelse, som Sjælens ædleste Kraft. O at Du kunde sige Dig, at Din Kjærlighed er en Kraft, ingen Slaphed i Dit Gemyt! at Du kunde sige, at Din Kjærlighed til mig kun er en forhøiet Grad af den christelige Kjærlighed til alle Mennesker!

da, da var den Sjælens uskyldigste Følelse! O Julian! da blev ogsaa Din Kjærlighed et Sted i Dine Bønner — dog, jeg hører min Faders Stemme; hurtigt bort, at han ikke skal finde Dig her." Han var ganske hensjunken i sig selv; hun havde Mod nok til at bevæge ham til at gaae bort; endelig styrtede han ud af Værelset, uden at sige Farvel; i Gadedøren traf han den gamle Priscus, stødte hans Haand tilbage og ilede bort.

Dagens sidste Time nærmede sig sin Ende, og stille ventede Menigheden Begyndelsen af den hellige Pindsefest. Ogsaa Julian var tilstede, men om hans Daab havde hans Pleiefader ikke talt, da han forkyndte ham Gjenoptagelse i Forsamlingen; og da, efter hin Tids Sædvane, den Vorne kun efter alvorlig Forberedelse, Faste og Bøn kunde stedes til Daaben, troede han, at Helena havde taget Feil; og efter den Samtale, han om Morgenen havde havt med hende, ønskede han det ogsaa. Dog da nu, paa et Tegn af Biskoppen, Menigheden hilsede med andægtig Sang Begyndelsen af den hellige Fest, da en høiere Glæde lysde paa alle Ansigter, og da han igjen saae Helena, der hæftede paa ham sine Øine fulde af Uskyld; da var det ham, som gik hin Fromheds Aand, der besjælede Menigheden, over paa ham, som indsugede han den af den Elskedes Blikke. Da Sangen var til Ende, takkede Biskoppen i en inderlig Bøn, der kom fra hans Hjertes Dybde, den himmelske Fader, fordi han i det henfarne Aar havde skjæn-

ket sin Menighed sin hellige Aand, og nedbad den samme Naade for det nylig Begyndte. Jo længere Julian betragtede Oldingen, desto inderligere følde han sit Hjerte bevæget; den gamle Tillid vendte tilbage; det var ham som om den Frommes Bøn allerede var hørt og Herrens Aand, som han nedbad over sin Menighed, allerede kom over ham, der saa høilig trængde dertil; og derfor holdt han ei heller de Taarer tilbage, der uvilkaarligt, ja imod hans Natur, fremtrængde sig af hans Øine. Vilde nu, tænkde han, Biskoppen ved Daaben indlemme mig i Menigheden, viide jeg formedelst min Stemning ikke være aldeles uværdig dertil; og see, medens han endnu overveiede dette, tiltalede Biskoppen ham: "Julianus! Du har bestaaet Prøven og taalmodigt taalt den Straf, Dig blev paalagt, derfor vil jeg ved Daaben indlemme Dig i Menigheden!" og efterat han med Korsets Tegn havde indviet Vandet i Døbebækkenet — thi den oprindelige Skik ved Daaben var, formedelst Menighedens Antal, ikke længer brugelig — vendte han sig til Forsamlingen: "Denne Yngling, som Apostlen for Eders Øine har betroet mig, vil jeg nu optage i Kirkens Skjød, og for at I ikke skulle tvivle om hans Tro, vil jeg selv borge for ham som Fadder. Er der Nogen iblandt Eder, der vil hindre det?" Allerede havde han, uden at vente paa Svar paa dette sædvanlige Spørgsmaal, ladet Ynglingen knæle; allerede havde han vædet Haanden med det indviede

Vand, da den gnmle Priscus reisde sig, og sagde: "Hold inde! vil Du optage en forhærdet Synder i de Frommes Tal?" Forskrækket foer Julian op; en bange Anelse foer igjennem hans Sjæl, da han kastede et Blik paa Oldingen, i hvis blege Ansigt de kjæmpende Muskler forgjæves strøbde at trænge Taarerne tilbage, der af hans udslukkede Øine nedstyrtede i hans hvide Skjæg. Nu havde den Gamle overvundet sig selv og vedblev med fastere Stemme: "Ja, mine Brødre! ikke alene maae jeg hindre at et Medlem bliver antaget; et Andet, allerede længe med Eder forbundent Medlem maae jeg, jeg selv, lade udstøde af Menigheden! Men jeg maae! Gud hjælpe mig, Amen! — Denne Yngling har saa lidet agtet paa sin Lærers Formaninger, at han i Morges hemmelig, i min Fraværelse, er kommet til min Datter — ja, — ak, ja til Dig, Helena! — o Du knuser mit Hjerte! — nu er det for sildigt at rødme! — men hun — min trofaste Slave har aabenbaret mig det — i Stedet for at vise ham fra sig, har hun ikke alene modtaget Forsikkringer om en jordisk Kiærlighed, men endogsaa besvaret dem!" Julian følde intet uden den Skam, der traf den Elskede, paa hvilken han bestandigt hæftede sine Blikke. "Saa beder jeg da, Biskop, vedblev den Gamle, lad begge bøde for den Forargelse, de har givet Brødrene — jeg er ikke uretfærdig mod Forføreren, da jeg ikke skaaner mit eget Barn. Lad ham skye dette Sted, som han vanhelliger indtil en frommere Tænkemaade er kommet i Stedet

for den Fordiske. Og, Helena! Dig kan jeg selv befale, forlad strax Forsamlingen!" Den stakkels Pige stod op bleeg og sittrende, og gik ved sin Slavindes Haand igjennem Mængden, der gjorde Plads for hende; da hun gik forbi hendes Fader, vakkede hun, bøiede sig og greb hans Haand for at kysse den; men han drog den fortørnet tilbage; Da styrtede Taarerne af hendes Øine, og halv gaaende, halv baaren forlod hun Værelset. Julian kastede et Blik, hvoraf Forbittrelsen flammede, paa Forsamlingen, og styrtede efter et Øieblik Tvivl, efter den Elskede. "Hvorhen, Julianus? raabde Biskoppen. — Han standsede. — "Hvorhen vil Du, halsstarrige Yngling?" "Til hende, den Rene, den Hellige, som I har bedækket med Skjændsel!" "Bliv, Yngling!" svarede hin, ikke egenmægtigt skal Du forlade dette Sted; men paa min Befaling, og efter et Aars Forløb vende Du tilbage igjen. Men, vedblev han, under samme Tag med Dig kan jeg ikke boe; drag derhen, hvorfra Du kom, og angrer Du til næste Pindsefest Din Forseelse, da skal Du i disse Christne gjenfinde Dine Brødre og i mig en Fader. — Trin nærmere, Julian, ikke uden Hjælp bortsender Menigheden Dig; modtag her af vor Skatkammer en Sum, der vil være tilstrækkelig til Din Underholdning indtil Aarets Ende." Men fuld af flammende Vrede udbrød Julian: "Ha, sandelig let er det mig at flye et Sted, hvorfra man udstøder Uskyldigheden! let er det mig at skye Omgangen med en Forstander, der ikke formaaede

at hindre en saadan Bekjæmmelse. Mener Du Gamle! raabde han med en Stemme, over hvilken han ingen Magt havde meer, mener Du, at jeg er afhængig af Dig, at jeg ikke er mig selv nok! at jeg skulde lade mig og andre Uskyldige mishandle og tilsidst endogsaa takke Din Høimodighed, der anseer mig for forloren uden Eders Understøttelse. Tag min Forbandelse istedet for slavisk Taksigelse! Raabde han og kastede Pengene for den ærværdige Oldings Fødder. De Omkringstaaende vilde gribe ham, men Biskoppen bød dem at slippe ham og ikke mere opirre den Ulykkelige. "Vee Julianus; vedblev han, vee, at du fremtvinger dette haarde Ord over mine Læber: "Jeg forstøder Dig for evig af Menigheden; fra dette Øieblik af for evig!" Oldingen taug, Julian var allerede ude af Kirken.

Den Tanke, at være behandlet, som en Forbryder, uden at være sig nogen Brøde bevidst, og den endnu mere smertefulde, at have bragt Skjændsel og Foragt over sin uskyldige Elskede, forvirrede Ynglingens Sandser. "Hævne vil jeg mig paa de skinhellige Hyklere!" raabde han og uden at agte paa de Mennesker, han mødte paa Gaden, styrtede han bort, i Haab om at finde Helena, for med hende at flygte bort fra de Grusomme, der havde forstødt hende. Høit raabde han paa den Elskedes Navn, og først, efterat nogle romerske Soldater havde advaret ham om ikke at forstyrre Stadens Ro, blev han vaer, at han befandt sig langt fra Helenas Bolig. Tæt foran ham var Sta-

dens nordlige Port — Ud af denne forhadte Bye! raabde han, og styrtede ud i den frie Mark. Med hurtige Skridt, som om han kunde undflye sin Elendighed, ilede han ind imellem de nærliggende Høie og sank afmægtig til Jorden.

"Staae op!" raabde en raae Stemme. Forundret saae han i Veiret; fire Mennesker omgav ham, og den Ene fordrede hans Penge. Rask sprang han op, kastede Røveren til Jorden, og med drøie Slag holdt han sig de Andre fra Livet. Dog snart lod han Armen synke, da han kastede et Blik paa den af Maanen oplyste Stad, og erklærede Stimændene med et roligt Blik, at han var bered til at følge dem. Uden Mishandlinger blev han ført dybere ind imellem Bjærgene. Foran dem laae et betydeligt Fjæld, til hvis Fod han ofte var kommet, men som han aldrig havde besteget; dette blev omgaaet, og ad en Bjærgsti igjennem næsten uigjennemtrængelige Buske, naaede de en af Sumpe og Krat omgivet Straahytte. Røverne førde ham ind; midt i Hytten sad en Mand med Hovedet lænet til et Bord. Langsomt hævede han sig og stirrede paa de Indtrædende. "Høvidsmand! sagde en af dem, der bragde Julian, i Morgen, før Solen staaer op, maae vi være til Hest; rigtbeladte Vogne kjøre ved Daggryet til Smyrna; men tag os alle med, thi de skal have en stærk romersk Bedækning. Denne her, lagde han til, have vi grebet paa Tilbageveien." Julian var saa forbauset, at han ikke lagde Mærke til Svaret. Anføreren for

denne allerede i lang Tid berygtede Bande var ingen anden end hans egen Fetter Chrysippus. Denne havde ogsaa gjenkjendt ham og syndes særdeles forvirret, dog fattede han sig snart og bød ham velkommen i sit Rige, som han udtrykte sig.

Julian svarede kort paa hans Hilsen, thi den første Forbauselse var igjen fortrængt af hans egen Sindstilstand; og saa fandt han da ogsaa, da Chrysippus fremstammede nogle Undskyldninger eller Grunde for den Levemaade, han havde valgt, denne meget naturlig. I det Mindste viiste han intet Spor af Forundring, modsagde heller ikke den Berømmelse, som Chrysippus lagde paa Handværket. Men da denne opfordrede ham til at lade sig optage i Banden, ja endogsaa tilbød at dele sine Rettigheder med ham, afslog han det reent ud, dog modtog han hans Tilbud om at blive i Hulen, saalænge det behagede ham.

Saaledes havde han i en Tid af nogle faa Timer ombyttet en christelig Biskops Bolig med en Røverhule; søvnløs laae han paa noget Straae i en Krog af samme, medens alle omkring ham havde overgivet sig til en kortvarig Hvile. Tusinde Tanker fløi i pinlig Forvirring igjennem hans Hoved, uden at og kun een eneste havde saa meget trøsteligt for hans arme Hjerte, at han ønskede at holde den fast; tilsidst faldt Søvnen paa hans trætte Øine og befriede ham fra denne Pine. Dagen kastede et svagt Lys ned i Hytten, da Julian vaag-

nede; med ham vaagnede hans Sorger. Nu først faldt det ham ind at deres Gemytsbeskaffenhed, i hvis Selskab han var, maatte have megen Lighed med hans; den samme Fortvivlelse, samme Lede til Livet; intet gaves der meer, der syndes ham for voveligt. Hvad, om han bragde dem til under sin Anførsel at bortrøve Helena? Han sprang op, omkring ham var Alting øde, og Chrysippus allerede afsted til sit tidlige Dagværk. Han gik ud af Hytten og hvor opfyldtes hans Sjæl af Forundring og Glæde, da han tæt uden for Døren saae et kjærligtsindet Væsen, den gamle Demas? "Demas! raabde han til ham, du her? Oldingen treen nærmere, stirrede paa ham og sank til hans Fødder; han vilde løfte ham op, men den Gamle holdt hans Haand fast og bedækkede den med Glædestaarer: "O, at jeg dog seer Eder igjen, raabde han, dette giver mig for dette jammerfulde Liv endnu en frydefuld Død!" Julian løftede ham op, lod ham sidde hos sig, og forlangde at vide, hvorledes han havde forladt ham og fundet dette Selskab. Da hørde han med Forbauselse, at det var Chrysippus, der havde stjaalet hans Formue og at han derpaa, for at sikkre sig for at blive opdaget, havde med skrækkelige Trusler tvunget den svage Demas til at gaae med. Derpaa var Chrysippus uden for Porten bleven modtaget med Jubel af en Deel af disse Røvere og ført til denne Hule, for at være deres Anfører og Høvids-

mand. "Og hvorfor er du da blevet hos disse ulykkelige Mennesker?" raabde Julian, da den Gamle havde endt sin Fortælling. "Fordi jeg bliver bevogtet og i Røvernes Fraværelse maa bevogte Hulen;" svarede Demas. Nede ved Foden af Bjærget, hvor Veien dreier om, bliver bestandig en af dem tilbage, saa at det er mig umueligt at undslippe; og i Dag især tør hverken jeg eller I vove det, da Posten udentvivl for Eders Skyld er blevet forstærket. Men, o Julian, min høie, ædle, forstandige Herre, hvorledes er nu I, just I kommet til dette syndige Sted? Julianus taug. Tanken om hans Fetters Nederdrægtighed havde afskrækket ham fra ethvert Samqvem med ham, og tilintetgjort den Plan han nylig havde fattet; og nu var hans hele Opmærksomhed henvendt paa at finde et Middel til at slippe bort af Røvernes Hænder. Medens han saaledes i Taushed stirrede hen for sig, saae han paa hin Side Moradset nogle af Chrysippus' Ryttere komme i iilsom Trav. Snart var den Første ved Hulen og han erfarede nu, medens de Andre lidt efter lidt samlede sig, at deres Foretagende var strandet, og at Bedækningen vel var slaaet tilbage, men at Byttet var undsluppet og mange af Deres, hvoriblandt Chrysippus selv, vare blevne. "Og hvad der er det Slemmeste, vedblev Karlen, er at vi intet Øieblik ere sikkre. Det var ikke alene de rigeste Kjøbmænds Vogne, der vil bringe hele

Smyrna i Oprør, men selv paa Romerne have vi forgrebet os og følgelig faae vi ogsaa Proconsulen paa Halsen. En Lykke er det, at just i Dag alle Tropperne ere borte fra Smyrna, og vi i det Mindste ere sikkre til i Morgen. Til dig har Chrysippus viist os, da han døde, dit mandige Blik lover os Hjælp, vær du nu vor Fører og Beskytter, og med Glæde ville vi følge dig i Døden." "I Døden!" istemmede de Andre. Saa frembød sig nu af sig selv det Middel, som han før havde villet søge. "Godt! sagde han, uden at agte paa den gamle Demas, der faldt ham i Talen, godt! dersom I lover mig Troskab, vil jeg modtage Eders Tilbud." Et Haandslag bekræftede Forbundet. Julian stod alene hos den Gamle, Røverne oppassede Hestene. "Du kan, sagde han til Demas, der stod taus og sittrende for ham, du kan gaae tilbage til Smyrna, tag af Byttet saa mange rede Penge, som du behøver for de Dage, du endnu har tilbage; nu, hvi nøler du?" Taarer styrtede af den gamle Slaves Øine. "Nu, vær rolig, sagde han derpaa med sagtere Stemme, ikke længe, haaber jeg, skal dette Forbund bestaae; bliv her til Aften, da maae du gaae til Smyrna; dog forlanger jeg for din Frihed den sidste Tieneste — Du kjender Priscus' Huus; han selv er ude efter den niende Time om Aftenen; gaae da ind og svar dem, der ville opholde dig, at du bringe Biskoppens Ærende til Helena, men

hende selv sige du, at hvis hun vil forlade den utaknemmelige Stad og endnu tænker paa Julian, maae hun vente ham ved Midnatstimen."

Dagen henrandt for den haabende Julian med pinlig Langsomhed; endelig brød Natten frem. Demas var allerede borte; to af Røverne bleve udvalgte til at ledsage Høvidsmanden paa hans Eventyr, de Øvrige fik Ordre hvorledes de skulde forholde sig. Pludseligt hørtes ganske i Nærheden Trampen af Heste; alt kom i Bevægelse, og en ærefrygtsfuld Forbauselse greb alle Røverne, da ledsaget af den gamle Demas en engleskjøn Jomfrue traad ind i Hytten. "Helena! raabde Julian, i det han sprang op af Sædet, og Skinnet af den lige for ham staaende Fakkel havde ikke skuffet ham. "Ja, Julian! Helena, der er kommet for at redde dig med Herrens Hjælp!" Da nu paa et Vink af Føreren alle Røverne forlode Hytten, fortalde hun ham, at, da den gamle Demas havde berettet hende sin Herres Beslutning, en indre Stemme havde opmuntret hende til at overvinde enhver Frygt og, begunstiget af den dunkle Nat, paa hendes fraværende Faders Heste at komme for at redde ham. Herpaa foreholdt hun ham, med den Ild, som et ægte christeligt Sind og hendes varme Kjærlighed indgav hende, det fordærvelige i hans Stilling: At Enkers og Faderløses Blod vilde komme over ham; at hans Hænder endnu va-

re ubesmittede af uskyldigt Blod; at Himlen endnu stod aaben for ham, men at den næste Time kunde omdanne ham til en Morder! — Benyt Øieblikket, min Julian, sagde hun og Taarer sittrede i hendes Blik, flyv til Ephesus, der har jeg Venner og Bekjendtere, der ville modtage dig med Glæde" — overvældet af Smerte holdt hun inde — hans Blik havde fornærmet og forvirret hende; men da hun havde fattet sig, blev hun ved: "Nu, Ulykkalige! naar du vil spotte Himmelen, naar du, ikke agtende det for nok, at vi ere adskilte i dette Liv, trodsig og frivillig opgiver Haabet om vor Forening i hint Salige, naar du saaledes forvandler dine Forsikkringer om din Kjærlighed til Løgn, at du ikke kan skjule din Glæde over vor evige, af dig forvoldte evige Skilsmisse, saa lad dig dog bevæge derved, at din jordiske Sikkerhed staaer i Fare. I Romernes Fraværelse har en Deel Frivillige kastet sig paa deres Heste, for at sætte Grændser for Eders Uvæsen. Ingen af Eders Bande skal beholde Livet. De ere allerede paa Veien; vel veed de endnu ikke dit Opholdssted, men — o jeg besværger dig ved Alt, hvad der er dig kjært — men, Ulykkelige! Intet er dig jo kjært — flye, flye til Ephesus! See, denne Kappe, der ganske ligner dine Forfølgeres, vil sikkre din Flugt — dette Sværd vil beskytte dig. Afsted, afsted til Ephesus!" — "Hvad? jeg bort herfra, raabde Julian, bort, saalænge du er her? — for dette jordi-

ske Liv ere vi adskilte, siger du; hvem skal adskille os? ikke Staden Smyrna? ikke Proconsulens Legioner?" "Gud i Himlen! hvilket Blik!" raabde hun og vendte sig imod Døren. "Du vil bort, Helena?" og derved omfavnede han hende med lynende Blik; "heller dræbe dig, end slippe dig af mine Arme!" Skrækken gjorde hende et Øieblik tvivlraadig, derpaa samlede hun alle sine Kræfter, sled sig løs, rev Fakkelen op af Jorden, kastede den i Straaet og forsvandt.

Den knistrende Flamme og Larmen af Røverne, der forgjæves strøbde at slukke Ilden, vakde Ynglingen af sin Bedøvelse. "Er du rasende?" raabde han og da han saae at hun ikke mere var i Hytten, vilde han styrte ud. Men hans Staldbrødre greb ham i Armen og betydede ham, at han først maatte hjælpe at slukke Ilden, for at Flammen ikke skulde røbe dem for deres Forfølgere. Men paa at slukke var der formedelst Mangel paa Vand ikke at tænke, og Luen var bleven for mægtig til at den paa andre Maader kunde dæmpes. Alt løb forvirret iblandt hinanden; Enhver befalede, Ingen adlød, og saaledes skeede det, at, da de saae at der ikke var at tænke paa at tæmme det vilde Element, der neppe endnu var Tid til at faae Hestene ubeskadte i det Frie. Flammen steeg nu høit op over Taget og oplyste med sit Skin den natlige Egn. Bort maatte man, saasnart som mueligt, fra

dette sig selv forraadende Sted. Men, førend man endnu havde besluttet hvorhen, tonede Larmen af de fjendtlige Ryttere fra Sletten. Nu gjaldt et rasende Forsvar! Alle svang sig paa Hestene, og Julian sprængde ned af Bjærget og raabde: "Efter mig!" Seiren er en Ven af den dristige Angriber. Med Kastespydet og Tømmen i den Venstre, med det korte Sværd i den høire Haand, styrtede han ind imellem Fienderne, der rede frem og tilbage, raadvilde om de skulde vove Overgangen over Sumpen. Modigt satte han over Moradset, hans Staldbrødre efter ham, og kastede sig med et Raseri, som kun Fortvivlelsen kan vække, over Fienden, der deels ikke havde ventet et saadant Anfald, deels vare uvante til Kamp. Skjøndt overlegne i Antal, toge de Flugten efter en kort Modstand. En opirret Løve lig, styrtede Julian efter dem, og da han ikke længer kunde bruge sit korte Sværd, greeb han Kastespydet og svang det i Nakken paa den bagerste Rytter. "Julian!" raabde Mennesket, og sank fra Hesten. Gode Gud! det var Hendes Stemme! Han sprang af Hesten, neppe sine Sandser mægtig, uden at agte paa Ven eller Fiende, der ilede bort, Forfølgende og Forfulgte. "Helene!" raabde han. Blødende laae hun paa Jorden. Hendes Navn døde paa hans Læber; han knælede ned ved hendes Side og løftede hendes tunge Hoved i Veiret. "For Guds Skyld! jeg har saaret dig!" "Ja,

kjære Ven! til Døden!" svarede Helene med mat Stemme. "Tal', Helene! hvorledes er det mueligt?" "Jeg traf, svarede hun, paa Borgerne; de bringe ham maaskee Døden, som jeg forgjæves har advaret ham for, tænkde jeg: jeg sluttede mig ubekjendt til dem — for, med Guds Hjælp, at beskytte dig i Faren: da — Døden er hurtig; Du veed det Øvrige selv, Gud har styret det anderledes. "O Helene! før Dine Læber lukke sig, lad dem sige, at Du har tilgivet mig!" "Tilgive Dig vil Gud, men jeg takker Dig, sagde hun langsomt, fordi Du har afklædt mig dette jordiske Liv med dets Sorger og Smerte, og aabnet mig Døren til Fredens evige Boliger! O, vend Dig til Gud, Julian! Du vil finde ham; hils min Fader, bed ham tilgive sin arme, arme Datter! Fader i Himlen annam min Aand!" Hun sank tilbage i hans Arme — Verden laae bag hende.

Ubevægelig blev Julian paa Knæ ved Siden af Liget, ingen Taare nedrandt af hans stirrende Øine; han var tilintetgjort. Pludselig sprængde en af hans Ryttere forbi ham: "Fly, Høvidsmand! fly! raabde han, Fienden er forstærket, og forfølger os, strax er han her!" Og virkelig! da de ikke mere saae den rasende Julian iblandt deres Fiender, havde de fattet Mod og kastet Flugten tilbage paa deres Forfølgere. Først da Julian nær ved hørde Tummelen af de Seirende og

Forfulgte, sprang han op. Nu gjældte det om at forsvare det Kjæreste, der var bleven ham tilbage i dette Liv, den Elskedes Legeme. Han stillede sig foran det, opmuntrede Sine til at holde Stand og modstod det første Anfald. Hvo, som nærmede sig den Fortvivlede, faldt under hans Slag; i hans venstre Skulder foer en Piil, han vaklede ikke; de fjendtlige Heste steilede og truede at nedtræde ham, han faldt dem i Tøilen og stod; da blev han afvæbnet med et Stik i den høire Arm, han veeg nogle Skridt tilbage, da samlede han sine Kræfter: "Helene! skreeg han, og med den venstre Haand rev han en fjendtlig Rytter af Hesten; allerede var han i Færd med at svinge sig op', da et Slag af et afbrudt Landseskaft strakte ham bedøvet til Jorden; Hestene gik bort over ham.

Da han kom til sig selv igjen, var han allene med en af sine Staldbrødre. "Vær kun rolig, sagde Denne, Fienden er forjaget og forfølges af vore Kammerater." "Og hvor er hun, sagde Julian, og saae hen til det Sted, hvor Helena havde ligget, men, ak! det var tumt. "Har Du en Hest?" raabde han hastigt; "Ja" var Svaret. "Nu, saa lad os efter dem!" Med Møie svang han sig paa Hesten, men neppe vare de i Skoven, førend de stødte paa deres tilbagevendende Staldbrødre, der med Jubel forkyndte dem, at de havde jaget Fienden lige ind i Staden. Holdende sig fast ved Hestens Manke,

lod han sig bære tilbage til Hulen og glemde over sin Sjæls Jammer Smerten af det hæftigt blødende Saar.

Efter en urolig Søvn, vaagnede han ved Daggryet op til bittrere Følelser af sin Elendighed. Til det allerede om Aftenen forbundne Saar følde han, formedelst sin stærke Natur, kun lidet; hans Ansigt var blegt, Øinene hule og Munden lukket. Ubekymret om det, det foregik omkring ham, sad han udenfor Hulen paa en omfalden Træstamme og stirrede paa den i Taage indhyllede Stad. Undertiden sukkede han dybt, men hans Øie blev tørt. Hvo der kunde have skuet ind i hans Barm, vilde have gyset tilbage over den qvalfulde Tumhed i een paa Alt, hvad den tilforn havde haabet, fortvivlende Sjæl. Henimod Aften meldte en af Røverne, der hemmelig havde sneget sig ind i Staden, at to Kohorter af de tilbagekomne Soldater vilde om Natten omgaae dem og søge at fange dem. Alle raadede til Flugt. "Feige Skrællinger flye;" raabde Julian, og den udslukkede Ild i hans Øie opblussede igjen. "Forekomme dem ville vi, og i Staden selv bringe dem en Fakkelhilsen; det forræderiske Pak ville vi afsvie Husene over deres Hoveder, røve og myrde ville vi og slaa os igjennem som Mænd eller døe i Følelsen af vor Hævn. Ingen Modsigelse — i Aften Klokken ti drage vi ind ad de forskjellige Porte; sørger imidlertid for Fakler og Mod!" Til Sikkerhed

imod Overfald udstillede han nu Poster i Omegnen, medens han selv steeg ned af Bjærget til det Sted, hvor han sidste Gang havde hørt Helenas Stemme.

Her følelde han ganske sine Synders Maal; her, at intet kunde forsone ham med Himlen, som han før havde troet paa, og nu havde tabt for evig; her, at han, den i Bund og Grund Fordærvede, ingen Synd mere turde skye! — Saaledes som Ordene Haab og Lykke, saa vare ogsaa Ordene Frygt og Rædsel fra nu af døde for ham, den uden Redning Fortabte.

Stilhed rugede over Staden, hvor ingen anede den Forstyrrelse, der var tiltænkt den. For at helligholde den sidste Dag i Pindsen var Herrens Menighed forsamlet og Apostlen Johannes midt iblandt de Fromme. For at ordne deres Anliggender var han kommen efter deres Anmodning. Disse vare bekymrede og efterat han havde gjort Menigheden Regnskab derfor, sagde han til den Gamle: "Nu, min kiære Biskop! giv os igjen den Skat, som jeg og Christus for Menighedens Hine have betroet Dig!" Hin, i den Tanke, at Talen var om betroede Penge, saae forbauset paa Johannes; men denne vedblev: "Ynglingen, en Broders Sjæl fordrer jeg igjen tilbage!" Da sukkede den Gamle dybt og sagde under hede Taarer: "Han er død!" "Og hvilken Død er han død?" spurgde Johannes: "For Gud er han død, vedblev Biskoppen, thi han

er bleven ugudelig og forhærdet, kort, han er en Stratenrøver! Nu har han i Stedet for Kirken valgt sig et Bjærg til Opholdsted; omkring sig har han en græsselig Bande, der er ham selv lig i Synd og Forstokkelse." Da Apostlen hørde dette, sønderrev han sin Kjortel og slog sig klagende for sit ærværdige Hoved: "En herlig Vægter har jeg betroet en Broders Sjæl! Hurtigt — skaffer mig en Hest, og en af Eder vise mig Veien!" Saa reed han, ledsaget af den gamle Demas, der havde bragt Helenas Liig og den sørgelige Beretning om Julian til Priscus' Huus, bort fra Menigheden. Allerede vare de nær ved Bjærget, da faldt de i Hænderne paa en af Julians Forposter. "Bring mig til Eders Anfører!" bød Johannes. Det skeede. Paa det samme Sted, hvor vi forlod ham, fandt de ham liggende fuldkommen bevæbnet. Han sprang op, da han saae de Fremmede nærme sig — og da han nu gjenkjendte Apostlen, var det ham, som om han igjen begik alle de Synder, som hans Samvittighed bebreidede ham. Han glødede af Skamfuldhed, vilde staae, men Flugten overmandede ham. Den utæmmede Yngling flyede, lig en Due, for den svage Olding, der forglemmende sin Alder, forfulgde ham af alle Kræfter og raabde: "Hvi flyer Du mig, mit Barn! mig, Din Fader, den Ubevæbnede, den kraftløse Gubbe? Frygt Dig ikke, Du har endnu Haab til Livet; jeg vil aflægge den Herre Christus

Regnskab for Dig, og, er det nødvendigt, gjerne udstaae Døden for Dig, som Herren har gjort det for os. Min Sjæl vil jeg gjerne hengive for Din; staae kun og troe, Christus har sendt mig!" Da stod Julian, sittrede, bortslængde sine Vaaben og styrtede, bitterligt grædende til den hellige Mands Fødder. Men Apostlen sagde: "Jeg forsikkrer Dig, min Søn! at jeg hos Christus har fundet Tilgivelse for Dig." Nu befalede Johannes ham at stige til Hest, satte sig ogsaa op og bragde ham til den ængstligt ventende Menighed.

Johannes blev flere Uger i Smyrna, og styrkede den arme Julians sønderknuste Gemyt, med himmelsk Trøst, og Faste og Bøn. Ham var det ogsaa, der overbeviist om Ynglingens oprigtige Anger, meddeelde ham Herrens Segl, Daabens Sacramente. Først nu, da han havde anbetroet ham til Gud, skildes han fra ham og gik tilbage til Ephesus.

Julian blev nu hos Biskoppen, pleiede ham som en Fader, og arbeidede ogsaa, da denne sildig var gangen til Hvile, under hans Efterfølger Polycarpus, med christelig Iver for Menigheden, hvilken han, indtil sin Død, gav et Exempel paa sand Bodfærdighed. En lang Prøvetid paa Jorden blev ham tildeelt, thi først i sit ni og firesindstyvende Aar, da Aar eet hundrede og ni og tredsindstyve efter Christi Fødsel, den store Forfølgelse, som Johannes allerede havde forkyndet, brød

ud over Menigheden i Smyrna, ledsagede han standhaftig og fro, under Bøn til Gud og fromme Lovsange, Polycarpus i Martyrdøden, bekjendte, alle Ovaler til Trods, Christus, sin Forløser med døende Mund, kjæmpede Troens gode Kamp og vandt, efter Forjættelsen, Livets evige Krone.

(Stoffet til denne Fortælling er taget af Eusebius' Kirkehistorie.)

Indhold.

Side.

Sangen om Klokken, efter Schiller....1
Sang....20
Tordenveiret....21
Den qvindelige Værdighed, efter Schiller....23
Troskab, efter Samme....26
Cytheres Billede, efter Anakreon....26
Hyrden og hans Hjord, efter Schiller....28
Naar jeg drikker....29
De to Ravne....30
En Vegtestandsscene....32
Qvadet om Vegtam....34
Hellas....41
Harpen....46
Vise....47
Undskyldningen....49
Droslen....50
Den sande Skjønhed....52
Sneen....53
Vislet....54
Et Fragment af Archilochos....55
Til Neæra, efter Johan Secundus....56
Kysene, efter Samme....57
Saphos Ode til Aphrodite....58
Gaade 1....59

Gaade 2.....60
Den fortvivlede Klaus.....60
Evans Priis.....62
Vaaren.....64
Den unge Olding, efter Anakreon.....65
Drømmen, efter Samme.....66
Hvitfeld.....67
Den saarede Amor, efter Anakreon.....69
Den Fortvivledes Sang.....70
Til en Vis.....71
Den Elskedes Billede, efter Anakreon.....73
Amors Rede, efter Samme.....75
Broen, efter Schiller.....77
Bryllupssang.....77
Cicaden, efter Anakreon.....79
Fyrstesønnen, efter Friederich Baron de la Motte Fouque.....81
Fem Dage i Sierra Morena.....105
Hymne.....118
Vise.....120
Drikkevise.....121
Sara Deprecorbin af R. D. L. B.....122
Gudinden Gangas Nedkomst til Jorden.....143
Julianus, af F. L. M.....168

Efterskrift.

Dersom denne lille Samling har den Lykke at vinde Publikums Bifald, agter undertegnede Udgiver og Forlægger at udgive en ny til næste Aar, ligesom denne prydet med en af vore udmærkede Digteres Portrait. De Herrer Forfattere, der ville understøtte os med Bidrag, passende til en saadan Samling, ville behage inden Begyndelsen af Juli at sende dem til en af Undertegnede.

Schaldemose.
Adjunkt.

Wahlske Boghandling.